

A barcode is located at the bottom of the page, with a large red 'C' sticker placed over it.

3 1223 08435 9810

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 08455 9810

Myer Tish

.com

... Khoa, Hồ Huy Sơn, Phạm Hải Anh

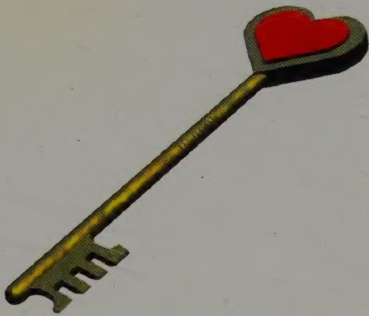
Đoàn Lê, Phan Đình Minh, Nguyễn Thanh Loan, Vũ Minh Nguyệt, Hoàng, Trần Như, Vương Tá, năm d

Trần Nhưđng, Trần Thùy Mai
Vương Tâm, Nguyễn Thị Minh Thái
Phạm Duy Nghĩa, Lương Bình

MES

3

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

I am... **đàn bà**

Com bụi.**com**

Không có **chứng minh thư**

Tinh thể **lỏng**

Chuyện tình **thời internet**

Người đàn bà mà tôi **ruồng bỏ**

Tình... **chát**

Nến **hoa hồng**

Một mình ở **Tokyo**

Chuyện tình bên rừng **Săng lẻ**

Đêm **vỡ**

Chuyện lãng mạn **cuối cùng**

...

TRUYỆN TÌNH

COM

in 1.000 cuốn khổ 13,2 x 20,2 cm, tại Công ty Cổ phần In Sao Việt
Số đăng ký nội dung: 2008-2009/CXB 1690 - 08/TH
in xong và nộp đủ thuế năm 2008

TRƯỜNG HẠNH NÂNG TÀI XÁC ĐỊNH

TRUYỆN TÌNH CÒM

Nhà xuất bản Thanh Niên
62 Bà Triệu - Hà Nội
Tel: 04. 8229077
Website: www.nxbthanhnien.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Mai Thời Chính

Biên tập:
Nguyễn Thanh Bình

Thiết kế:
O2 Books

Sửa bản in:
Thư Thư

In 1.000 cuốn khổ 13.5 x 20.5 cm, tại Công ty Cổ Phần In Sao Việt.
Số đăng ký KHXB số: 253 – 2008 / CXB / 686 – 08 / TN.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2008

T
R
U
Y
Ê
N
TÌNH
COM

26 TRUYỆN NGẮN TÌNH YÊU CỦA NHIỀU TÁC GIẢ
HƯƠNG THỊ *tuyển*

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

VIETNAMESE F TRUYEN T
Truyện tình.com : 26
truyện ngắn tình yêu của
nhiều tác giả
Hà Nội : NXB Thanh Niên :
Phượng Đông, 2008.

3 1223 08435 9810

Cơm bụi.com

TRẦN NHƯNG

Không biết vì sao hôm ấy lại mưa. Cơm mưa nhè nhẹ nhưng đủ làm ướt áo. Cũng không biết vì sao hôm ấy tôi lại đói cồn cào đến thế. À, có lẽ vì đêm qua thức khuya lướt web nên dậy muộn vội không xe đi làm luôn không kịp ăn sáng.

Gần cơ quan tôi có một hàng cơm bụi sạch sẽ mà giá cả hợp lý nên tôi thường xuyên ăn trưa tại đó. Tôi bìa bọt không chơi được, ăn chẳng cần mấy thức ăn nên cứ sài cơm bụi là thích hợp.

Hàng ăn hôm ấy vắng hoe chỉ có mình tôi và một cô gái trẻ. Nếu tôi đoán không nhầm thì tuổi cô chỉ bằng nửa tuổi tôi. Thỉnh thoảng tôi liếc nhìn sang cô và bắt gặp ánh mắt đen láy, ngây thơ đáp lại. Rồi chuông điện thoại của cô gái vang lên một bài hát dân ca, hình như là bài *Người ơi người ở*

dừng về. Cô gái bấm máy “Alô” và hỏi: “Ai? Làm sao?”. Rồi cô đặt bịch điện thoại xuống bàn vẻ bức bối: “Hết pin”. Cô ăn cơm vội vàng hơn và nét mặt không bình thường. Tôi nghĩ có lẽ cô gái có việc gì đó hệ trọng. Tôi cầm điện thoại của mình đưa cho cô gái. “Hình như cô có việc gì cần, lấy điện thoại của tôi mà gọi”. Cô gái ngược nhìn tôi vẻ lưỡng lự. “Gọi đi, có đáng gì đâu”. “Vâng, cảm ơn chú”. Cô gọi đến số máy vừa gọi cô. Gọi xong, cô cầm máy đến chỗ bàn tôi ngồi: “Cám ơn, thằng bạn bị tai nạn xe máy nhưng nhẹ thôi, chú... ạ”. “Thế là mừng rồi, cháu làm ở đâu?”. “Dạ, công chức hạng bét ở phòng văn hoá quận”. “Lại có loại công chức loại bét nữa ư? Bét theo tiếng Anh là ghê lắm đó”. “Tiếng Việt chú ạ, thế chú làm ở đâu?”. “Chú là anh làm báo cũng hạng bét”. “Nhà báo là hãì lắm...”. “Hãì à, thế từ lúc đầu đến giờ có hãì nhà báo không?”. “Hãì nhưng không sợ”- Cô trả lời.

Chúng tôi ăn cơm xong. Trời vẫn mưa. May quá tôi có cái ô mang theo. Cô gái thì không có áo mưa. Tôi ngỏ ý cho cô mượn ô. Cô gái ngại ngần: “Chú lấy gì đi về?” Tôi bảo cô rằng cơ quan tôi ngay đây thôi. Cô cầm lấy ô và đi vội trong mưa...

Trưa hôm sau chúng tôi lại gặp nhau tại quán cơm bụi. Cô ta lấy cơ trả tôi cái ô và tôi lấy cơ đến ăn cơm để nhận lại ô. Hôm nay chúng tôi thân mật hơn và ngồi cùng bàn. Tôi bảo: “Hôm nay chú *bao*, đồng ý không?”. “Vâng, chắc nhà báo thu nhập cũng khá”. Tôi pha trò: “Cái nghề này như anh thợ nề, ráo mồ hôi là hết tiền”. Cô gái nói: “Đâu phải thế, nhà báo giỏi lắm, thực tế tỷ tẹo mà bịa ra cả mấy trang, lại có người gọi điện thoại hỏi vợ vẫn dăm câu mà

viết thành bài phỏng vấn rất chi không khí như đang ngồi hầu chuyện bên nhau". Tôi thấy cô nói đúng nhưng cũng hơi tự ái nghề nghiệp. Thế là cô ấy bóc mẽ nghề mình đây. Chúng tôi nói nhiều chuyện về nhiều lĩnh vực. Cô là cán bộ văn hoá cơ sở nên trao đổi cũng hợp cạ. Cô hỏi tôi có viết thơ không. Chà chà tôi đích thị là nhà thơ, chẳng qua làm báo để hưởng lương chứ hồn vía dành cho thơ cả. Biết thế nên cô rất thích. "Cháu thích thơ lắm, chú có bài nào đọc nghe đi". Tôi bảo thơ mà đọc ở chỗ cơm bụi này ư. Cô gái bảo chỗ đọc không quan trọng, quan trọng là người nghe thơ. Lúc đầu tôi cũng ngại nhưng có người con gái xinh tươi thế kia thích thơ thì sao không đọc nhỉ. Tôi tìm một bài thích hợp với hoàn cảnh và cũng để làm phép thử xem cô gái biểu hiện thế nào. Tôi đọc từng câu:

Lệch nhau trăng khuyết với rằm

Yêu em anh trẻ gần bằng tuổi em...

Cô gái nhìn tôi ánh mắt tinh nghịch. "A chú yêu một cô nào trẻ lắm đây". Tôi bảo không phải đâu, cứ yêu lại làm thơ thì lộ hết à. "Chú đọc tiếp đi".

Ngày đi đánh giặc qua Lèn

Hình như có gặp lúc em lên mười.

Cô gái kêu lên: "Chết chết, lên mười, sao lại thế. Mà Lèn là nơi nào vậy?" Tôi nói: "Lên mười không có nghĩa là mười tuổi, giống như người ta làm tròn số ấy mà, còn Lèn là một địa danh của Thanh Hoá". Khiếp thật - cô gái nói - các nhà thơ lãng mạn, trồng cây si khắp nơi, chú đọc xem kết thúc ra sao. Tôi đọc tiếp:

Anh đi cuối đất cùng trời

Gia tài chỉ có nụ cười em trao.

Cô gái hỏi chỉ có nụ cười thôi sao? Thì nụ cười là nhiều rồi, gặp thoáng qua trên đường hành quân còn đòi gì nữa...

Và cứ thế, hầu như trưa nào chúng tôi cũng gặp nhau ở quán cơm bụi. Và tôi đã tặng cô hai tập thơ tôi đã xuất bản. Mấy ngày tôi đi công tác xa thành phố, đúng hôm trở về thì “con rế” của tôi eo éo kêu lên có tin nhắn. Tôi mở ra xem thấy hiện lên mấy dòng chữ: “*Thinhan.net oi trua nay Combui.com*”. Tôi đọc tin mà vui quá, cô bé đặt *nick* cho tôi là “thi nhân chấm nét” còn cô ta tự nhận là “cơm bụi chấm com”. Thế có nghĩa là trưa nay lại gặp nhau ở quán cơm bụi. Gần 10 giờ tôi đã sốt ruột nhìn đồng hồ, cái đồng hồ Tissot của tôi là loại Thụy Sĩ chính hiệu mà sao nó như đứng lại. Tôi lắc bên này lắc bên kia. Không, nó vẫn chạy đều đều như một sự mặc định, không đi đâu mà vội. Tôi ra quán sớm hơn mọi ngày. Ngồi vào bàn ăn mà đôi mắt để ra ngoài cửa. Rồi cô gái xuất hiện. Cười tươi đến thế. Hôm nay trông cô rạng rỡ như một hoa hậu vừa đăng quang. Cô bé ùa vào và ôm chầm lấy tôi. Tôi hoàn toàn bất ngờ, bất ngờ đến nỗi không hề chuẩn bị để cảm nhận cái dịu ngọt vừa được ban tặng. Hình như bờ vai cô tròn trịa và nóng rực, hình như vòng tay của cô bé níu chặt vào ngang lưng tôi, hình như một hương thơm bằng tất cả các hương thơm cộng lại. Mấy người trong quán lộ vẻ ngạc nhiên. Bữa cơm trưa hôm ấy chúng tôi gọi thêm món tươi tự thưởng cho buổi gặp gỡ đáng ghi nhớ này. Cô bé đã hạ cấp tôi không hề có giai đoạn chuyển tiếp gì cả, từ *chú* xuống *anh* như chỉ một cái *enter* là xong. Tất nhiên là tôi sung sướng đón nhận và cũng nâng cấp cô bé từ *cháu* lên *em* tấp lự. Hình như từ lâu tôi đã có ý

chờ đợi sự chuyển đổi định dạng này...

Bây giờ thì tôi mong đi làm suốt tuần, hai ngày nghỉ là lãng phí và vô nghĩa. Nhưng làm sao tôi thay đổi luật lao động của nhà nước được.

Phương tiện thông tin chủ yếu của chúng tôi là nhắn tin trên điện thoại di động. Một hôm tôi nhận tin nhắn của Combui.com bảo ngày mai đi ra ngoại thành chơi cho đỡ không khí. Tôi đang phải viết bài tường thuật vụ án vi phạm bản quyền mà toà phúc thẩm vừa xử. Tôi nhắn tin lại: "Sao lại là ngày mai?" Combui.com trả lời: "Em được nghỉ và sẽ rất ít cơ hội để đi xa". Tôi tính toán một lúc, sẽ viết bài suốt cả trưa, cả chiều để kịp nộp trưởng ban và ngày mai cáo bận việc nhà. Sau khi tính toán tôi nhắn tin lại cho nàng: OK.

Chúng tôi nhắm hướng cầu Thăng Long và vù lên Đại Lải. Cái vùng đất bán sơn địa mà tôi đã đến đôi lần, tuy là khu du lịch nhưng vẫn tuyềnh toàng như thị trấn miền rừng. Tôi đèo nàng qua ngã tư Nội Bài rồi ngược theo quốc lộ số 2 đến thị xã Phúc Yên rồi rẽ vào Xuân Hoà, Đại Lải. Nhiều đoạn đường xóc, xe nảy lên, nàng ôm vào eo lưng tôi. Thú thật là tôi chưa từng thấy một bàn tay nào dịu dàng, ấm nóng như thế đặt trên eo lưng mình. Thi thoảng tôi lái xe một tay phải, còn tay trái đưa ra phía sau tìm bàn tay của nàng. Bàn tay mềm và ngoan ngoãn nằm lọt trong tay tôi. Không ai nói với ai nhưng hình như hàng triệu lời thổn thức đã "nổi mạng", đã *online*.

Chúng tôi vào một khu rừng phi lao cao vút ngay cạnh hồ Đại Lải. Những cây phi lao tạo thành một mái xanh mát rượi. Cái giống phi lao mọc ở đâu

cũng làm cho cây cỏ phía dưới tán lá kia không phát triển được. Đất chai cứng tạo thành vô số ngả đường đi dạo. Đang ở Hà Nội chen chúc, nóng bức, ngột ngạt được lên đây tôi có cảm giác như được cởi bỏ, được giải phóng. Một điều mà chúng tôi thoả mái nữa là ở đây chỉ có hai người nên không còn ngó trước nhìn sau. Trong khu rừng xanh ngát và rợp bóng ấy, đây đó có những ngôi nhà nho nhỏ nép mình vừa thơ mộng vừa liêu trai. Tay trong tay chúng tôi tung tăng như lũ trẻ được vào vườn bách thảo. Nàng lại bảo tôi đọc thơ. Tôi xúc động như lần đầu được yêu và thấy chính lúc này mới là không khí của thi ca. Tôi chọn đọc một bài lục bát. Thơ lục bát hình như là thơ con gái, âm điệu, tiết tấu của nó dịu dàng rất dễ bỏ bùa.

Biết rằng em đã có chồng

Yêu em anh hoá dòng sông hai bờ.

Nàng bảo sông nào chả hai bờ. Tôi giải thích đây là dòng sông thực, còn người xưng anh ở đây là dòng sông chỉ có một bờ, em hiểu ý ngầm là gì không? "Vâng em hiểu, như anh thì có chực bờ". "Không anh chỉ có hai bờ, một bờ ở ngay đây và một bờ ở xa". Tôi ôm ghì lấy nàng. Tôi ôm chặt như muốn hoà tan hai thân thể vào nhau. Tôi hôn nàng. Cái nụ hôn đắm đuối mà bao nhiêu năm nay tôi mới gặp lại. Nụ hôn kéo dài như không muốn dứt. Tôi cảm nhận sự tiếp xúc giữa hai thân thể. Nàng óng ả, da thịt ấm nóng và thơm tho như vừa tắm bằng nước thơm. Vòm cây xanh ngát trên đầu chúng tôi như đang cúi xuống che chở. Nàng đẩy nhẹ tôi ra và bảo đọc tiếp thơ đi. Tôi nhìn vào mắt nàng, đôi mắt long lanh đen lay láy đang ánh lên một ma lực không sao

cưỡng nổi. Tôi đọc:

Như văn xuôi sánh bên thơ

Như đầu đa hệ tha hồ chọn băng...

Nàng dấm vào lưng tôi: "Chỉ được cái tham lam, đàn ông các anh là những tên tham lam vô độ. Tình yêu mà ví với đầu video thì em chưa thấy bao giờ". Tôi lại kéo nàng vào sát bên tôi: "Thì bây giờ em thấy đây". "Anh khôn vừa chứ, em không thích đa hệ...". Tôi lại đọc:

Như đang lệch hoá ra bằng

Như anh dấm ớt gặp măng tre vầu...

Nàng cười rũ rượi: "Thơ gì mà toàn mùi thực phẩm. Thơ phải cao sang tao nhã, lời vàng ý ngọc". Tôi cãi: "Tất cả câu chữ cần giản dị, dễ hiểu mới chính là sự tao nhã của thi ca. Em hãy nghe câu ca dao sau đây xem nhân dân có giỏi không: "Mình buồn mà lại nhớ ai/ Mặt buồn rười rượi như khoai mới trồng". Hình ảnh rất cụ thể, rất gợi, tình yêu đấy, khoai sắn đấy". Nàng bảo: "Chịu cái lý người Mèo".

Đột ngột Combui.com hỏi tôi:

- Điện thoại của anh đâu?

- Nó đây.

Nàng cầm lấy hai con di động, áp vào nhau như so sánh to nhỏ, dày mỏng. Tôi thấy hơi lạ vì những cử chỉ của nàng. Hình như hôm nay nàng có gì khác thường. Rồi nàng đặt môi hôn lên hai con di động với một thái độ rất trân trọng.

- Em cảm ơn hai cái di động này, nhờ nó mà em có anh.

Với một động tác rất nhanh, nàng vung tay lên ném hai con di động xuống hồ. Tôi ú ớ câu gì vì quá bất ngờ. Một tiếng kêu ùng đục. Nước toé lên, hai vòng tròn loang ra trên mặt nước. Nàng ngược nhìn tôi đón nhận, chờ đợi một nụ hôn. Tôi cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

- Anh đừng trách em nhé. Em muốn tất cả kỷ niệm sẽ vùi sâu dưới đáy hồ. Rồi anh sẽ hiểu...

Chúng tôi thuê một căn phòng trong rừng nghỉ trưa và thuê luôn họ lo cho bữa ăn. Cơm nước họ mang lại tận phòng. Một căn phòng sạch sẽ, có đủ giường gối và khép kín. Thì ra đây là nhà nghỉ dành cho những đôi tình nhân trốn phố phường lên thư giãn và thổ lộ tình yêu.

Khi cánh cửa đã khoá trái lại, căn phòng thành một vũ trụ chỉ có hai người. Nàng hơi đỏ mặt, hình như có trút căng thẳng. Tôi ôm lấy nàng và đặt nàng ngả xuống giường. Khuôn mặt tôi chòm lên khuôn mặt đang rạng rỡ, đang hồng rục lên kia. Chúng tôi trút bỏ tất cả những vướng víu. Nàng bẽn lẽn vì có lẽ đây là lần đầu bàn tay người đàn ông tháo cởi y phục cho nàng. Nàng run lên khe khẽ, bàn tay úp lên đôi mắt của mình như tránh sự soi mói của tôi. Trời ơi, tôi không thể tin trước mắt tôi một thân hình kiều diễm, nõn nà, trong veo như thế. Tôi hôn lên khắp cơ thể của nàng, thịt da rần giật như có điện. Nàng nằm im ngoảnh mặt sang bên. Đúng là nàng chưa từng trải. Còn tôi có thừa kinh nghiệm để kích hoạt nổi đam mê nhưng không hiểu sao lúc này tôi lóng ngóng, run rẩy khác thường. Phải một lúc tôi mới lấy lại bình tĩnh. Tôi từ từ dẫn nàng vào cõi mê mông. Hai tay nàng vít tôi xuống áp sát da thịt

vào nhau. Nàng thở, tiếng đập trái tim thành thạch vọng sang vòm ngực tôi. Chúng tôi tan biến trong nhau. Nàng nói điều gì hay nàng rên khe khẽ tôi cũng không biết nữa. Tôi lật nàng nằm nghiêng rồi lại bế bổng nàng lên. Tôi tíu tít hôn lên núm vú đỏ hồng, căng tròn của nàng. Một chút gì ngòn ngọt mằn mặn nơi đầu lưỡi. Lúc này nàng gồng lên tất cả cơ thể bóp chặt lấy tôi. Tôi tới tấp, vỗ vập, vuốt ve suốt eo lưng xuống dưới. Dâng hiến cho nhau tất cả, hoà trộn vào nhau tất cả, tràn trề trong nhau tất cả...

Cuối chiều chúng tôi trở về Hà Nội. Suốt con đường hơn 40 cây số nàng ngả đầu vào lưng tôi, hai tay nàng ôm ngang eo như sợ tôi bay mất. Hà Nội bụi bặm và đông cứng xe cộ. Chúng tôi như đang từ cõi trời về với đời sống trần tục. Tôi đưa nàng đến gần cơ quan của nàng thì dừng lại. Nàng nhìn tôi ngân ngẩn lệ. Nàng loay hoay gì đó như muốn nói. Cuối cùng nàng cũng cất lời:

- Thinhhan.net ơi, chắc là rồi đây rất khó gặp anh thường xuyên. Bây giờ thì em nói thật với anh, mấy ngày nữa em sẽ bay sang Đức, em lấy chồng Tây mà. Cũng vì sự trở trêu của hoàn cảnh...

- Trời ơi sao em giấu anh để bây giờ mới nói.

- Mọi việc an bài từ trước khi gặp anh kia mà. Trước khi em làm vợ Tây em muốn dành cho anh tất cả, em đã được yêu anh, em muốn chính anh dẫn em từ cô thiếu nữ thành người đàn bà. Hy vọng khi nào em về thăm quê chắc anh sẽ không quên em...

Tôi gần như sắp đổ ập xuống. Vừa được nàng cho một tình yêu ngọt ngào bây giờ lại vĩnh viễn mất nàng ư? Đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao nàng rủ

tôi đi chơi xa... Nàng vút hai con di động xuống hồ...

Nàng nắm lấy tay tôi:

- Thôi anh, hãy cứng rắn lên. Trời còn cho gặp nhau mà... Em sang bên ấy ổn định thì sẽ *online* hàng ngày để gặp nhau... Em hơi ích kỷ, em không muốn cái điện thoại của anh rồi lại nhắn tin cho một cô gái nào. Em vút cả hai xuống hồ để nó luôn có đôi...

Nói rồi nàng biến đi lẫn vào dòng người tấp tể của phố phường. Tôi muốn vùng chạy lên để kéo nàng trở lại nhưng không hiểu sao tôi đứng sững như trời trồng. Tôi biết tôi đã mất nàng. Tôi không ngờ mối tình ngọt ngào nhất đời lại thoáng qua nhanh thế...

*

* *

Những ngày tháng sau đấy tôi lẻ loi, trưa trưa vẫn ra quán cơm bụi và nhớ lại quãng thời gian tôi có nàng. Chẳng ai còn nhắn tin cho Thinhhan.net nữa. Và tôi cũng không nhắn được cho Combui.com nữa. Ngày nào tôi cũng vào mạng để mong nhận được một mẩu thư qua *yahoo* nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của nàng...

Combui.com ơi bao giờ em trở lại???

T.N

Không có chứng minh thư

NGUYỄN QUANG THIỀU

hợt từ đâu đấy nắng tỏa về. Những bông Cát
Đắng xanh mơ hồ. Ô cửa sổ mở một nửa.

- Máy giờ em phải đến công ty?
- Em bỏ việc chiều nay.
- Thằng cha ấy còn quấy em nữa không?
- ...
- Ngày mai đi làm chứng minh thư nhé.
- Em lại không thấy cần nữa.
- Có việc lại cuống lên.
- Ba năm nay em chưa sờ đến lần nào.

- Mua vé tàu bằng gì?
- Anh như trên gờ rơi xuống.
- Thằng Hải chết rồi.
- (thở dài)
- Lạnh thế này mà vẫn có ruồi.
- Hôm qua mẹ em lại nói đến chuyện của Tú.
- Đứa con ở với ai?
- Ở với mẹ em chứ với ai. Bọn Tây ngố làm sao mà trông con nhỏ được.
- Rồi sau đó?
- (Lắc đầu. Châm một điếu thuốc)
- Tú cũng ở với mẹ em chứ?
- Nó thuê một căn phòng.
- Dạo này cô ấy thế nào?
- Đẹp lên và sexy khủng khiếp.
- Lạ nhỉ.
- Sao lạ?
- Thằng người yêu nó còn ở đây hay về Đức rồi?
- Vẫn vật vờ ở đây.
- Mai rủ Tú đi ăn cá hồi nhé.
- Anh quan tâm đến em gái em từ bao giờ thế?
- ...
- Mặt anh trông tồi tệ lắm.
- Anh xuống nhà lấy một ly đen.

Nằm bất động.

Chiếc giường loang lổ bóng tối của buổi chiều.

Mùi cà phê ngầy ngậy.

Tiếng cánh ruồi bay.

- Lạnh thế mà vẫn có ruồi. Sao nó cứ đậu vào mặt em thế nhỉ. Con yêu tinh.

- Nó thích em.

- Em là cá bán ở chợ Hôm à?

- Anh mê những ngón chân em.

- Đâu nữa?

- Đây...

- Nhẹ thôi.

- Nhiều lúc em nhớ những ngón tay anh đến chết.

- ...

- Nhẹ thôi mà... thế... thế...

- Em có dùng kem dưỡng da không?

- Em dùng dưa chuột tươi.

- Chuột nào mà không tươi.

- Bậy. Quần bò anh cứng lắm.

Chuông điện thoại di động.

- Đang ở Thái Nguyên... Chiều thứ Sáu về... Tù ông... Bye.

- Người ta nói dối vì dùng di động.

- Bảo bối để “giải cứu binh nhì” đấy.

- Công ty anh chia tiền Tết nhiều không?
- Chưa có gì.
- Lĩnh tiền Tết em thích gì anh tặng.
- Chỉ thích thế này thôi.
- Có thích mãi được không?
- Anh có biết Hạnh bị ung thư vú không?
- Thế à?
- Sao bây giờ đàn bà hay bị ung thư vú thế.
- Chắc là...
- Không biết bao giờ em bị ung thư đây?
- Mai mấy giờ anh đón đi làm chứng minh thư?
- Anh không có gì làm ngoài việc ấy à?
- Nhưng em cần phải có nó.
- Không có nó thì em sẽ làm sao?
- Để trình khi công an hỏi.
- Em không phải là tội phạm.
- Nhưng cũng có gì đó để chứng minh mình.
- Chứng minh cho ai và chứng minh cái gì?
- Tên tuổi, ngày tháng năm sinh.
- Vậy anh có biết tất cả những người có chứng minh thư không?
- Lý sự cùn.
- Đây là sự thật. Em cũng chẳng biết em là ai thì người khác làm sao biết được. Anh có biết chứng minh thư duy nhất quan trọng của một con người là

gì không?

- ...

- Đau em. Nhẹ thôi. Anh uống xong cà phê chưa?
Nhạc hiệu điện thoại di động.

Rất lâu.

- Em nghe máy đi.

- Em không có nhu cầu phải nghe bất cứ ai ngoài anh lúc này.

- Gọi dai quá. Một kẻ kiên nhẫn hay là một kẻ si tình đây.

- Đọc cho em số máy đang gọi.

- 0912577...

- Thăng điên.

- Ai?

- Nói ra anh cũng chẳng biết.

Nhạc hiệu tắt.

Im lặng.

Tin nhắn.

- Anh đọc đi.

- Anh moi em an toi.

- Anh nhắn lại giúp em.

- Em không làm được hay sao?

- Em nhờ anh mà, anh yêu.

- Đọc.

- Đa het bu ti me roi a?
 - Chua ngoa quá.
 - Thằng này phải thế.
 - Già chưa.
 - 21. Con nhà giàu. Bố làm...
 - Hóa ra nó ít tuổi hơn em.
 - Bây giờ yêu phụ nữ hơn tuổi là một của bọn ranh nhiều tiền.
 - Điên.
 - Không điên tí nào. Giữ em cho chắc không mất đấy.
 - ...
 - Sao anh không nói gì?
 - Chỉ biết khóc chứ nói gì nữa.
 - Hôn em đi.
- Chuông điện thoại.
- Ai đấy? A, tôi đang ở Hải Phòng... Không biết bao giờ về... Đi công tác với sếp mà... Ra Đồ Sơn mùa này cho chết cồng à... Khi nào về tôi gọi lại cho. OK.
 - Anh cứ suốt ngày nói dối thế à?
 - Tùy người, tùy lúc. Cám ơn Nokia.
 - Em thì cứ nói thẳng. Chẳng úp mở làm gì. Một thêm.
 - Bây giờ mẹ hỏi ở đâu có dám nói thẳng không?
 - Sao không?

- Nói thế nào?

- Đang ở với người yêu. Bạn em nó bảo Đồ Sơn tắm lắm.

- Biển đẹp, hải sản tươi sống sao lại tắm.

- Có bọn cave chúng nó ăn tươi nuốt sống bọn đàn ông chứ hải sản cái gì.

- Ăn tươi nuốt sống nhé.

- Ái... nhẹ thôi... nằm sát vào em

- Ấm chưa?

- Rồi... Lại con ruồi. Anh giết nó đi.

Nhạc hiệu điện thoại di động.

- Có nghe không?

- Không. Cà phê trong miệng anh ngon thế?

- Thật à?

- Thật... Anh ơi...

- Đây.

- Em ghét quần bò.

Chuông điện thoại di động.

Cả hai chiếc điện thoại di động thi nhau réo vang.

- Bọn nó... điên cả rồi.

- Anh tắt máy nhé.

- Không. Đừng rời em.

- Em là mụ phù thủy.

- Người anh nhiều mồ hôi quá.

Nắng đang tắt dần ở ô cửa.

Gió vườn xào xạc.

Mưa phùn.

- Có đói không?

- Không. Anh?

- Hơi hơi.

- Chút nữa em mời anh ăn bánh đa đỏ. Hết thuốc rồi à?

- Mẹ anh ghét con gái hút thuốc.

- Khi nào làm vợ em sẽ bỏ.

- Sao em lại hút thuốc.

- Ngày ấy em luôn thấy trống rỗng.

- Còn bây giờ?

- Đôi lúc cũng buồn.

- Vì xa anh à?

- Buồn cả lúc nằm bên anh.

- (thở dài).

- Đàn ông đừng thở dài. Nghe ái lắm. Yêu tinh.

- Gì thế? Sao lại hét lên như con điên.

- Con ruồi nó vừa chạm vào mặt em. Lần sau không đến đây nữa. Tởm quá.

- Nó đi rồi.

- Anh không giết nổi một con ruồi cho người yêu à?

- Anh chẳng nhìn thấy nó đâu.

- Hay anh đồng lõa với nó?

Căn phòng tối hẳn.

- Mình về đi.

- (im lặng)

- Tối nay VTC1 có phim Mỹ hay lắm. 11 giờ.

- (im lặng).

- Ngủ à?

- Em chẳng muốn đi đâu. Đúng ra là không biết đi đâu.

- Đi ăn.

- Anh không nghĩ được chuyện gì hay hơn à?

- Không. Thế em?

- Em không xác định được em muốn gì. Em không biết.

- Mai tám giờ anh đến đón nhé.

- Em dậy muộn.

- Đêm nay em làm gì? Không mệt à?

- Vì em không biết em cần làm gì nên em không thể ngủ sớm được.

- Tám rưỡi vậy.

- Anh muốn em đi đâu mà bắt em dậy sớm thế?

- Anh hẹn người quen làm giúp chứng minh thư cho em lúc chín giờ ba mươi.

- Anh nghĩ em vẫn phải cần chứng minh thư à?

- Anh... cũng không biết nữa.

Họ mặc quần áo trong bóng tối.

- Anh có ngửi thấy mùi gì không?

- Không... không...

- Toàn mùi ruồi. Kinh quá. Đi giày đi anh. Nhanh lên.

Họ đi ra cửa.

Cô gái dừng lại.

- Em phải cần có chứng minh thư à?

N.Q.T

Bến khách

DƯƠNG HƯỚNG

T
rưa hè oi nồng. Gian quán liêu xiêu bên bến
Vạn Gia. Tiếng nhạc sến từ nhà hàng karaoke đầu
bến nghe nào lòng.

Gương mặt Chiều héo hắt khi nhìn người đàn bà
bất ngờ xuất hiện trước cửa. Người đàn ông đang
ngồi bên Chiều trong quán hàng ngõ ngang nhận ra
vẻ hốt hoảng của Chiều. Bữa nay cô em đã có đủ
cho chị rồi chứ? Giọng người đàn bà lạnh như đá,
mắt liếc láu người đàn ông ngồi cạnh Chiều.

Em xin chị, thư cho em vài bữa, bán hết hàng em
sẽ lo đủ cho chị. Chiều run rẩy van xin. Người đàn
bà nhẩy thách lên định xông vào nàng cắn xé cho
hả giận nhưng chột khự lại. Bà ta rít lên the the: Rõ
khốn khổ cho cái thân tôi chưa, cả nhà chỉ trông vào
gian quán này để sống. Cho cô thuê mấy tháng rồi
mà cô khát lần mãi, mấy mẹ con tôi ở trong làng ăn

gì mà sống!

- Mấy tháng nay quán vắng khách, hàng ế ẩm quá. Nàng cuống cuống cầu xin.

- Thế cái ông khách này là thế nào hả?

- Dạ thưa chị, ông ấy chỉ là khách quen vào quán uống nước vài ba lần.

- Chủ hàng hả? Bà chủ có gian quán cho thuê nhận ra ông khách là người Trung Quốc liền bất ngờ đổi giọng mỉm cười. Mất người đàn ông sáng lên thấy người đàn bà quan tâm tới mình. Người đàn ông nói:

- Tôi sang đây thu mua hải sản à. Tôi có cả con tàu vào tới tận Thượng Mai, Hạ Mai-Cẩm Phả-Việt Nam lớn.

Người đàn bà dướn mắt nhìn người đàn ông Tàu. Bà ta không ngờ người khách lại nói giỏi cả tiếng Việt. Trạc tuổi bốn mươi, dáng cao to, nước da ông ngăm ngăm, đôi mắt sâu, cặp mày rậm đầy sung mãn.

- Sang Việt Nam làm ăn được không? Người đàn bà thăm dò.

- Được chứ, người đàn ông Tàu cười hào phóng bảo Chiêu lấy bia mời người đàn bà uống.

- Đã được mấy con rồi? Tên gì? Người đàn bà thân mật. Người khách lặng đi trong giây lát rồi như bừng tỉnh nói với người đàn bà mà ánh mắt lại nhìn xoáy vào Chiêu: Tôi tên là Bằng, mới chỉ có một đứa con gái năm tuổi. Một con gái. Ông ta giơ một ngón tay, lấy lại hai từ con gái và giải thích nước Trung

Quốc mỗi gia đình chỉ được đẻ một đứa con. Ông Bằng hả hê nói về gia đình ông có đầy đủ mọi thứ nhà cao cửa rộng, chỉ thiếu mỗi đứa con trai nối dõi tông đường. Chiều xúc động bởi vẻ chân tình của người đàn ông Tàu. Đã tiếp mấy lần trong quán nhưng chưa bao giờ Chiều có dịp ngồi nói chuyện riêng với ông ta như bữa nay. Mỗi lần vào quán, ông ta lặng lẽ ngồi nhâm nhi cà phê và nhìn Chiều bằng ánh mắt đầy thiện cảm. Lúc này ông ta đã rõ hoàn cảnh Chiều đang bị bà chủ đòi nợ tiền thuê quán. Máu hảo hán nổi lên, ông ta bật bia uống liên tiếp, mắt mê mải nhìn Chiều thương hại. Ông nói với Chiều bằng tiếng Pạc Và, và lịch sự xin phép được trả cho nàng món nợ. Chiều ngỡ ngàng nhìn ông ta như một vị cứu tinh từ trên trời xuống. Chiều vừa hứa đại với bà chủ ít ngày nữa sẽ thanh toán tiền thuê quán nhưng thực tình không biết đến bao giờ nàng mới có đủ tiền để trả nợ.

Từ ngày đất nước mở cửa, Chiều biết nói tiếng Pạc Và nên nàng đã đi theo các chủ hàng Việt Nam sang Trung quốc bán than. Nhưng khốn cho Chiều bởi chính cái nhan sắc rực rỡ của nàng lại luôn bị hết thấy những tay chủ hàng giở thói dâm ô đòi chiếm đoạt nàng. Bằng bản tính kiêu hãnh không chịu nhục, nàng quyết tâm thuê điểm mở quán kinh doanh tại bến Vạn Gia này hy vọng sẽ có ngày mở mày mở mặt. Nhưng ai ngờ chiếc quán Chiều thuê mỗi ngày qua đi, số nợ lại dày thêm. Tiền lãi không đủ chi phí cho ăn uống hàng ngày. Nàng đâu ngờ các quán bán hàng giải khát mọc lên dày đặc trên bến lâu nay tồn tại được, chủ quán vẫn phải biết kết hợp cả việc kinh doanh Karaoke và lén lút buôn bán cả ái tình. Trót dâm lao phải theo, nàng đã ký hợp

đồng thuê quán dài hạn, hàng đã cất về, nàng không thể bỏ cuộc. Nàng đã phải vờ vịt thả mình cho vài gã trai lơ quấy quả tại quán để câu khách. Cứ cái đà này trước sau nàng cũng sẽ phải bán mình mới có tiền trả nợ. Nhiều lúc Chiêu thấy ghê sợ cả chính mình. Lúc này gương mặt bà chủ và người đàn ông Tàu sáng rõ trước mắt nàng. Nàng biết đây là cơ hội duy nhất để giải thoát tình cảnh khốn khó. Nàng đành nhận những đồng tiền thương hại của người đàn ông hảo hán giang tay cứu nàng...

Đêm đến quán “Chiêu Chiêu” đóng cửa sớm. Khác hẳn mọi đêm, Chiêu dọn dẹp mọi thứ xong, nàng vẫn ngồi mãi nhìn tấm màn gió khẽ xao động bởi chiếc quạt đang quay vo vo trong giương nàng. Nàng hiểu người đàn ông Tàu có tên là Bằng đang từng phút đợi chờ nàng bên kia tấm màn. Nàng hiểu trước sau gì nàng vẫn phải tự nguyện hiến dâng tấm thân này cho ông ta. Nàng đã trở thành con điểm sao? Nàng đâu muốn thế. Mọi chuyện cứ xô đẩy, nàng tránh không được. Nhưng dù sao chịu cặp với ông ta vẫn còn hơn là phải đi làm điểm. Chiêu vẫn không quên giây phút nàng đã bấu chặt vào thành lan can trên cầu Ka Long chống đỡ sức lôi kéo của đứa em gái bắt nàng phải quay về nhà: Chị không được đi, thà em có phải nghỉ học. Không, nàng đẩy tự tin tuyên bố với em gái: Em về đi, chị phải đi làm ăn chứ. Tình cảnh nhà mình khó khăn, chị không thể ở nhà nhìn các em thất học, nhìn cha mẹ lơm còm mãi trên đồng đất chua mặn cả đời vẫn không đủ ăn. Em yên tâm, chị không làm điều gì xấu. Nàng muốn an ủi cô em gái đang còn non nớt trước cuộc đời. Một cơn gió thoảng qua, lòng nàng dịu lại, giây phút ấy nàng đứng nhìn dòng Ka Long êm đềm trôi

trong đêm. Chiều vẫn luôn ghi nhớ lời hứa với cô em gái quyết tâm đi lập nghiệp cứu cảnh khốn khó của gia đình nàng. Và lúc này bên kia tấm rèm, tiếng người đàn ông Tàu thở dài cất ngang dòng ký ức của nàng. Nàng không thể ngồi một mình hết đêm nay? Nàng đã nhận những đồng tiền của người ta. Nàng run rẩy khẽ vén tấm màn bước vào, thân hình người đàn ông mờ ảo trước mắt nàng. Một bàn tay khẽ kéo Chiều vào giường. Trái với sự tưởng tượng của nàng, người đàn ông không vồ vập xâu xé nàng. Ông ta run rẩy nhẹ ôm nàng nâng niu nàng như chú rể trong đêm tân hôn động phòng hoa chúc. Em đừng hiểu lầm tôi. Tôi không phải là kẻ đi tìm gái giải khuây. Tôi cũng biết em không phải hạng gái làm tiền rẻ rúm. Tôi cần ở em cái khác lớn, cái lớn hơn cả cuộc đời tôi lớn... Người đàn ông thủ thỉ bên Chiều, đưa nàng hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chính Chiều cũng không ý thức được tại sao người đàn ông lại khiến nàng xúc động. Từ lời nói đến cách biểu lộ tình cảm với Chiều, ông ta tỏ ra ngưỡng mộ mê đắm. Ông ta thực sự choáng ngợp trước thân hình gợi cảm và làn da mịn màng sống động ở nàng. Chiều bị khuất phục trước người đàn ông Tàu hào phóng cao thượng và từng trải. Ông ta không mảy may ép nàng làm điều nàng không muốn. Ông cho tiền nàng trả nợ không phải để được ngủ với nàng đêm nay. Ông khuyên nàng hãy bỏ cái công việc bán quán này. Ở đây trước sau nàng cũng sẽ đi vào con đường nhơ nhớp. Ông ta nói đúng. Nàng cũng đang đi vào con đường nhơ nhớp rồi đấy thôi. Bỏ công việc này em biết làm gì để trả nợ tiền hàng, tiền bồi thường hợp đồng thuê quán?

- Anh sẽ trả toàn bộ cho em số nợ và cung cấp

cho gia đình em chút ít để cha mẹ và em gái đỡ vất vả.

- Anh thực sự muốn cứu giúp đời em? Nàng băn khoăn hỏi.

- Em không tin sao? Ngay ngày mai em thanh toán mọi nợ nần và đi khỏi nơi này. Anh sẽ cho tiền để em về nhà giúp bố mẹ và em gái.

- Anh không sợ em về rồi không muốn đi với anh nữa sao?

- Không, anh tin em. Dù em không muốn đi theo anh nữa cũng được.

Sáng ra người đàn ông hào phóng đưa tiền cho Chiêu thanh toán mọi nợ nần rồi để cho Chiêu về quê thăm bố mẹ và em gái. Ông ta hẹn ngày đón Chiêu Tại cầu Ka Long. Chiêu cầm tiền với tâm trạng u mê về thăm nhà. Theo đúng hẹn, Chiêu rừng rừng tạm biệt bố mẹ, tạm biệt em gái để đến đúng nơi người ta đã hẹn nàng. Nàng đã nhận lời theo người đàn ông sang bên kia biên giới với một điều kiện vợ ông ta phải sang Việt Nam đón nàng về. Đi để thuê hay đi làm lẽ cũng phải được sự đồng ý của vợ người ta. Nàng thấp thỏm khoác chiếc túi nhỏ chỉ đựng độc bộ quần áo bước lên dốc cầu Ka Long. Đây là bước ngoặt lớn lao nhất trong đời nàng. Lòng nàng chột rưng rưng. Dòng Ka Long lóng lánh gợn sóng dưới nắng sớm. Xa xa phía bên kia biên giới, từng toà nhà cao tầng vờ vờ. Một vài cánh chim bay lướt qua khoảng trời biên giới. Chiêu không ý thức được mình. Nàng đang âm thầm đơn độc chuẩn bị về nhà chồng mà không người thân, không bạn bè đưa tiễn. Tới giữa cầu, nàng dừng lại chính nơi nàng

đã đứng bên đứa em gái lần trước. Nàng chới với vịn lên thành cầu. Hàng lan can đã trải qua bao năm tháng, qua biết bao bàn tay con người bầu vịu nhẵn bóng lên. Nàng chờ người ta tới đón nàng về làm lẽ. Bốn phận của nàng phải để cho người ta một đứa con trai. Một đứa con trai. Nàng luôn ý thức, dù có phải làm lẽ người ta, phải để thuê cho người ta vẫn còn hơn là phải đi làm điếm. Nàng thầm hứa sẽ làm được gì đó cho cha mẹ và đứa em gái còn non nớt của nàng ở quê nhà. Trước thiên hạ nàng có bị khinh bỉ nhưng cha mẹ nàng không phải khổ cực, em gái nàng không phải thất học. Nàng giật mình bừng tỉnh khi có bàn tay nắm chặt tay nàng. Người đàn bà đứng sững trước nàng cười thân thiện. Chị ta nói tiếng Pạc Và với Chiều.

- Chị là Hoài đây. Từ giờ phút này chúng ta cứ xưng chị em cho tình cảm. Anh Bằng đã nói nhiều với chị về em, chị không nghĩ em lại trẻ đẹp thế này. Gặp được em, chị mừng và tin em là người tốt. Giọng người đàn bà xúc động rành rẽ từng lời.

Chiều tin cậy nhìn kỹ gương mặt chị Hoài. Chị cười mà vẫn không giấu được ánh mắt lo âu buồn khổ. Trước mặt vợ, Bằng tỏ ra khôn khéo bình thản bước tới bảo nàng từ giờ phút này hai chị em bảo ban nhau mà sống. Nàng bùi ngùi đi bên người đàn bà xa lạ - xa lạ tới mức rờn rợn. Từ giây phút này phúc phận đời nàng gửi cả vào người ta.

Con đồ chòng chành cập bến, nàng xúc động bước lên mảnh đất xứ người. Cả hai vợ chồng Bằng cố tỏ ra thân thiện động viên chăm sóc để nàng vui. Chị Hoài ân cần dắt nàng vào một nhà hàng gọi là ăn mừng bữa cơm đầu tiên đón nàng về.

Hai chị em nhà người từ bây giờ phải đoàn kết thì ta mới yên lòng lo toan mọi công việc. Bằng kể cả biểu lộ tình cảm gấp thức ăn vào bát cho cả nàng và chị Hoài.

- Về bên này em sẽ quen dần với mọi tập tục, ăn uống, có gì trở ngại cứ nói với chị. Chị Hoài lấy chiếc khăn lạnh vỗ bóp một cái đưa cho Chiêu.

Khi cả ba người lên chuyến xe khách về thành phố, Bằng cười vui nhận ngồi ghế giữa, hai nàng hai bên. Chiếc xe lướt êm ru trên trục đường thẳng tắp. Bằng tự hào kể chuyện cho cả nàng và chị Hoài nghe: Hai người có biết làm cái nghề buôn bán hải sản của ta cũng có cái thú vui riêng. Ta hiểu rõ được đặc tính của muôn loài chim thu nhụ đế, ngừ nước lợ, ngừ đại dương chúng chung sống và sinh sản ra sao. Bằng cười hơ hớ, hoá ra háo sắc nhất lại là loài mực và chung tình nhất là loài sam. Thật đấy, người đi câu mực, quan trọng nhất phải kiếm được con mực mỗi thật đẹp. Khi ta thả con mực mỗi xuống biển, con mực mỗi ve vãn làm duyên cuốn hút bạn tình đến nỗi ta lôi chúng khỏi mặt nước, chúng vẫn đắm say không hề biết đó là cái bẫy tình. Bằng say sưa thủ thỉ, mắt thì thoảng lại liếc sang hai bên. Bất ngờ Bằng lừa bàn tay nắm chặt tay Chiêu. Bằng cao giọng, trong tất cả các loài vật, ta ngưỡng mộ loài sam hơn cả. Loài sam chúng sống với nhau có tình nhất. Chúng luôn sống có đôi, không bao giờ chịu rời nhau. Ít khi ta gặp loài sam đi một. Sam đi một là loài sam độc, con người không dám ăn thịt chúng. Tiếng Bằng nhỏ dần, hành khách trên xe ngủ gà ngủ gật. Chị Hoài cũng nhắm mắt, Chiêu không rõ chị ta ngủ hay thức. Bằng ngất ngư lúc gục vào vai chị

Hoài, lúc ngã vào lòng Chiêu. Chiêu nhắm mắt nhưng nàng không ngủ được. Bằng bất ngờ cắn nhẹ vào cổ Chiêu biểu lộ tình cảm riêng kín với nàng. Chiêu biết ông ta phải kìm nén sự đam mê nàng.

Xe về tới thành phố trời đã tối. Thành phố sáng rực đèn mầu. Bằng bảo sáng mai phải ngồi xe khách tuyến huyện hơn ba trăm cây nữa mới về tới nhà. Chị Hoài say xe người mệt lử, ăn tối xong, Chiêu phải dìu chị Hoài theo Bằng vào khách sạn cao nhất tầng trời. Bằng chỉ thuê một phòng và một giường cho cả ba người. Vừa bước vào phòng, Bằng thản nhiên cởi quần dài nằm lăn ra giường khoái chí cười hờ hớ...Ta chẳng phải tiếc tiền thuê hai phòng mà ta thích ở thế này cho tình cảm. Giống như loài sam ấy, loài vật mà chúng còn biết thương yêu nhau chung tình như vậy huống chi con người. Bằng giơ hai cánh tay còn săn chắc lên gân cho bắp thịt nổi cuộn lên như võ sĩ. Ta muốn được nằm giữa hai chị em các người hờ hớ...hai chị em bây giờ là một - là một trên mọi phương diện cả vật chất lẫn tinh thần. Bằng nói và cong người bật dậy. Ta đi tắm trước, hai chị em tắm sau. Bằng cởi phăng áo quần tòng ngồng lao vào phòng tắm xả nước xoe xoe. Chiêu đỏ mặt nhìn chị Hoài. Em cứ thoải mái, chị Hoài cười gượng, rồi em sẽ quen dần thôi mà, kệ anh ấy. Anh ấy mà vui, mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Chị Hoài nằm ra giường mơ màng, giờ này con Hà ở nhà chắc là mong ta về lắm đây. Trước khi đi chị bảo nó ở nhà ngoan, bố mẹ đi đón dì về để em bé cho con. Con bé đã năm tuổi rồi, nếu được để chị đã để em bé cho nó từ lâu rồi. Chị Hoài thân thiện kéo Chiêu nằm xuống giường trò chuyện. Tiếng Bằng trong nhà tắm vọng ra: Chị Hoài còn mệt thì để em Chiêu tắm

trước kỳ lưng cho ta nào. Em vào với anh ấy đi, chị Hoài giục. Chiều miễn cưỡng vào phòng tắm. Hương dầu tắm thơm nức. Bằng trần trụi lao vào lột hết áo quần Chiều. Bằng bế bổng Chiều đặt nàng lột thỏm trong bồn tắm. Chiều không sao cưỡng lại sự hưng phấn điên rồ của Bằng. Bằng rỉ tai Chiều, anh không bắt em phải kỳ lưng mà chúng mình vui thú với nhau sướng hơn. Chiều ái ngại cho chị Hoài nằm phòng ngoài. Bằng vẫn vò mơn trớn Chiều trong bồn tắm khiến Chiều sững sờ chạnh lòng bởi hành động gấp gáp của Bằng. Chiều vùng dậy đẩy Bằng ra khỏi phòng tắm. Anh tắm xong rồi đi ra để chị Hoài vào tắm. Chiều gắt lên. Bằng bước ra khỏi phòng tắm, Chiều nằm lặng, ngâm mình trong bồn nước. Phòng ngoài, Chiều nghe loáng thoáng tiếng chị Hoài và Bằng cãi nhau. Chiều khẽ hé cánh cửa phòng tắm thấy Bằng đang phũ phàng cởi áo quần của chị Hoài. Đã thoả thuận rồi cô còn ghen với người ta sao? - Tôi không ghen, nhưng anh phải biết tôn trọng cô ấy. Tôi đã nói rồi, hai người bây giờ đã là một. Bằng nói và lôi chị Hoài ào vào phòng tắm. Hai người đã là một thì tắm chung cả với nhau đã sao hờ hớ... Bằng mở hết cỡ vòi sen xả nước vào chị Hoài. Chị Hoài sợ Chiều chạnh lòng liền ôm lấy Chiều thân thiện. Em để chị kỳ lưng cho em nào. Em quả là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà chị biết. Anh Bằng có phúc mới gặp được em. Chị Hoài lấy lọ dầu tắm xịt vào ngực Chiều, hai bàn tay chị Hoài xoa lên khắp thân thể trơn nhẫy mịn màng mát rượi của Chiều. Đôi vú Chiều cương nẩy nẩy. Chị Hoài xuýt xoa: Vú này nuôi con tốt lắm đó. Chị Hoài lùa hai bàn tay vỗ bôm bóp vào hai mông tròn lẳn của Chiều khen đẹp: Các cụ xưa đã nói "To mông rộng

háng đáng đồng tiền”. Chị cầu mong lần này em đẻ con trai.

Có thể chứ, Bằng tôn tốn nói, đã bảo hai người là một thì cấm không được ghen tuông ích kỷ.

Qua một ngày đi đường mệt nhọc, Bằng nằm giữa Chị Hoài và Chiều tếu táo nằm ba câu rồi tắt cả ngủ vùi. Đêm đến Chiều giật mình thấy có bàn tay Bằng lần cởi nút áo nàng. Chiều không dám động cựa sợ chị Hoài tỉnh giấc. Bằng trườn lên Chiều ôm như con rắn. Chiều âm thầm để cho Bằng rên xiết trên thân thể nàng. Chiều đâu ngờ Bằng cố tình công khai chuyện ân ái với nàng ngay cạnh chị Hoài. Em đừng căng thẳng quá, Bằng nói, chị Hoài ngủ say rồi. Chị Hoài cũng thích chúng ta thế này. Hai chị em đã là một. Với lại thế này càng gây hứng thú cho chúng ta. Anh càng hứng thú thì em mới sinh con trai. Chị Hoài cựa mình, trong đêm vắng, Chiều nghe rõ tiếng thở dài của chị Hoài lẫn tiếng rên như mèo hoang của Bằng. Chiều cảm nhận rõ thân thể nàng đang phơi bày trần trụi trong đêm đầu tiên trên đất khách xứ người.

Sáng ra chị Hoài tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Gương mặt Bằng bơ phờ vì mất ngủ. Suốt chặng đường xe chạy về nhà, Bằng ngủ vùi trong lòng Chiều. Mỗi quá, Chiều lại đẩy Bằng vào lòng chị Hoài. Chị Hoài ân cần bảo Chiều, về nhà em phải điều độ để giữ sức cho anh ấy. Chiều đỏ mặt không dám nhìn thẳng vào chị Hoài. Chiều thầm cảm ơn tấm lòng chân thực của chị Hoài. Chiều là phận gái về với anh chị, cũng mong sao anh chị hạnh phúc.

Xuống xe, Chiều thấp thỏm bước theo sau chị

Hoài và Bằng leo lên chiếc xe kéo tay của một người đàn ông râu tóc bù xù cóc cáy lóc cóc kéo chiếc xe đi vào con phố nhỏ dài hun hút. Hai bên đường nhà dân ở dày sít. Chiếc xe kéo lúc rẽ trái lúc ngoặt phải khiến Chiêu không còn nhận biết phương hướng.

Em chưa quen, có đi đâu phải có người dẫn đường. Chị Hoài căn dặn. Tối nhà, Bằng nháy xuống mở cổng bảo người kéo xe đi thẳng vào trong khoảng sân hẹp vừa đủ cho chiếc xe quay đầu ra cổng. Cô bé gái từ trong nhà lao ra reo í ới mừng bố mẹ về. Bố mẹ dẫn đi về để em bé cho con hí hí... Hai ông bà già lụ khụ, mắt kèm nhèm bước ra cửa nhìn Chiêu chằm chặp. Cụ bà run rẩy nắm bàn tay Chiêu rồi nắn vuốt ve như người xem tướng: Phúc cho nhà ta rồi ông ơi! Trông nó mát da mát thịt thế này chắc là để con trai. Chả bù cho con mẹ Hoài, da thô như da cóc, để con gái là phải. Chú chó đen giương mắt thô lỗ găm gờ nhìn Chiêu. Người phu xe kéo chiếc xe ra khỏi, Bằng đóng sập cánh cổng, lách cách chốt chặt chiếc then bằng gỗ. Ngôi nhà ba tầng sơn xanh lừng lững trong khuôn viên kín cổng cao tường. Chiêu ớn lạnh, cảm giác mình bị cách ly với thế giới bên ngoài...

*

* *

Vì chị, vì cả gia tộc họ Vương này, em cố mà uống thuốc cho đều đặn. Đợt này nữa chắc là đậu. Lời chị Hoài tha thiết. Chiêu cầm bát thuốc đặc sánh còn nóng rẫy từ tay chị Hoài. Mùi thuốc nước

xộc lên thơm nức mà khi uống Chiều thấy buồn nôn. Chiều đã uống quá nhiều loại thuốc nước đậu thai này mà không hiệu quả. Đã hai năm về nhà này, Chiều vẫn chưa một lần mang thai. Hai ông bà già và chị Hoài nhìn Chiều từng ngày. Họ mong từng ngày Chiều sẽ sinh cho dòng tộc họ Vương thằng con trai nối dõi. Từ ngày có Chiều, Bằng thoả nguyện. Bằng an ủi Chiều, đối với anh bây giờ em là tất cả. Em sinh cho anh thằng con trai càng tốt, nếu không anh cũng vẫn coi em là tất cả cuộc đời anh. Chiều ái ngại vì Bằng tỏ ra quá đam mê nàng trước chị Hoài. Cùng là phận đàn bà, Chiều biết chị Hoài tủi thân. Chị Hoài tủi thân nhất trong lúc Bằng làm chuyện ấy với Chiều. Bằng đã vô tình bỏ rơi chị trong những cơn cuồng say với Chiều. Bằng muốn chứng minh sự công tâm của mình nên bắt ba người phải ngủ chung một phòng cho dù nhà còn có phòng bỏ không. Bằng luôn miệng bảo hai người là một. Không ai được phép ghen tuông đổ kỵ. Đêm qua không hiểu sao Bằng làm chuyện ấy với Chiều quá mức bình thường khiến Chiều mệt lử ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, Chiều nghe tiếng chị Hoài khóc thầm. Bằng khẽ vỗ về: Cô phải hiểu đêm đêm tôi ôm ấp em nó, có phải quay lưng lại với mình cũng là bốn phận của tôi với cái gia đình này. Tôi phải làm sao cho em nó để được thằng con trai. Cả với cô nữa, cô cũng phải có trách nhiệm chăm lo cho em nó uống thuốc đều đặn, và bồi bổ sức khoẻ cho tôi thì tôi mới có sức mà thực hiện nhiệm vụ to lớn này.

- Nhưng tôi cũng là đàn bà, cũng cần tình cảm...
Đã lâu lắm anh không... Giọng chị Hoài thì thào.

- Cho tôi xin lỗi, bây giờ tôi đền... Tiếng Bằng

vuốt ve lẫn tiếng thốn thức của chị Hoài. Chiếc giường rung lên. Chiều khẽ trở mình quay mặt vào tường. Chiều khóc thầm tức trong lòng...

Sáng dậy Chiều xách làn đi chợ, con Hà lẳng nhẳng theo sau. Từ ngày Chiều về nhà này con Hà quán quýt luôn miệng dì Chiều đi đâu cho con đi với. Và lúc này nó lách nhách chạy theo dì Chiều. Nó ngây ngô hỏi Chiều mọi chuyện: Dì Chiều ơi, ông bà bảo con gái là con người ta, con dâu mới thực mẹ cha mua về. Con cũng là con gái thì con là con ai hả dì? - Lớn lên con đi lấy chồng, con về làm dâu nhà nào thì con là con của nhà ấy. Chiều vui vẻ giải thích. Nó lại hỏi: Ông bà cha mẹ con không thích con là con gái nên mua dì về để em trai. Sao mãi dì vẫn không đẻ em trai? Dì cũng chẳng biết nữa - Dì mà không đẻ, ông bà con lại mua người khác. Con ứ thích người khác, con chỉ thích dì thôi.

Chiều và con Hà vừa về tới cổng, tiếng mẹ Bằng than vãn cay ca: Sao con bé mãi vẫn không thấy động tĩnh chi, hay chị cố tình cho nó uống thuốc rởm. Chị sợ nó đẻ con trai thì thằng Bằng đuổi chị ra khỏi nhà này sao? Mẹ lại không tin cả con? Chị Hoài thanh minh: Con đã phải cất công sang tận bên đó đón cô ấy về. Con còn mong hơn cả mẹ. Chị Hoài bỗng khóc tu lên. Chiều và con Hà bước vào sân, chị Hoài nín bật, vội gạt nước mắt cười gượng: Em Chiều về đấy à, bà vừa mắng chị không cho em uống thuốc chu đáo. Em để chị làm cơm, đi uống thuốc kéo nguội, chị đã gạn ra bát cho em rồi đấy. Chị Hoài tất bật xách làn thức ăn vào bếp. Chiều nhăn nhó cố uống hết bát thuốc trước mặt mẹ Bằng.

- Mẹ đừng mắng chị Hoài, chị luôn chăm lo cho

con chu đáo. Chiều dịu dàng thanh minh cho chị Hoài. Bà già lẩm lẩm lạnh lùng: Các chị liều liệu, cơm gạo tiền của nhà này không phải nước sông nước biển.

Có tiếng chị Hoài gọi dưới bếp, Chiều chạy xuống. Em không mua thứ chị dặn sao? - Đắt lắm chị ạ, em không dám - Đắt cũng mua, rõ là ngốc. Chị Hoài ngập ngừng ghé sát vào tai Chiều, em có thấy đêm qua Bằng khỏe hơn mọi khi không? Chiều đỏ mặt. Chị đã cho hẩn uống thứ đó đấy. Giống bào ngư ngâm rượu đủ ngày đủ tháng đàn ông dùng tráng dương lắm. Mai em nhớ mua, đắt cũng mua, chị mới ngâm thử có một chai, Bằng chỉ uống dăm bữa là hết. Tối nay bắt Bằng uống hai ly cho máu. Chị thấy hai người hăng hái, chị cũng... vui. Chị Hoài ngập ngừng tủm tỉm cười. Chị cũng chẳng biết nữa, từ ngày có em về chị cứ thấy mình thấp tha thấp thỏm rạo rức thế nào ấy. Em nghe bà nói rồi đấy, chị em mình không làm tròn bốn phận thì không yên đâu. Chị Hoài nói, trong mắt như có lửa nhìn xoáy vào Chiều. Chị công nhận em cũng có sức mê hoặc đàn ông. Từ ngày em về, Bằng đã quên hẩn chị. Chị phát ghen với em. Số phận đen đủi, trời không cho chị đứa con trai nên chị chịu thua thiệt. Em có thương chị không? Chị Hoài rơm rớm nước mắt. Chiều xúc động nắm chặt tay chị Hoài. Em không thương anh chị làm sao em về đây! - Thế đã uống thuốc chưa? - Em uống rồi! - Em không biết đó thôi, từ ngày có em về, nhà này đối xử với chị cũng dễ chịu hơn nhiều. Trước kia hơi một tý là ông bà già réo chị là loại đàn bà không biết đẻ con trai làm tiệt dòng giống nhà này.

Đến tối cả nhà cơm nước xong, chị Hoài hơn hớn nhấm nháy với Chiều chuẩn bị tinh thần. Chị rót xắc cho Bằng uống rượu bào ngư trắng dương. Chị đã chuẩn bị giường đệm ga gối xít nước hoa thơm lừng. Chị làm như thể đêm tân hôn của chị. Chị rủ tai Chiều, tối nay mình đi ngủ sớm nhé, em vào trước, chị dọn dẹp bảo con Hà học bài rồi chị vào ngay. Từ ngày Chiều về, theo thói quen, Bằng lên phòng ngủ là lăn vào ôm ấp Chiều: Xin phép chị Hoài cho chúng em yêu nhau. Bằng tí tởn nói vui cốt để thông báo cho chị Hoài hãy ngủ đi hoặc ý tứ nằm im để mặc cho Bằng với Chiều hú hí với nhau. Thường là Bằng chuyện tếu qua quýt với cả chị Hoài và Chiều rồi khò một giấc chập tối để lấy sức, qua nửa đêm tỉnh dậy Bằng mới lại quyết liệt thực hiện nhiệm vụ lớn lao của mình. Tối nay chị Hoài chủ động háo hức chăm lo xắp đặt chuyện này, Chiều ái ngại thấy thương thương chị Hoài. Chiều lên giường nằm im cố nhắm mắt vờ ngủ. Chiều nghe rõ bước chân Bằng bước vào. Tiếng chị Hoài nhỏ nhẹ: Tối nay chúng mình đi ngủ sớm nhé. Chiều lặng lẽ cười trong bóng tối. Mình nằm sát vào với em nó - Chị Hoài nói.

Bằng được thể lăn vào ôm riết lấy Chiều.

Đã bảo là ngủ sớm, hai ba nào, cấm động đây, cấm nói chuyện. Chị Hoài ra lệnh mà nghe cứ rạo rức. Bằng buông Chiều ra nằm im thít. Căn phòng lạnh phắc trong bóng tối. Chưa bao giờ Chiều lại thấy bóng tối vừa im ắng vừa sống động như lúc này. Thời gian như ngưng đọng, Chiều tin chắc chị Hoài vẫn chưa ngủ. Bằng bắt đầu trần trọc thở ra mùi rượu bào ngư tanh nồng. Bất ngờ Bằng xoay người

siết chặt lấy Chiêu. Toàn thân Bằng nóng rẫy run bần bật. Ôi Chiêu ơi anh không chịu nổi nữa rồi. Bằng rên lên khe khẽ.

Chiêu véo vào sườn Bằng rõ đau thì thào: Chị chưa ngủ đâu. Bằng vờ như điếc, phủ phàng lột thốc áo quần Chiêu. Hoàn toàn bản năng của giống đực, Bằng rên xiết trên thân thể Chiêu. Chiêu âm thầm chịu đựng không dám cưỡng lại cơn hưng phấn điên cuồng của Bằng. Chiêu có cảm giác vừa sung sướng vừa đón đau cho thân phận đàn bà của mình. Chiêu mơ hồ nghe thoảng có cả tiếng rên của chị Hoài cộng hưởng, chiếc giường rung lên chao đảo. Trong đêm tối như đang có bàn tay của thượng đế lùa vào giữa tấm thân nhộp nhúa của Chiêu và Bằng giằng kéo. Chiêu ngỡ mình tan thành sương khói khi cảm nhận rõ thấy chị Hoài đang ôm riết sau lưng Bằng. Chiêu lấy hết sức lực tuột khỏi thân thể trơn truội đẩy Bằng sang chị Hoài. Vẫn trong cơn điên cuồng, Bằng lồng lộn, và chị Hoài cũng lồng lộn. Chiêu úp mặt vào tường. Chiêu thấy tủi hờn khóc âm thầm trong tiếng rên của chị Hoài. Có lẽ đã bao đêm chị Hoài cũng chịu đựng âm thầm khóc như Chiêu trong lúc này. Chiêu cũng chẳng rõ mình về đây mang lại hạnh phúc hay bất hạnh cho gia đình này. Suốt quãng đời lăn lộn kiếm tiền, chưa bao giờ Chiêu thấy ê trề nhơ nhớp như lúc này - nhơ nhớp kinh tởm hơn cả con điếm...

Sáng ra Chiêu dậy sớm hơn mọi hôm gấp vội áo quần cho vào trong chiếc túi. Chiêu rón rén vừa bước ra tới cổng đã nghe bước chân bối rối của chị Hoài chạy tới: Chiêu ơi, chị trăm ngàn lần van lạy em đừng đi. Em hãy thương chị, thương cái gia đình

này. Em tưởng chị sung sướng lắm sao? Chị cũng nhọc nhãi khác gì em. Em bỏ đi, chị sống sao nổi trong cái gia đình này. Chị vì con Hà, còn em vì chị...Chị Hoài ôm lấy Chiều khóc tím tím. Chị Hoài cầm làn quần áo của Chiều cất vào tủ. Chị tắt bật chạy xuống bếp nấu bữa sáng. Chưa bao giờ bữa ăn sáng lại diễn ra nặng nề căng thẳng như lúc này. Mọi người nhìn nhau dè chừng không ai nói lời nào. Ăn xong, bất ngờ Bằng đứng dậy nói: Mọi người ở nhà, nay tôi phải đi lấy hàng ít ngày. Bằng lặng lẽ bước ra cổng.

*

* *

Nửa tháng sau, Chiều và chị Hoài đang lúi húi dưới bếp nghe tiếng con Hà reo lên: Bố Bằng về! Mẹ Hoài dì Chiều ơi bố Bằng về. Hai người đàn bà bước ra cửa đứng lặng nhìn Bằng dắt về một cô gái còn non nớt. Cô gái ngơ ngác nhìn mọi người. Hai ông bà già run rẩy bước ra sân ngó mặt cô gái. Bà cụ lại đưa bàn tay run rẩy nắm tay cô gái giống y cái lần bà nắm tay Chiều. Chiều kinh hoàng đau đớn cho thân phận mình, đau đớn cho thân phận chị Hoài, và cả cô gái non nớt đại khờ.

Hai người còn đứng ngây ra thế kia, không ra đưa em nó vào nhà à?! Tiếng Bằng âm vang. Con chó mực lại gầm gừ nhìn cô gái. Bằng đưa chân đá con chó mực một cái rõ đau. Đồ chó! Cút! Con Mực cụp đuôi chạy. Chiều nhìn lên bầu trời cao vợi với nghĩ về phương trời xa tít mù tắp, nơi có cha mẹ và em gái Chiều.

D.H

Người đàn bà mà tôi ruồng bỏ

ĐẶNG THIỀU QUANG

Năm đó tôi tròn mười sáu, bước vào tuổi mười bảy.

Trượt đại học. Chả yêu đương gì. Còn ăn bám gia đình và tương lai mù mịt. Chỉ còn biết học ôn thi năm sau thi tiếp. Tôi ở tỉnh lẻ nên gia đình thu xếp cho về nhà ông bác sống nhờ và đi học. Gia đình bác tôi ở thành phố, trong khu nhà tạm cấp bốn xây từ thời chiến tranh, nó là khu lao động nghèo, cơ nới gác xếp lộn xộn đủ kiểu. Trên căn gác nhỏ hồi đó tôi hay nghe nhạc văng vẳng đâu đó từ hàng xóm vọng lại. Qua ô cửa sổ tôi hay thần thờ nhìn ra những dãy nhà nhấp nhô trải dài dưới ánh đèn cao

áp nhọt nhọt, buồn bã vô cùng. Chẳng có gì khác để nhìn ngắm. Và nhạc nữa, làm quái gì có lựa chọn nào khác, hàng xóm nghe gì tôi nghe vậy.

Có một lần mới đây tôi về thăm quê cũ rồi đi chơi Hồ Thác Bà câu cá. Lênh đênh biển hồ, tôi nằm trên thuyền ngắm những đám mây trắng dưới bầu trời xanh và nắng vàng cuối mùa Thu. Tôi bỗng cảm thấy buồn bã và tuyệt vọng vô cùng. Không thể lý giải cho hết những cảm xúc hỗn độn mơ màng ấy. Mặc kệ nó đưa đi, tôi đắm chìm trong trạng thái bồng bềnh của sóng vỗ. Phía trên kia bầu trời xanh quá, một buổi chiều êm dịu, một ngày sắp qua đi, như triệu năm vẫn vậy. Tôi nhớ về những kỷ niệm xa lắc xa lơ trong quá khứ. Rồi tôi nghĩ đến những bản làng xưa kia đã từng tồn tại dưới đáy làn nước xanh thẳm, có lẽ vĩnh viễn chìm trong mực nát rong rêu. Bãi bể nương dâu là đó chứ đâu xa. Người ta đắp một con đập, và tạo ra một trận Đại Hồng Thủy nhân tạo trong nháy mắt.

Tôi cứ nghe văng vẳng trong đầu lời một bài hát cũ kỹ:

"...Vượt ngàn mây xanh biếc

Vượt núi cao chập trùng

Chiều nay anh trở lại tìm em..."

Tôi không rõ tôi đã nhớ đến một mối tình nào cụ thể, hay bóng dáng người thiếu nữ năm nao khi tôi còn khờ dại ngóng theo trên con đường mòn quanh co ven sườn đồi... Không, không hẳn vậy. Tôi ngắm dãy núi hùng vĩ xa mờ mây phủ, tôi nhớ đến những con người vô danh đã từng sinh ra rồi chết đi. Tôi nhớ đến những ngày mặt trời soi rọi mảnh đất

này. Tôi nhớ đến những gợn sóng trôi dạt mãi không ngừng. Tôi nghĩ đến sự vô hạn. Tôi nghĩ đến sự hữu hạn của đời người.

Sự hùng vĩ cô độc của núi rừng, sự mênh mông vắng lặng của biển hồ, thậm chí chẳng hề có bóng chim tăm cá... Tất cả khiến tôi trở nên yếu lòng một cách đầy phi lý. Tôi đứng ở mũi thuyền nhìn đắm đắm xuống mặt nước biếc, những gợn sóng, vô vàn gợn sóng giống nhau, lặp đi lặp lại mãi không ngừng nghỉ, chúng thôi miên tôi ngây dại, mời gọi tôi. Tôi biết trong tôi có một ước muốn mãnh liệt được trầm mình xuống làn nước trong xanh ấy, không có lý do gì rõ rệt, chỉ là một ước muốn dai dẳng đầy ám ảnh. Có thể thôi sao cuộc đời này?

Không có gì là vĩnh cửu!

Sự tuyệt vọng ấy cùng với lời bài hát như cộng hưởng với nhau, chúng làm tôi tê liệt.

*

* *

Cái lời bài hát kia tôi nghe lần đầu chính là ở nhà ông bác tôi cái thời ôn thi đại học. Buổi tối, thường là sau khi học hành chán chê, nghe nhạc chán, hoặc khi hàng xóm bỗng dựng tắt đài... Những lúc đó thường tôi mò ra đầu phố, nơi ấy có một “cà phê hàng cà phê”. Cái quán cà phê này cũng lạ kỳ, nó nửa như quán nước vỉa hè, điều quan trọng là nó có một chiếc cassette suốt ngày rền rĩ nhạc vàng. Nhà đó có hai chị em, cô chị chừng đôi mươi, cô em

chừng đôi tám, tôi không rõ lắm. Bà mẹ bán hàng phố đêm ngoài ngã tư trên phố rất ít khi thấy mặt. Ông bố đi tù bóc vài chục cuốn lịch. Cô em thì đua đòi đám bạn tối ngày mất dạng, thành thử cô chị bán hàng cà phê một mình làm tất tậ mọi việc trong nhà, tôi tha hồ tán tỉnh. Lúc thì tôi thu dọn hàng hộ cô, lúc thì đập đá hộ, nói chung là mấy việc lặt vặt.

Xóm lao động nghèo bấy giờ chủ yếu dân đập xích lô, chạy chợ, một số người nơi khác đến mua đất mua nhà, dân tứ chiếng lô đề, nghiện ngập... Nói chung đủ thành phần, rất phức tạp. Cô hàng cà phê sinh ra ở đó, chả ngán bất cứ thể loại nào từ đầu gấu cho đến lưu manh, cô ta ít nói và có lối im lặng lằm lì rất khiếp. Mấy thằng đầu gấu không hiểu sao mặc dù hay chọc ghẹo chót nhả nhưng rất ngán cô. Tôi được cái là không sinh ra ở đó, có chút chất nghệ vì đi học vẽ để tóc dài, cũng mang tiếng là trí thức, nên giữa cái đám hổ lốn ấy tôi như đến từ một thế giới khác. Tôi còn nhớ ánh mắt lần đầu mà cô hàng cà phê ấy nhìn tôi, nó lạnh lẽo băng giá. Nhưng tôi và cô ta đều biết có điều gì đó đã xảy ra. May mà có Tuấn Vũ. Vâng, tôi có thể nói như thế. Trời ạ! Cô nàng mê Tuấn Vũ, cái anh chàng ca sĩ hải ngoại nom có lúc như con khỉ ấy. Cô ta suốt ngày mở Tuấn Vũ, đâm ra lây nốt sang tôi. Với vài đồng lẻ, tôi đốt vài điếu thuốc, vài chén trà, nghe vài cuốn băng Thuý Nga này nọ, lơ đãng ngắm cô hàng cà phê... Cuộc đời nhẹ như đám mây trôi.

*

* *

May mà có Tuấn Vũ, tôi còn có chuyện để nói với cô ta. Phải đến cả tuần, cả tháng tôi mới cậy được rằng cô ta, với mấy câu cụt lủn: “Uống gì?” hoặc “Thuốc không?”- rồi cùng lắm, câu hỏi dài nhất của cô ta là: “Thuý Nga hay Làng Vắn?”

Đám thanh niên vô công rồi, nghề xăm trở đây mình suốt ngày đêm ngồi đó, bọn chúng dần dần thôi thái độ dè chừng và kể cả đối với tôi. Vì xét cho cùng, tôi cũng rồi hơi như bọn chúng. Thường thì tôi cứ dờ dẩn ngồi quán nghe nhạc, chả thiết gì để ý đến ai, trừ cô hàng cà phê. Cô ta đẹp, rất đẹp là đằng khác! Vẻ đẹp, cùng sự cam chịu lạnh lẽo của cô ta, là một sự khiêu khích lạ kỳ. Vẻ đẹp ẩn giấu đằng sau sự nghèo khổ, những va chạm và ghẻ lạnh hàng ngày của những kẻ khốn cùng. Có một điều phi lý là bà mẹ cô ta kiếm tiền có quỹ riêng để chơi họ hụi, cấm bao giờ có chi một hào cho gia đình. Con em gái cô ta bỏ học, nó chỉ biết phá phách và chơi bời. Tất tậ chi tiêu mua sắm trong nhà cho đến thăm nom ông bố tù tội, một mình cô ta lo toan.

*

* *

Chỉ với vài hành động nhỏ của tôi giúp cô hàng cà phê đủ để khiến cô ta có một thiện cảm nhất định. Vài ánh mắt chạm nhau. Vài cái thở dài như luyến tiếc gì đó khi đêm muộn tôi ra về. Nhiều lần tôi thử chột nhả như bọn thanh niên vẫn làm, bóng gió đến những chuyện tục tĩu, tôi thấy ánh mắt dò hỏi của cô ta. Đôi mắt lạnh đậm và thờ ơ. Thực ra tôi như tờ giấy trắng, đã biết cái quái gì đâu, tôi mới

sang tuổi mười bảy. Tôi vẫn đỏ mặt mỗi khi cô ta cúi xuống để lộ ra vùng ngực trắng đầy đặn. Tôi mơ mộng lắm, từ lúc nào không rõ tôi chỉ nghĩ về cô ta, tôi yêu cả những thói xấu, cả cái lối văng tục của cô ta, cái cặp tóc rẽ tiền, hay thị hiếu tầm thường của cô, như cái bàn tay đeo dây nhẫn vàng, rồi cái dây chuyền Nga đang là một khi đó nữa... Đôi mắt cô ta rất đẹp, như mặt nước hồ trên núi, lạnh lẽo và sâu thẳm. Đôi môi mỏng luôn mím chặt. Khuôn mặt cô ta hơi gầy, gò má cao, với mớ tóc mai luôn rối loà xoà. Tôi thích ngắm cái eo lưng thon thả mỗi khi cô ta quay lưng đi vấn tóc. Cái cổ, ôi cái cổ cao muốn cắn chết đi được! Cô ta biết hết, và rất hay quay đi mỗi khi vấn tóc.

*

* *

Tôi không dám chắc, tôi không tự tin. Tôi là gì nào? Một gã học trò thất bại. May mà có Tuấn Vũ. Tôi hay để dành tiền mua những chiếc băng cassette mang đến nghe nhờ, rồi để lại luôn ở đấy. Cô ta biết chứ, biết hết. Cô ta im lặng, mỉm cười. Cô ta rất ít cười. Tôi mang cây đàn ghi ta sang để ở quán nước, thì thoảng ôm đàn hát. Tôi thấy cô ta lắng nghe.

Một đôi lần, cô ta đưa tôi cốc nước, mấy ngón tay chạm nhau. Cả hai tảng lờ. Rồi có những đêm muộn tôi cứ nấn ná không chịu về. Cuối cùng cả hai thở dài. Chẳng có gì xảy ra hết. Gia đình ông bác phong phanh biết tôi hay luẩn quẩn quán nước ấy thì dọa: “Nhà ấy toàn trộm cướp đi điểm dừng có

dây vào!”. Tôi không biết nói sao nữa chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Cái con em gái cô ta thì quả thật hư hỏng đàng điếm, luôn luôn thấy đi chơi qua đêm với mấy thằng choai choai con nhà giàu. Hồi đó trong mắt tôi thấy ai đi xe Honda DD đỏ ớt là giàu lắm rồi. Thường là đoán già đoán non dân đi Đức về. Một đám toàn quần bom Alibaba áo cánh dơi xanh xanh đỏ đỏ. Con bé này đang dậy thì mơn mớn là thế mà phấn son cứ gọi là khoe choét, mắt xanh lè, nhìn như con gấu trúc bên Trung Quốc vậy. Cô chị thì tuyệt nhiên không bao giờ son phấn, dưới một dáng vẻ cam chịu đến vô lý. Rất nhiều lần tôi chứng kiến hai chị em nhà này chửi nhau. Con em sau khi cãi lộn thường là ăn một hai cái tát thẳng cánh từ cô chị, nó văng tục và tru tréo lên rồi bỏ nhà đi mấy hôm liền. Cô chị lầm lì mặt mũi càng cô hờn. Tôi rất thương cô ta. Tôi hay tìm cách an ủi cô ta. Nhưng tôi không dám đi xa hơn. Bà mẹ thì thoáng hay nhìn tôi lom lom, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Có hôm bà ta hỏi: “Mày là thằng nào?”. Tôi khó khăn lắm mới có thể cho bà ta hiểu tôi từ đâu đến, tôi đang ở đâu, làm gì... Nhưng chỉ vài hôm sau bà ta lại quên bống mất, lại soi mói: “Mày là thằng đéo nào?”. Có vài lần tôi muốn tranh thủ tình cảm của bà ta, dẫn mấy thằng bạn cùng ôn thi đến quán phở đập phá một trận tơi bời. Mấy thằng đến cứ gọi là hoành tráng lắm, toàn phở bò tái chín kẹp đôi trứng, chân gà luộc, rượu cuộc lủi uống như đúng rồi... Tôi thì cứ “U ời cho con cái này, cho con cái kia...” cứ như thân quen lắm, rồi hớn hở khoe với mấy thằng bạn: “U ời con là con dê cù của U đúng không?”

Bà ta lại nhìn tôi dừng dưng: “Mày là thằng đéo nào? Mày lấy con dĩ rạc ấy để mà ăn mày à? Suốt

ngày đêm đú đờn vũ trường” – Bà ta tưởng tôi nói đến con em, và chẳng nhớ tôi là ai. Bà ta cho tôi một gáo nước lạnh vào đầu, làm tôi mất mặt với đám bạn.

“Quan trọng đéo gì! Chén mẹ nó cả hai chị em nhà nó đề!” - Thằng bạn tôi nói sau khi nghe tôi trút bầu tâm sự. Tôi không buồn giận thằng bạn vì đã coi thường cái mà tôi cho là tốt đẹp và đáng trân trọng giữa tôi và cô chị. Tôi cứ kể huyền thuyên về những mơ mộng của tôi.

*

* *

Lẽ ra tôi sẽ mãi mãi khờ dại như vậy, nhưng cuộc đời thì chẳng cho ai đứng lại bên lề cả. Hôm đó tôi đi học về, mượn được của con gái ông họa sỹ cuốn băng “*Cây đàn bỏ quên*” rất hay. Cô con gái ông họa sỹ cũng mê một Tuấn Vũ. Tôi hí hửng mang ra cô hàng cà phê như thường lệ, đến nơi tôi thấy một đám người xúm đông xúm đỏ. Bà mẹ vợ họ hụi gì đó đang bị bọn đầu gấu siết nợ, nhà chả còn cái gì. Chiếc đài Sony màu đỏ hai cửa băng bị tịch thu đầu tiên, thiếu chút nữa bọn đâm thuê chém đổi tên bài hát “*Cây đàn bỏ quên*” của tôi thành “*Đập vỡ cây đàn*”. May sao cô ta giằng co giữ lại được nó khi bọn kia định phang. Nó chỉ là một cây đàn rẻ tiền.

Lúc tôi đến, bọn siết nợ đã đi rồi, nhà cửa trống không, mấy cái nhẫn vàng trên tay cô ta cũng biến mất. Bà mẹ thì bỏ trốn từ tuần trước.

Cô ta ngồi đó, giữa căn nhà tan hoang. Cô ta ngồi đó thẫn thờ, nhưng đôi mắt bình thản nhìn tôi, không có vẻ gì yếu đuối. Cô ta không cần tôi an ủi. Vì tôi chỉ là một gã oắt con vô tích sự. Tôi cứ đi loanh quanh và nói những lời vô nghĩa. Tôi hỏi đi hỏi lại những câu ngu ngốc. Cô ta cứ ngồi đó im lặng nhìn tôi, hai tay ôm lấy cây đàn của tôi. Sau cùng, cô ấy đứng dậy trả lại tôi cây đàn. Cô ấy dọn dẹp nhà cửa, nhấn nại hót sạch những mảnh bát đĩa cốc chén vỡ, rồi tiếp tục bán hàng, như không có chuyện gì xảy ra.

Cả ngày hôm ấy tôi cứ loanh quanh giúp cô ấy mấy việc vặt vãnh. Chả còn dài mà nghe nhạc. Chẳng còn gì nữa. Tôi cũng không thể ôm đàn nghêu ngao hát như mọi ngày. Tôi đâm sợ cái vẻ im lặng của cô ta. Rốt cuộc chính tôi cũng im bật.

Cho đến tối, khi đã muộn, tôi thu dọn bàn ghế cho cô ta rồi định nói cái gì đó an ủi, tôi không nhớ đã nói gì nữa. Khi tôi quay lưng lại bước ra cửa, cô ta túm chặt lấy vạt áo tôi. Lợi dụng sự mềm yếu của cô ta thì hèn hạ quá, tôi nghĩ vậy và cứ đứng yên giây lát không biết phải làm sao. Nhưng thế rồi tôi đã với tay chốt cửa. Tôi tắt đèn.

Cô ta khóc, lần đầu tiên tôi thấy cô ta khóc.

*

* *

Mối tình vụng dại của tôi là như thế đó. Có nhiều những mơ mộng kiểu nhạc sến. Tôi đã rất

hạnh phúc những ngày tháng đó, tôi vẽ ra tương lai, tôi tin vào sự vĩnh cửu và sức mạnh của tình yêu. Dành dụm tiền, tôi và cô ta mua một chiếc đài cassette cũ gần giống chiếc đài bị siết nợ. Nhưng nó hay bị rối băng, nghe rất chán, chỉ có hai cần gạt Equailizer chứ không phải năm cái như chiếc đài khi xưa. Nhưng mà khi ấy thì cần quái gì hơn nữa chứ, tôi như một kẻ đang sống trong một giấc mơ, tôi đang bay, khi mà đêm ngày vụng trộm với cô hàng cà phê. Tôi xao nhãng học hành và có nguy cơ trượt đại học năm nữa. Phải nói thật là cô hàng cà phê của tôi bỏ học từ hết cấp II, chả mấy để ý đến việc học của tôi. Tôi vẽ cho cô ta mấy bức chân dung bằng chì than, theo kiểu truyền thần ấy, như thế đối với cô ta đã là một điều hạnh phúc quá lớn lao, không cần gì hơn. Còn tương lai, than ôi! - Nó chỉ là những điều tôi mơ mộng và hứa hẹn. Cô ta đã tin tôi, đã tin tưởng tôi biết bao.

*

* *

Gia đình tôi biết phong phanh về chuyện tôi hay sa đà cà phê cà pháo xao lãng học hành. Ông bác tôi răn đe mấy lần, khiến tôi cũng lo sợ về chuyện thi cử. Hai tháng cuối tôi cắm đầu vào học. Tôi suy nghĩ nghiêm túc hơn về tương lai, tôi hiểu lơ mờ một điều là nếu tôi không có tiền, không có bản lĩnh đâm thuê chém mướn, cờ bạc lô đề và lừa đảo, không có đủ sức khoẻ để đập xích lô hay làm cửu vạn như dân xóm liều này... thì con đường duy nhất

là tôi phải học hành cho đến nơi đến chốn. Nếu việc đó mà cũng không xong thì trong con mắt cô ta tôi chẳng còn là cái gì nữa. Tôi cũng biết giữa tôi và cô ta có cái mà người ta vẫn gọi là một “hố ngăn cách sâu hoắm”- khác biệt từ xuất thân cho đến nhận thức này nọ. Nhưng thấy kệ, tôi không muốn nghĩ quá xa. Tôi có đôi lần thử gợi ý về chuyện cuộc sống sẽ tốt hơn nếu cô ta thay đổi tí chút, ví dụ như đi học thêm cho có nghề có ngỗng, hay xin đi làm tạp vụ vớ vẩn ở cơ quan nào đấy mà chính tôi cũng chỉ lơ mơ hình dung... Những lúc đó thường là kết thúc bằng những chuyện cãi cọ giận hờn.

*

* *

Rồi thì tôi đỗ đại học. Trong mấy tháng hè chờ gọi vào nhập học, tôi về quê thăm gia đình, tranh thủ đi làm thêm lấy tiền ăn học. Tôi có hẹn cô ta khi về thành phố sẽ xây một “Lâu đài tình ái”- một tương lai sáng sủa kiểu võng anh đi trước võng nàng theo sau vậy. Tôi quyết kiếm tiền làm giàu trong đôi ba tháng ngắn ngủi.

Thế là rủ thêm một thằng bạn nghèo chịu khó, chúng tôi đến một thị trấn nhỏ heo hút trên miền núi vùng Tây Bắc sản xuất nước ngọt lậu, nơi mà công nghệ thô sơ sản xuất nước ngọt lậu còn chưa phổ cập. Chắc hẳn các bạn còn nhớ một thời nước khoáng Kim Bôi và các loại nước có ga trôi nổi trên thị trường chứ? Trong đấy có một phần “công lao” của tôi đó.

Tôi muốn dành cho cô ta một sự bất ngờ. Tôi hy vọng với số tiền kiếm được tôi sẽ thay đổi cuộc sống cam chịu và vô vọng của cô ta. Tôi thật ngây thơ làm sao!

*

* *

Gần đến ngày trở về, tôi và thằng bạn cay đắng nhận thấy số tiền kiếm được chẳng đáng là bao so với mồ hôi và công sức bỏ ra. Đã thế trước ngày về, chúng tôi bị cướp mất một số tiền, thằng bạn tôi bị mất chiếc đồng hồ Citizen mà ông già nó tặng, là thứ hết sức giá trị và ý nghĩa đối với nó. Ông ấy là cán bộ tập kết ra Bắc, rồi trở vào Nam chiến đấu. Lưu lạc mấy chục năm mới tìm được mẹ con nó, lúc ấy thì đã cuối đời. Kỷ vật duy nhất ông tặng nó là chiếc đồng hồ. Tôi còn nhớ chiếc đồng hồ mạ vàng gắn những viên đá lấp lánh ấy. Sau này tôi có hứa sẽ mua đền nó một chiếc đồng hồ giống như thế, nhưng cho đến giờ phút này, tôi vẫn cảm thấy có lỗi vì chưa thực hiện được lời hứa. Ông già nó đã qua đời cách đây mấy năm.

Sụp đổ tinh thần, chúng tôi trở về thành phố học đại học. Mỗi thằng một nơi, hai năm sau trong một đêm trại sinh viên tôi gặp lại nó đang vác thùng CocaCola bán dạo cho sinh viên cấm trại. Nó cũng là sinh viên, lẽ ra cũng đang hát hò tán gái như bọn tôi, nhưng nó tranh thủ bán dạo và kiếm bộn tiền. Bấy giờ CocaCola không còn hàng nhái nữa. Cầm trên tay những chai nước ngọt ướp đá lạnh ngắt của

tập đoàn nước giải khát lớn nhất thế giới, bất giác chúng tôi cười phá lên nhớ lại những chai CocaCola rỗng ngày xưa.

*

* *

Hãy trở lại với cô hàng cà phê. Tôi muốn dành cho cô ta một sự bất ngờ, nhưng chính tôi mới là kẻ bị bất ngờ. Khi tôi trở về sau mấy tháng hè, hàng cà phê không còn nữa. Bằng cách nào đấy bà mẹ cô ta đã bán nốt ngôi nhà. Họ biến mất. Không một ai biết họ đi đâu. Tôi như phát điên phát rồ. Tôi suy sụp và tỏ ra không còn tin vào cái gì nữa, như một kẻ thất tình vẫn tỏ ra. Hồi đó không có điện thoại như bây giờ nên mấy tháng hè tôi chẳng có tin tức gì. Như thể nhận một cái tát phũ phàng, tôi tê dại và đắm chìm trong những suy đoán. Gia đình ông bác tôi nói rằng cô ta có đến hỏi thăm tin tức của tôi, nhưng sau đó không thấy đến nữa. Tấn bi kịch của gia đình đó rồi dần dần bị thiên hạ lãng quên như thói đời vẫn vậy. Sau khi tôi đỗ đại học, gia đình tôi quyết định mua một căn nhà nhỏ cấp bốn gần giống như khu nhà xóm liều chỗ ông bác tôi, nhưng ở tận đầu kia thành phố. Tôi chuyển về căn nhà mới, sự giống nhau của căn gác xếp áp mái, rồi chiếc đài nhà hàng xóm với những bài hát cũ lại hành hạ tôi đêm đêm khi nhớ lại hình ảnh cô ta. Trên mái ngói người ta có thay mấy viên ngói bằng một tấm kính nhỏ lấy ánh sáng, những đêm khuya sáng trắng tôi nằm trên gác xếp, ánh trăng rọi qua cái ô kính ấy

soi cả vào tôi. Tôi cứ thao thức cho đến sáng xem ánh trăng ấy di chuyển khắp căn gác. Đâu đó xa xôi vọng lại tiếng nhạc vàng. Khu lao động này yên tĩnh hơn, chỉ là khu nhà tạm cho công nhân nghèo, chứ không phức tạp như khu nhà xóm liều xưa kia.

*

* *

Tôi trở lại cân bằng khá nhanh sau khoảng thời gian u buồn khủng hoảng. Thời gian đó phong trào cà phê karaoke bình dân lan rộng, tôi hay rủ bạn bè đi hát hò, xem phim chiếu bộ và bạo lực Hong Kong... Tôi dần dần quên lãng cô hàng cà phê. Tôi gặp những cô bé sinh viên xinh xắn, có học thức, điệu đà, con nhà gia giáo... Tôi chợt thấy có lẽ trong cái rủi đâm ra lại là may mắn cho tôi. Lẽ nào tôi lại gắn bó suốt cuộc đời này với một người đàn bà thất học, chênh lệch và khác biệt với tôi về mọi thứ đến vậy? Hãy nhìn vào bà mẹ cô ta, chính là hình ảnh của cô ta đôi ba chục năm sau đó thôi. Tôi tập tành nghe Pink Floy, Beatles... và xấu hổ khi thấy bạn bè biết tôi hay nghe nhạc vàng. Nói chính xác là tôi đã cố ruồng bỏ những bản nhạc bị coi là sến ấy.

*

* *

Cho đến một hôm tan học, tôi bỗng sờ thấy cô ta

đứng đợi ở cổng trường. Trông cô ta gầy hơn xưa, mái tóc thưa loà xoà che khuôn mặt. Đám bạn trai và bạn gái cùng lớp tôi reu: “Bạn gái à? Giới thiệu đi chứ!”. Tôi lúng túng ngượng ngập: “Đâu có, em họ tao ấy mà”. Tôi đã xử sự khốn nạn như thế đấy. Tôi nhận thấy trong đôi mắt cô ta sự thất vọng và hụt hẫng, cô ta mong đợi giây phút này bao nhiêu thì tôi lại ghẻ lạnh bấy nhiêu. Tôi gượng gạo đưa cô ta đi chơi, tôi đóng kịch, tôi tỏ ra giận dỗi về chuyện cô ta bỏ đi mà không thèm nhắn lại gì. Cô ta giải thích, với cái cách nói cụt lủn của mình, và tôi bỗng không thể nào chịu nổi cái lối ăn nói mà khi xưa tôi đã từng yêu đến thế. Tôi cáu kỉnh. Cô ta im lặng, nhưng đôi mắt ngân ngấn nước. Không, cô ta không khóc. Nếu cô ta khóc, có lẽ mọi chuyện đã khác. Khi chia tay nhau, cô ấy không hề ngoái đầu lại. Tôi nhìn theo thở dài. Mặc dù trong lòng tôi nhiều đau đớn, và mặc dù cô ấy tủi hờn bước đi, tôi vẫn thấy cô ấy đẹp hơn tất cả những cô búp bê khác mà tôi biết. Trong lòng tôi nhiều thứ mâu thuẫn. Tôi nhớ lại những giây phút êm đềm lãng mạn, những kỷ niệm vật vãnh trong khu phố tồi tàn ngày xưa, tôi lại nhớ đến những đau đớn mà cô ta đã khiến tôi trải qua, mà tôi cho là không thể tha thứ, những điều mà tôi cố tin vào nó. Tôi không muốn tin vào sự thật là tôi xấu hổ vì có một người yêu như cô ta.

Sau đấy có một vài lần nữa cô ta đến tìm tôi. Cũng có lúc tôi yếu lòng, tôi ban phát một chút cuối cùng cái gọi là tình yêu cho cô ta. Lần cuối cùng gặp nhau tôi nói như hụt hơi: “Anh có bạn gái mới rồi, đừng đến tìm anh nữa!”

Tôi tránh mặt cô ta. Và tôi thực sự quên cô ta.

Tôi chạy theo những cô gái khác, toàn những chuyện dở dang không đầu không cuối. Cô ta nghe đâu về sau rồi cũng lấy chồng, một gã nghiện, sau đó tôi bật tin tức về cô ta. Tôi ra trường, đi làm, lấy vợ, vợ tôi sinh con đẻ cái. Rồi sao nữa?

Chả sao cả. Câu chuyện chỉ có vậy. Rồi tôi và cô ta, tất cả chúng ta, cả cái thế giới này nữa, sẽ trở nên già nua, sẽ ra đi vào một ngày mưa hay một ngày nắng. Đời người là vậy đó. Ngán ngùi.

Nhưng giờ đây, và mãi mãi về sau này, cho đến cuối cuộc đời, mỗi khi tình cờ nghe lại một bản nhạc vàng cũ kỹ tôi lại nhớ đến khu phố nghèo ngày xưa, tôi lại nhớ đến cô gái ấy - Cô gái mà tôi đã ruồng bỏ.

(*) Truyện xuất phát từ cảm hứng với tác phẩm cùng tên của nhà văn Shusaku Endo.

I am... đàn bà

Y BAN

Một thằng bé được mới sinh còn nguyên cả dây rốn nối với bánh rau bị bỏ vào một cái dành lót rơm treo lên nhành cây trong rừng. Thị đi kiếm mật ong nhìn thấy cái dành bèn lấy xuống. Nhìn thấy thằng bé tím ngắt bị kiến bu đầy người, cắn thủng cả mí mắt thị hét lên rừng rợn. Tiếng hét dội vào rừng cây vọng lại thành tiếng hú thê thảm. Sau sự sợ hãi là sự đau đớn tột cùng phả ra từ bản năng làm mẹ của thị. Thị khóc vật vã. Khóc kiệt cùng. Một lát sau nước mắt thị khô kiệt. Thị cũng không hiểu sao nước mắt thị mau kiệt thế. Thị lấy con dao phát rừng mang theo đào cái huyết nhỏ ngay dưới gốc cây treo thằng bé. Xong thị cởi chiếc áo mặc ngoài đã sờn vai bọc thằng bé lại. Thị đặt lại bánh rau lên bụng thằng bé, như cái lúc nó nằm trong bụng mẹ. Tay thị đung vào chim thằng bé. Bỗng thị

giật thột. Cái chim thẳng bé cứng cứng. Không tin vào cái cảm giác thoáng qua ấy, thị dùng cả 5 ngón tay phải sờ vào chim thẳng bé. Cái chim còn cứng. Cái chim còn cứng thì thẳng bé còn sống, thẳng bé còn sống. Thị vội cởi nốt chiếc áo lót rồi ôm thẳng bé sát vào ngực thị. Một cuộc luân hồi được nén trong ngực thị. Thị cảm nhận sự ấm dần lên trên cơ thể thẳng bé. Và nó đã tìm được vú thị từ lúc nào. Nó mút chùn chụt. Hai bầu vú thị còn sót lại ít sữa của đứa con thứ 3 còi cọc, nó đã hơn 2 tuổi mà thị cũng chưa lở cai.

Thị ôm chặt thẳng bé vào ngực mang về nhà. Chồng thị tá hoả tam tinh khi nhìn thấy hình hài thẳng bé. Rồi gã sầm mặt xuống vì biết chắc rằng nhà gã lại có thêm một miệng ăn nữa. Gã vừa lâu bầu vừa đi đun nước sôi. Gã hò con bé lớn lên 8:

- Còn ngây ra đấy mà xem cái gì. Đi ra trạm xá, bảo bà Miêu đến cắt rốn cho em.

Con bé cười toe toét:

- Cắt rốn cho em hả bố.

Thị cũng cười. Cái nét cười làm mặt thị rạng rỡ vô cùng. Thị lựa đặt thẳng bé xuống giường nệm nọt:

- Con nằm xuống đây mẹ đi tìm tã cho con nào.

Con bé lớn vừa chạy vừa hò:

- Mẹ cháu bắt được em cháu ở trên cây. Cây để ra em cháu, còn nguyên cả dây rốn với bánh rau.

Khi bà Miêu chạy từ trạm xá đến nhà thị thì nhà thị đã chật ních người. Cả làng đổ xô đến xem thẳng bé do cây để ra. Bà Miêu rẽ đám người đến chỗ

thằng bé, miệng gào to:

- Thời buổi này là thời buổi nào mà còn tin là cây đẻ ra người hử? Không chịu chăm nom dạy dỗ con cái tử tế rồi mới sinh ra cơ sự thế này đây.

- Nào nước sôi chưa, mang lên đây.

Bà Miêu thao tác rất thiện nghệ. Nhoáng cái thằng bé đã được cắt rốn và tắm tấp sạch sẽ. Da thằng bé đã đỏ lại, chỉ còn những nốt kiến cắn trên mắt khiến thằng bé không mở được mắt ra. Bà Miêu có vẻ khoái trí với sản phẩm của mình hôn chụt vào má thằng bé một cái rồi quay sang hỏi vợ chồng thị:

- Tính sao? Nhà rách như tổ đĩa, lại thêm miệng ăn nữa rồi lấy gì mà đổ vào mồm? Hay là để tôi bế nó ra trạm xá hỏi xem có nhà nào không có con, cho người ta.

Thị giãy lên như đĩa phải vôi:

- Không có đâu. Trời đã cho nhà chúng tôi rồi, thì nhà tôi phải nuôi nó chứ.

Bà Miêu lại tiếp:

- Đấy là ý ả, còn ý chàng là sao? Không thuận lòng rồi thì đánh nhau.

Chồng thị nhất gừng:

- Mỗi con mỗi của thêm giàu. Nghèo của nhưng giàu con cũng được. Nhà tôi nhặt được nó thì nhà tôi nuôi.

Thằng bé được đặt tên là Đức. Bốn anh em nhà nó có tên là: Sáng, Láng, Nhân, Đức. Nó bú sữa cặn của thằng anh thứ 3 là Nhân nhưng cũng lớn vổng lên.

Thêm một khẩu ăn nhưng nhà thị không được chia thêm mẩu đất nào. Ông chủ tịch xã nói: Không nuôi được thì đem vào rừng mà trả cho cây chứ lấy đâu đất ra nữa mà chia cho nhà chị. Người để được chứ đất có để được đâu. Vợ chồng thị không vì thế mà ghét bỏ thằng bé. Có phần nó được chiều chuộng hơn vì là bé nhất.

Vợ chồng thị tay lam tay làm nổi tiếng trong làng. Trên đất đai nhà thị lúc nào cũng có cây mọc nhưng đất cằn quá không cho năng suất cao. Thế là chỉ đủ cái bỏ mồm. Bọn trẻ thì đang tuổi lớn ăn rào rào như tầm ăn rỗi. Suốt ngày cúi mặt trên đất kiếm cái ăn mà không biết thiên hạ đã thay đổi quá nhiều.

Khi thằng Đức lên 5 thì làng quê thị ở có một sự đổi thay lớn. Ấy là cái thứ đàn bà bao đời quanh quẩn xó bếp bồng bầu được xuất ngoại đi ra nước ngoài làm ăn. Nhìn người trong làng trong xóm tiền đưa nhau đi máy bay, rồi lại đưa nhau ra bưu điện lĩnh tiền. Có tiền thì xây nhà, mua tivi. Vợ chồng thị thì thoảng cũng được mời đến ăn liên hoan. Đêm vợ chồng nằm với nhau cũng có mơ. Mơ con Sáng, con Láng được đi xuất khẩu. Thân con gái ở với cha mẹ nghèo khổ quá rồi, mơ cho con bớt khổ một chút. Còn thằng Nhân, thằng Đức thì thôi, ở lại quê cày ruộng cũng được.

“Con Sáng, con Láng con ơi”. Thị bồng nức nở hờ con. Phận đàn bà sao khổ quá con ơi. Mẹ những mong đi làm đất khách quê người để có tiền cho các con mẹ ít nhiều. Ai ngờ mẹ lại mắc tội tà đình thế này. Ối các con ơi. Mẹ đã đập đầu mà chết nhưng thương các con đứt ruột nên không đành chết con ơi.

Các con hiểu cho mẹ, mà tha tội cho mẹ nhé. Mẹ đập đầu xin các con tha tội.

Ừa, xỉ, xỉ xỉ... Tiếng la ó ầm lên trong phòng giam. Thị biết là họ đang la ó thị. Thị khóc gào lên trong đêm làm mất giấc ngủ của họ. Thị kiệt sức. Thị cứ hờ tên con ra mà khóc. Khóc cho tan sự đau đớn chất chứa trong lòng. Sao ông trời lại đầy ải thị khổ đến thế này. Nào thị có ăn ở ác độc với ai đâu. Đời thị khổ khó từ tấm bé nên thị chẳng bao giờ mơ sự sung sướng ở đời. Nhưng cũng chẳng khi nào thị lại nghĩ rằng mình bị vướng vào vòng lao lý như thế này.

- Câm mồm, kẻ nào làm ồn thế. Câm mồm đi không thì chuyển sang biệt giam.

Thị ngừng khóc. Người vừa nói với thị là một người đàn ông trung tuổi đi cùng với nhân viên trại giam. Nhân viên trại giam ủa xỉ với người đàn ông một tràng dài rồi bỏ đi. Còn lại mình người đàn ông trung niên, vậy thị lại gần:

- Tôi là phiên dịch. Hôm trước luật sư đã nói với chị rồi mà chị không chịu hiểu à? Nay tôi nói lại với chị. Chị nên giữ sức khoẻ và sự minh mẫn để mai còn ra toà. Chị cũng nên suy nghĩ xem để nói gì trước toà. Chị phải tự biện minh cho chính mình. Biết đâu đấy chị lại trắng án, được về với con. Nghe lời tôi đừng có kêu khóc nữa.

Thị nằm im để nghe ngóng chính mình. Cơ thể thị mệt rũ rời nhưng đầu óc thị lại thật tỉnh táo. Ý nghĩ của thị quay trở về cái làng của thị.

Lại một đợt người ta về làng tuyển phụ nữ sang Đài Loan làm nghề giúp việc. Chồng thị bảo:

- Hay u em cứ đi tuyển xem sao. Xa cách 2 năm nhanh mà. Cái nhà dột quá rồi chẳng trụ nổi mấy mùa mưa giông nữa đâu.

- Ủ, tôi cứ thử đi tuyển xem sao. Nhưng lấy đâu ra tiền đặt cọc cho người ta.

- Thì cứ tuyển đã, rồi tính sau.

Người đàn bà hay lam hay làm, bắp chân to như cây chuối hột, bàn tay to như cái quạt nan, nước da nâu rám, hàng răng hạt na đều tăm tắp, mắt bồ câu đen láy. Ai mà không chọn người đàn bà như thế. Cái khó là ở khoản tiền đặt cọc. Nhà thị mà có khoản tiền to thế thì thị đã sửa được nhà khỏi phải đi Đài Loan. Có một người trong đoàn đi tuyển đến nhà thị ngó xem rồi đưa ra giải pháp, họ cho nhà thị vay tiền đặt cọc rồi hàng tháng thị gửi tiền về trả dần.

Buổi tiền đưa thị ngập tràn nước mắt. Bốn đứa con thị ôm thị gào khóc. Thị rút ruột ra đi.

Sang Đài Loan thị làm giúp việc cho một gia đình có người bị liệt. Người bị liệt vốn 1 năm trước là ông chủ tài hoa, giàu có, không may bị tai nạn ô tô. Đã chữa trị hết nước hết cái rồi. Nay nằm im trên giường như một cái cây sống. Nhất cử nhất động phải có người giúp. Bà chủ cũng tầm tuổi thị. Cái tầm tuổi còn tràn đầy sức lực với vốn kinh nghiệm đã khá. Hai đứa con nhà chủ cũng tầm tuổi Sáng, Láng nhà thị. Nhìn thấy chúng, thị nhớ con nấc nghẹn thở. Một tuần đầu thị được bà chủ huấn luyện sử dụng các thiết bị trong nhà. Thị cũng chẳng ngờ mình lại sáng dạ thế. Thị học được hết cách sử dụng các dụng cụ, thiết bị gia đình. Toàn những thứ

tối tân chứ có phải thường đâu. Bà chủ còn dạy cách lau dọn nhà, cách nấu ăn. Đặc biệt là cách chăm sóc ông chủ nằm liệt giường, cách thay quần thay áo, cách lau mặt, cách cho ăn... Sau một tuần huấn luyện, thấy thị nhanh nhẹn, bà chủ có vẻ bằng lòng lắm, bèn để thị ở nhà một mình chăm sóc ông chủ.

Thời gian biểu của gia đình bà chủ thế này. Buổi sáng bọn trẻ dậy đi học vào lúc 7 giờ. Bà chủ dậy lúc 8 giờ, tắm và trang điểm đến 9 giờ thì đi làm. Thị và ông chủ được rớt kín ở trong nhà. Bọn trẻ học thông tầm đến 3 giờ chiều về nhà, đứa nào về phòng đứa đấy. Bà chủ về không có ca cữ gì, khi thì 6 giờ tối, khi thì 11 giờ đêm. Thị không hiểu là trước khi thị đến làm giúp việc cho ngôi nhà này thì ông chủ được chăm sóc thế nào? Những đứa con có đến thăm bố thường xuyên không? Chứ từ khi thị đến thị thấy rằng bọn trẻ con chẳng quan tâm gì đến cha chúng đang nằm trên giường bệnh. Thị thoảng mẹ chúng thúc giục lắm thì chúng mới vào phòng cha, nắm cái tay chiếu lệ, hôn cái hôn chiếu lệ, nhìn cái nhìn chiếu lệ. Thị rất ác cảm với cái sự chiếu lệ của chúng.

Còn người vợ thì vẫn còn thương xót chồng lắm. Khi thị mới đến thì thị không phải tắm cho ông chủ. Ngày cuối tuần bà chủ tự tay tắm cho chồng, thị chỉ giúp bà chủ đưa ông chủ vào nhà tắm. Khi thị mới đến thị thấy đêm nào bà chủ cũng vào ngủ với chồng. Khi thị mới đến thị hay bắt gặp bà chủ đứng nhìn ông chủ ngủ rồi lặng lẽ khóc. Khóc rất lâu rồi đi uống rượu say mèm. Thị nhìn bà chủ thương xót vô cùng. Thị muốn an ủi bà chủ nhưng thị chả nói được mấy câu tiếng nước ngoài thành ra lại thôi.

Công việc cuốn thời gian trôi đi vèo vèo. Giờ thì thị thạo việc lắm rồi. Thị làm việc nhà chỉ trong 1 tiếng đồng hồ. Còn thời gian mênh mông đến chiều thị chả biết làm gì. Thị đi lên đi xuống, thị ngó vào phòng nọ phòng kia. Thị bật ti vi để xem hình. Cũng chỉ hết một tiếng. Thị ngáp rồi nằm ườn ra ghế đệm, tận hưởng cái sự sạch sẽ êm ái. Thị muốn ngủ cho thời gian trôi nhanh đi nhưng thị chả bao giờ ngủ ngày thành ra cũng không ngủ được. Chán, thị đi vào phòng ông chủ, là để nhìn thấy người, chứ ngày qua ngày thị với cái bóng của thị giam trong 4 bức tường.

Ông chủ mở mắt mình dăm dăm lên trần nhà. Thôi thì có người rồi, nói đi vậy. Có nói tiếng gì trên đời thì ông chủ cũng có nghe được đâu. Thị mỉm cười nhìn vào mặt ông chủ:

- Có biết gì không? Chả biết gì rồi?

- Sao mà đến cơ sự này? Mới chưa đến 40 mà suốt ngày phải nằm trên giường thế này khó chịu lắm nhẩy?

- Trước đây sao không chịu dạy con cái? Chúng ích kỷ quá, chả chịu chăm nom bố một tí. Chúng mà chịu chăm nom bố thì khéo mà khỏi bệnh chứ nhẩy.

- Nằm nhiều vậy có mỏi lưng lắm không? Tôi bóp chân bóp tay cho nhé.

- Cái khoản này thì chả có trong hợp đồng đâu nhưng thôi tôi cũng chả biết làm gì, tôi bóp chân bóp tay cho anh nhé.

Cái cách xoa bóp này thị đã được mẹ thị truyền cho từ hồi thị còn bé. Thị làm rất bài bản. Xoa bóp

từ đầu trước, bấm các huyết, giật tóc. Rồi từ xương ức toả ra các dễ xương sườn. Từ các mỗm xương đến các đầu mút ngón tay ngón chân. Thị còn lật xấp ông chủ xuống để xoa bóp lưng, bấm ngón tay vào từng đốt sống. Lại còn nhổ bão kêu sần sật. Xong, thị lật ông chủ nằm ngửa. Thị nhìn vào mắt ông chủ xem nó có biểu hiện gì không?

- Thích không? Chả thích quá đi ấy chứ. Thích thì gật đi để bặn sau tôi còn làm cho. Vừa nói thị vừa gật gật cái đầu.

- Chán quá, mắt chẳng còn tí hồn nào thế kia. Thôi nhắm mắt ngủ đi. Thị lấy ngón tay khép mắt ông chủ lại.

Thế là thị có cách giải khuây. Ngày nào thị cũng nói chuyện và xoa bóp cho ông chủ. Thị cũng chẳng nhớ là vào lần thứ bao nhiêu thì thị bỗng nhìn ra mắt ông chủ đã có hồn. Ấy là khi thấy thị bước vào, hai con ngươi trong mắt ông chủ nó hướng về phía thị:

- A thì ra mắt cu cậu có tinh rồi. Nhận ra nhau rồi phải không? Thế để chị xoa bóp cho nhé. Hôm nay chị sẽ xoa kỹ vùng đầu. Cái đầu là quan trọng lắm đấy. Bộ chỉ huy đây. Biết đâu hai năm chị làm ở đây thì cu cậu đứng dậy đi được đấy. Khi ấy phải thưởng to cho chị để chị xây cái nhà mái bằng nhé.

Hôm ấy cái đôi tròng mắt có tinh của ông chủ đã khiến thị vui vẻ lắm. Thị vừa xoa bóp cho ông chủ thị vừa hát. Thị chỉ thuộc mấy bài hát ru con. Thị hát được một tí thì nhớ con quá thế là nước mắt rơi tong tong lên ngực ông chủ. Một lát ngווי ngoai đi thị lại bật cười:

- Này không phải chị thương cu cậu đâu nhé. Chớ tưởng bở. Ấy là chị nhớ chúng quá. Con Sáng 14 tuổi rồi đấy. Khi chị về chị sẽ mua cho nó một đôi vòng tàu, làm cửa hồi môn cho nó đi lấy chồng. Con Láng 13 rồi, thằng Nhân lên 8, thằng Đức lên 6. Cái thằng Đức ấy chị nhặt được nó trên cây đấy. Chị thương bố cu nhà chị lắm. Chị đi thế này, bố cu nhà chị thèm chị lắm đấy. Bố cu nhà chị khỏe mạnh lắm, chỉ phải tội cứ hùng hục như trâu ấy. Có lần chị bảo rồi đây, cái chuyện tình cảm chứ có phải đi cày đâu mà bố nó cứ phải đổ mồ hôi thế. Bố cu nhà chị bảo: Cái số tôi nó vất vả, thế u nó không thấy đến ăn cơm tôi cũng đổ mồ hôi à? Thôi xong rồi. Chị xoa bóp cho cu xong chị cũng vã mồ hôi ra đây. Chị đi tắm cái đã.

Thị lật người ông chủ nằm ngửa lên, Như mọi bận thị lấy ngón tay trở khếp hai mi mắt ông chủ lại. Bỗng thị giật mình: Ô cu khóc à? Cu khóc được rồi à. Khóc được là biết rồi đấy.

Buổi tối thị rất muốn khoe với bà chủ là ông chủ đã biết khóc rồi. Biết khóc rồi là có cảm giác con người rồi, không vô tri vô giác nữa. Vậy mà thị chẳng biết diễn đạt thế nào.

Thời tiết nóng nực, oi ả. Làm xong việc nhà áo thị ướt đầm mồ hôi. Thị định bụng xoa bóp xong cho ông chủ thì mới đi tắm. Vào phòng ông chủ cái thị gặp trước tiên là đôi mắt của ông chủ như cầu xin thị điều gì.

- Vậy gì cu? Định nói gì? Nóng hả? Biết rồi. Trời nóng lắm nhưng bà chủ bảo không được nằm điều hoà nhiều, không tốt, không tốt.

- Nào, để chị xoa bóp cho nhé. Ối giời ơi người đây rôm sảy thế này. Được tắm một cái là nhất đời đấy. Hay là chị bảo bà chủ không đóng bím cho cu nữa nhé. Chị sẽ vào xem cu có buồn tiểu không thì chị cho đi.

- Ối giời cái lưng đỏ lựng thế nào. Ngứa lắm hả, để chị gãi cho. Vây nhé. Chị cũng định tắm cho cu nhưng chị sợ bà chủ không đồng ý rồi lại trừ lương của chị. Mắng chị cũng được, chửi chị cũng được nhưng đừng trừ lương của chị. Chị sợ nhất là bị trừ lương đấy. Số tiền hai năm làm ở nhà cu trừ lãi tiền đặt cọc vay của người ta đi thì cũng chẳng còn được là bao đâu. Thế mà nhà chị ai cũng nghèo, ai chị cũng muốn cho một tí.

- Hai thằng cu nhà chị cứ đến mùa hè là người sặt rôm sảy. Chị cứ phải vò lá kinh giới với lá đào tắm cho chúng. Tắm hai bận là khỏi sặt rôm. Hay là để chị lấy khăn ướt lau lưng cho cu nhé. Chị hiểu và thương cu lắm nhưng chị không thể làm trái lời bà chủ được.

- Nào, lau cái mặt trước này. Cái mặt này cũng khô ngo đấy chứ. Chưa bị ồm chắc ối cô mê đây.

Tối đấy bà chủ về muộn nhưng thị cứ một mực chờ. Thị chờ bà chủ về để nói với bà chủ rằng ông chủ nhiều rôm sảy trên người, phải cần tắm thường xuyên chứ không thì cái sảy nó nẩy cái ung, khốn đấy.

Bà chủ về, thị đã ra hiệu đủ kiểu mà bà chủ không hiểu gì cả. Thị bèn dẫn bà chủ vào trong phòng ông chủ, vạch áo ông chủ lên cho bà chủ xem. Thị quan sát thấy bà chủ không tỏ vẻ gì cả.

Thật bình tĩnh bà chủ còn gỡ luôn cả bím của ông chủ tô hồ trước mặt thị. Bà chủ nhìn cái đồng bùng nhùng trong bím nhẩn mặt gớm giếc rồi kéo chiếc chăn mỏng phủ lên. Bà chủ ra ngoài gọi điện thoại. Lát sau người của công ty đưa thị sang Đài Loan làm việc gọi điện cho thị:

- Bà chủ nói là bà chủ muốn chị thay bím, rửa ráy, tắm táp cho ông chủ. Chị sẽ được trả thêm 50 tệ nữa. Chị có làm được không?

Nghe thấy được trả thêm tiền thị mừng ú. Thị đồng ý luôn. Và thị biết việc thị phải làm ngay là gì. Thị vào trong phòng ông chủ thay bím rửa ráy sạch sẽ cho ông chủ.

Sáng hôm sau khi cả nhà bà chủ đã đi làm hết, việc đầu tiên là thị vào phòng ông chủ:

- Cu, hôm nay chị sẽ không đóng bím cho cu nữa. Cu hợp tác với chị nhé. Cứ 3 giờ chị cho cu đi tiểu một lần. Còn đi ị? Khó nhỉ. Hay là khi nào buồn cu khóc báo cho chị một tiếng. Ối dào chị lại buồn cười rồi, cu mà biết khóc khi buồn đái, buồn ị thì đã khôn rồi chứ chả dại thế này đâu. Thôi chị sẽ tự tìm cách vậy.

- Cu nằm đây chờ chị dọn dẹp xong nhà cửa rồi chị vào xoa bóp cho, xoa bóp xong thì mình đi tắm.

Thị vui. Thị vui lắm. Một tháng được thêm 50 tệ nữa là được hơn 100 ngàn đồng Việt Nam rồi. Còn bao nhiêu tháng nữa nhỉ. Một, hai, ba, bốn... Mình đã ở được 10 tháng rồi, còn 14 tháng nữa. Thế là được thêm hơn 1 triệu nữa. Mình sẽ mua cho các con mấy bộ quần áo đẹp.

- Xong rồi, chị dọn nhà xong rồi. Chị xoa bóp cho cu nào. À hôm nay chị vui lắm, chị hát cho cu nghe nay. Chị hát bài dân ca quê chị nhé: *Con cò là cò bay lả bay la. Bay từ cửa phủ bay qua là qua cánh đồng. Tình tính tang là tang tính tình. Cô mình rằng cô mình ơi rằng có nhớ là nhớ anh không.* Hay không cu. Này cu biết không? Chị ít học lắm. Chả được học như người ta đâu nên chị cũng chả thuộc mấy bài hát đâu. Chị toàn thuộc bài con cò thôi. Những bài hát này ngày xưa mẹ chị hay hát nên chị nghe nhiều thành thuộc đấy. Chị lại hát bài con cò nhé: *Con cò mà đi ăn đêm. Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao. Ông ơi ông vớt tôi nao. Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng. Có xáo thì xáo nước trong. Chớ xáo nước đục đau lòng cò con.*

- Xong rồi nằm chờ chị vào pha nước tắm nhé.

- Nào để chị bế cu vào nhà tắm nào.

- Thế cu ngoan lắm. Mát không? Chị kỳ cọ cho sạch sẽ nhé. Chết nỗi cái chân bé đi rồi này. May mà chị xoa bóp cho thường xuyên đấy.

- Cái lưng nằm nhiều là mỏi lắm đây chị cọ cho mềm ra này. Cái nách không cọ sạch là hăm đây. Còn...

Kỳ đến cái chỗ “con giống con má” thì thị ngập ngừng. Mặt thị đỏ dựng lên. Thì “cu” là cái tên thị tự đặt cho ông chủ để tỏ sự thân thiết và cảm thông với hoàn cảnh của ông chủ, để công việc của thị tốt hơn mà thôi. Thị nghĩ, thị làm công việc chăm sóc người bệnh mà lại không có tình cảm thương mến người ta, thì khó mà chu đáo được. Nhưng “cu” là ông chủ, là người đàn ông thực thụ chứ đâu phải là

thằng Đức mới sinh bị treo lên cây, mà thị được phép sờ nắn vào cái chỗ đấy. Người đàn ông thực thụ thì thị chỉ biết mỗi có bố cu nhà thị. Nói thực chứ, làm vợ kém một năm nữa là tròn mười lăm năm, đã có 3 mặt con với nhau mà nào thị dám sờ mó cái chỗ đó của chồng. Thì cũng nhì nhằng vậy thôi, chứ ngưỡng chết đi được... Nhìn thì chả sao, đằng này tay phải mó vào kỳ cọ. Mà không kỳ cọ thì sao sạch sẽ được. Rồi hăm ra, lở loét tội lắm. Thôi thì... Thị giấu mặt phía sau lưng ông chủ, thò tay vào háng ông chủ kỳ. Thần hồn nát thần tính, tay thị kỳ lia lịa mà chả biết là đang kỳ chỗ nào. Thì chỗ đấy cả, sạch là được.

Thị lau khô nước trên người ông chủ, lấy máy sấy xì tóc ông chủ:

- Tắm sạch sẽ trông cu bánh bao phết. Chịu khó nóng một tí nhé. Để đầu ướt đi ngủ là hay bị nhức đầu lắm đấy.

- Thôi được rồi, cu ngủ đi. Chị không đóng bím cho cu đâu. Thị thoảng chị sẽ vào để cho cu đi tè.

Cái ngày đầu tiên không đóng bím cho ông chủ thị chỉ cho ông chủ đi tiểu vào bồn được có một lần, còn thì ông chủ cứ “ô tô ma tic” ra quần. Thị phải tắt bật lau chùi và giặt rũ.

Cũng cái ngày đầu tiên bà chủ để cho thị tắm cho ông chủ thì tối đến bà chủ kiểm tra cơ thể ông chủ rất kỹ, xem thị tắm rửa có sạch sẽ không? Có nâng niu ông chủ nhẹ nhàng không? Bà chủ kiểm tra rất kỹ chỗ ấy. Thị đứng sau xem bà chủ kiểm tra mà giật mình đến thót: May quá, hôm nay mình đã kỳ chỗ ấy. Vì xấu hổ mà không kỳ thì lại bị trừ tiền

mất. Bà chủ vỗ vào vai thị hài lòng.

- Nay cu, cu ngoan rồi đấy. Mấy ngày nay không “ô tô ma tíc” ra quần lần nào. Lúc nào buồn quá mà chị chưa kịp vào thì cũng cố nhịn một tí nhé. Không có thì chị khổ hơn đấy. Chị cứ phải giặt rũ nhiều thì chị mệt, chị không xoa bóp cho cu được đâu.

- Chị biết rồi. Khi nào cu “buồn” là cái cu nó sẵn lại, chỉ sẵn một tẹo thôi, không như hai cu tí nhà chị đâu, nó sẵn tít lại cơ.

- Cu ơi, may có cu đấy không có thì chị buồn chết. Mang tiếng là đi nước ngoài mà chị có biết mặt mũi nước ngoài nó thế nào đấy. Đến nhà cu là chị ở luôn tít trong nhà. Chả bao giờ bà chủ cho chị ra khỏi nhà. Đến bước chân xuống cầu thang chị cũng chưa xuống. Chị cũng chẳng được nói chuyện với bà chủ với bọn trẻ. Hì hì, mà có bảo chị nói thì cũng chả hiểu gì nhau đâu. Ở quê chị bảo, ông nói gà bà nói vịt ấy mà. Có nghĩa là ông nói tiếng gà, bà nói tiếng vịt. Phải nói chung một tiếng mới hiểu nhau chứ. Chị nói cu chả hiểu chị nói gì đúng không? Nhưng mà không sao, miễn là người nói có kẻ nghe. Không có cứ lẩm bẩm nói một mình người ta lại bảo là bị rồ.

- Cu ơi, chị nói cho cu bí mật của chị nhé. Ngày nào chị cũng đứng phơi ra ban công để hít khí gởi một tí đấy. Không có thì cốm nằng mà chết đấy. Cái cây không có nằng là chết lẩn quay.

- Ôi, sung sướng quá. Sung sướng quá. Hôm nay chị được tặng quà. Con gái cu đấy. Chị không biết tại sao nó lại cho quà chị. Sáng nay lúc nó đi học thì chị đứng trong bếp, nó vào bếp chấp tay cúi chào

chị. Nó còn nói cái gì nhưng chị không hiểu, xong nó rút từ trong cặp ra một gói quà được bao giấy hồng và buộc nơ rất đẹp đưa cho chị. Nó ra hiệu là cho chị. Chị chưa mở ra đâu. Chị chưa bao giờ được tặng quà như thế này đâu. Có, có củ khoai mớ rau thì hàng xóm cũng hay cho nhau. Con gái cu cũng tình cảm lắm đấy. Có hôm chị gặp nó cứ đứng nhìn cu ngủ rồi khóc. Chị đã nghĩ không đúng về nó lúc mới đến.

- Nào đi tắm nào. Bà chủ ngày nào cũng kiểm tra chị có tắm cho cu sạch sẽ không? Chị cẩn thận lắm phải không cu.

- Cu...

Thị giật thột khi dưới tay thị có sự khác lạ. Thị đã kịp dừng lại tiếng kêu. Chả lẽ thị lại kêu... ối gượng chết. Thế có nghĩa rằng ông chủ đã có cảm giác. Cảm giác của ông chủ đã sống lại rồi. Cảm giác đã sống lại rồi thì có nghĩa là ông chủ đã sắp khỏi bệnh. Ý nghĩ thúc đẩy hành vi. Thị cẩn thận sờ vào con giống của ông chủ. Mềm, vẫn là mềm rồi. Nhưng khi nãy rõ ràng là thị thấy có cảm giác nó động đậy và cứng cứng. Thị nắm tay vào con giống và nín thở để nghe ngóng, như cái cách thầy lang bắt mạch cho con bệnh. Tích tắc tích tắc... Thị nghe rõ tiếng đập thùm thụp của trái tim thị. Và thị cũng cảm nhận thấy sự lớn dần lên của con giống.

- Cứng rồi cu ạ. Cứng rồi cu ơi. Con giống của cu cứng lên rồi đấy. Tôi nay chị sẽ nói với bà chủ điều này. Cố lên cu ơi. Cu mà đứng dậy được thì chị được bà chủ thưởng to đấy. Nào thôi ngâm nước lâu rồi.

Con giống con má của mẹ ơi. Mẹ truyền sự yêu

thường của mẹ qua làn da con. Con có cảm nhận được điều ấy không. Rồi khi nào lớn khôn con sẽ truyền lại sự yêu thương của mẹ cho một cô gái qua con giống này của con. Con giống con má của mẹ ời.

Thị đã vừa lấy khăn lau vào con giống con má của ông chủ vừa hát bài hát của quê thị. Bài hát này của các bà mẹ khi tắm cho con trai và ngắm nhìn cái chim của nó.

Thị cũng không hiểu vì sao thị lại vui mừng đến vậy. Cũng chẳng phải vì thị mơ tưởng đến số tiền thưởng mà bà chủ sẽ cho thị khi ông chủ khỏi bệnh. Mà biết đâu khi ông chủ khỏi bệnh thì bà chủ sẽ không thuê thị nữa. Ở với gia đình ông bà chủ này, ngoài việc thị bị dốt trong nhà thì thị chẳng bị ngược đãi gì. Qua nhà khác rồi chẳng biết thế nào. Có lẽ vì thị thấy tội nghiệp cho ông chủ quá. Đàn ông bị ốm trông tội nghiệp lắm. Bố cu nhà thị chỉ mới hu hi sốt, bỏ cơm ăn cháo mà thị đã thấy thương lắm, chăm sóc cho thật chu đáo. Còn người đàn ông xa lạ này, không họ hàng thân thích máu mủ gì nhưng thị đã chăm sóc cho một năm nay rồi. Thế là đã được một năm rồi đấy. Một năm nay người đàn ông được thị cho ăn uống, tắm rửa, hát ru, xoa bóp, nói chuyện... thì có khác gì người thân đâu. Như thằng cu Đức, chỉ có mấy phút ôm nó vào ngực mà nó đã luôn hồi thành kiếp người, để nó thành con thị. Khi nó ốm nó đau thì nỗi lo của thị cũng không hề khác gì ba đứa kia. Khi nó khoẻ mạnh, lúc nó cười thì thị cũng vui chẳng khác gì với ba đứa kia. Nay cái người đàn ông xa lạ kia cũng như ruột thịt của thị.

Thị đã không thể nói cái điều định nói cho bà chủ biết. Một phần vì thị chẳng biết diễn đạt thế

nào, phần nữa vì thị cũng thấy xấu hổ. Cái chuyện tế nhị tế tam này.

- Chị kể cho cu nghe con gái quê chị nhé. Con gái quê chị ai cũng chân to, chân to mới bám đất. Tay cũng to, tay to để làm. Con gái quê chị chẳng có đi học cao đâu, biết đọc biết viết rồi thôi. Trồng lúa trồng khoai thì chẳng cần học nhiều làm gì. Ngày xưa con gái quê chị chẳng ai đi xa khỏi làng. Con trai cũng không đi ra khỏi làng. Khi còn chiến tranh thì có nhiều người đi ra khỏi làng. Đi bộ đội ấy mà. Có người không phải đi bộ đội cũng xung phong vì thích đi khỏi làng. Đi nhiều lắm nhưng về ít thôi. Họ hy sinh. Có bà mẹ Gái ở đầu làng có chồng và 5 con trai đi bộ đội cả. Họ hy sinh tất mẹ Gái ở một mình cô quạnh. Mẹ được cả làng đùm bọc. Nhà có bát canh ngon cũng mang biếu mẹ. Khi đất nước hoà bình mẹ Gái được nhà nước phong tặng mẹ anh hùng, được nhà nước xây nhà cho. Có nhiều người đến thăm mẹ lắm. Mẹ còn được lên cả tivi. Mỗi lần lên tivi thì ngực mẹ đeo những cái lấp lánh. Người làng bảo là vàng đấy. Người làng cũng không hay đến nhà mẹ như xưa. Làng chị người ta cũng khái tính lắm. Người ta hay bảo thấy người sang bắt quàng làm họ. Nhưng cái chính là người ta ngại những cái lấp lánh trên ngực mẹ. Người ta bảo vàng thì phải tránh xa ra. Rồi mẹ Gái chết. Trên ngực mẹ người ta vẫn đeo những cái lấp lánh. Bỗng một hôm mộ của mẹ bị đào lên. Chuyện động giới. Ở làng chị từ xưa xưa không bao giờ có chuyện động giới như vậy. Lâu sau người ta bắt được một tên bán vàng giả. Hỏi cung hấn khai hấn đã đào trộm mộ mẹ Gái để lấy những cái lấp lánh trên ngực mẹ mà hấn tưởng là vàng. Những người bắt hấn cả cười chê hấn ngu

dốt quá, không biết thế nào là huân chương thế nào là vàng. Hấn bị bỏ tù mấy năm vì tội ngu dốt đó. À, con gái làng chị cũng có người phải bán xới đấy. Mẹ chị bảo không được dùng từ ra đi, cái ngữ đấy phải dùng từ bán xới, cái giống đàn bà đi hoang. Cái chị đấy hơn chị một tuổi, xinh gái lắm. Chồng chị ấy chết mấy năm rồi mà bỗng đứng lại có chữa đẻ ra thằng cu rất đẹp. Cả làng dè bủ, chửi bóng chửi gió, thấy mặt chị ấy đâu là gọi con chó hoang. Chị ấy cần răng chịu đựng chờ người đàn ông của chị ấy nhận vợ nhận con nhưng người đàn ông ấy đã không dám nhận, thế là chị ấy phải bế con đi khỏi làng. Chị ấy cũng gan dạ lắm, chứ mà chị thì có lẽ chị cần lưỡi mà chết mất.

- Cu, ánh mắt cu nhìn chị sao thế? Cu muốn nói gì với chị à? Hay là cu buồn tiểu.

Thị lấy bô hứng vào nhưng con giống con má nó không tiểu. Nó cất cao đầu gật gù. Thị nhìn đắm đắm vào nó như bị thôi miên. Nó đã lớn bỗng lên mập mạp như củ dong giềng. Người thị bỗng nóng bừng. Thị thấy máu trong người thị chảy rào rào. Thị lại thấy hai cái tý thị co tròn lại, phía cửa mình nước đang ào ra. Thị bỏ chạy ra khỏi phòng. Thị ngồi xuống ghế và thấy da mặt mình tê bần.

- Cu, cu tiểu đi. Được rồi. Hôm nay ngoan. Cu đừng trêu chị nhé. Cu làm chị tủi thân lắm đấy. Chị cũng là con người, cũng khao khát nhớ nhung. Hồi chị ở nhà thì thoảng có cán bộ phụ nữ huyện về nói chuyện. Họ bảo con người khác con vật là phải có lý trí. Có lý trí thì sẽ chiến thắng dục vọng. Ban đầu chị cũng tin nhưng sau thì chị chả tin. Chị đẻ 3 con rồi, không muốn đẻ nữa. Chị với chồng chị có lý trí

rất cao là không dễ nữa thì không được chữa nữa. Thế mà chị vẫn bị chữa. Chữa rồi thì phải đi kế hoạch tội lắm. Chị với chồng chị không chiến thắng được dục vọng. Giờ cu cứ trêu chị thế là không được đâu đấy.

Thị nghĩ hay là lại đóng bím vào cho ông chủ. Chứ cái cách con giống con má của ông chủ nó cứ cất cao đầu thế kia thì thị không thể chịu đựng được. Thị cũng chả hiểu sao, cứ thấy thị là nó lại cất cao đầu. Ủ thì thị cũng biết là ông chủ đang dần khỏi bệnh. Ông chủ đã có cảm giác ở một số bộ phận. Nhưng sao lại không ở các bộ phận khác mà lại ở cái bộ phận nhạy cảm này cơ chứ. Nó làm cho thị rất khó làm việc. Như hôm trước ấy, khi tắm cho ông chủ, lúc chị kỳ cọ đến cái chỗ nhạy cảm đó, nó cứ phồng to nên rồi cứng nhắc. Thị đã đổ mặt tía tai chạy ra khỏi nhà tắm. Nhưng đến khi quay lại để tắm tiếp cho ông chủ thì thị đã không cưỡng được cảm xúc của chính thị, khiến thị cứ nắm chặt tay vào cái con giống con má. Cái chết nữa là đêm ngủ thì thị lại mộng mị. Thị nằm mộng có một người đàn ông hôn thị khiến cho cảm xúc thêm khát của thị đang ngủ im bật dậy. Thị nhớ rõ mồn một giấc mơ tối qua là thị đã nắm chặt lấy con giống con má để đưa nó vào người thị mà không được. Thị tỉnh giấc trong ngất ngây của sự khát thêm.

Hay là đóng lại bím cho ông chủ? Từ lâu rồi bà chủ đã không còn phải mua bím cho ông chủ nhưng vẫn còn một bịch chưa dùng đến. Đóng bím thì dễ thôi. Thị đã quá quen với thao tác này rồi. Chỉ có điều khi bà chủ hỏi tại sao thì biết nói thế nào. Còn... cái chính là thị thương ông chủ. Đã tháo bỏ

được sự khó chịu bấy nay, giờ lại đeo vào thì khổ quá. À, thị đã có cách. Thị sẽ không xoa bóp cho nữa, có nghĩa là thị sẽ ít tiếp xúc thôi.

Thời gian quả là dài với thị. Bây giờ đã là thu rồi. Việc tắm rửa cho ông chủ cũng không phải ngày nào cũng cần. Lại nhờ có thị huấn luyện nên ông chủ đã đi tiểu đi tiện chủ động. Thành ra thị rồi việc. Mà cái sự rồi việc bây giờ nó khác cái lúc thị mới đến, là chỉ nhớ chồng nhớ con rồi khóc. Cái sự rồi việc bây giờ nó lại làm thị nghĩ đến một cái. Một cái, nó đã như nổi ám ảnh thị. Nó ám ảnh thị ghê gớm. Nó đẩy cảm giác của thị thành sự thèm khát. Thị thèm khát. Thời gian như kẻ đồng lõa với thị. Nó hối thúc thị.

Thị mộng mị đi vào phòng ông chủ. Cái ánh mắt của ông chủ như thúc vào tim thị. Cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn sâu vào cái ánh mắt mừng rỡ đấy rồi thị trút bỏ áo quần của thị. Thị lật chiếc khăn mỏng đắp trên người ông chủ. Con giống con má đang cất cao đầu chờ thị. Như giấc mơ đêm hôm nào thị cần lấy nó đưa vào cơ thể thị. Thị đã không phải thức giấc trong sự thèm khát cháy bỏng nữa. Thị đã thoả mãn.

Thị không mộng mị nữa. Thị sợ hãi tột cùng. Thị vội vàng xả nước vào bồn. Thị mang ông chủ vào tắm rửa sạch sẽ, rồi thị cũng tắm rửa. Thị xả nước và xát rất nhiều xà phòng vào thân thị. Thị kỳ cọ thật mạnh. Thị muốn lột da thị. Xong xuôi thị nhìn đồng hồ. Còn phải 4 giờ nữa thì bọn trẻ mới về và bà chủ thì 6 tiếng nữa. Thị suy nghĩ về việc thị vừa làm. Đồi bại, thị rửa mình. Sao lại tệ hại đến vậy, cái thứ đàn bà xấu xa. Thị cũng chỉ biết rửa mình

đến thế thôi. Thị ân hận vì mình đã làm cái việc xấu xa ấy, thị khóc. Thị khóc nhiều lắm. Khóc mù mịt cả người. Khóc đến muốn chết thì thị sợ. Thị sợ phải chết nơi đất khách quê người. Thị sợ chết thì không ai mang tiền về cho chồng thị xây nhà và các con thị không có ai chăm sóc. Thế là thị ngưng khóc nhưng tim thị vẫn đau rần rạt. Thị muốn nói, thị muốn được chia sẻ, thị muốn thanh minh. Ở cái đất này thì có ai nghe thị nói đây, vả người ta có nghe thì người ta có hiểu nổi thị nói gì không? Thị đã là người cầm suốt từ khi đặt chân đến đất này. Chỉ có một người thị có thể chút bỏ những tâm sự. Người đấy có nghe được thị nói gì không, thị không cần biết. Thị cần phải nói với người ấy để trút bỏ nỗi lòng.

Ông chủ đang thức, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Thấy thị bước vào bèn hướng ánh mắt về phía thị. Lại cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn vào mắt ông chủ. Và chị đã nhận thấy mắt ông chủ trong veo như mắt trẻ con. Sao cái sự hớn hở kia nó lại giống cái ánh mắt của thằng Đức khi nó vén áo thị lên để bú thị. Trời ơi, sao mà nó giống vậy. Thị bật khóc nức nở. Thị úp mặt vào ngực ông chủ khóc ối ối: Cu ơi, chị có tội với cu quá. Chị còn mặt mũi nào mà nhìn các con chị, nhìn chồng chị nữa đây. Chị không muốn sống nữa, nhưng chị cũng không thể chết. Chị cũng không thể biết được tại sao chị lại hành động như thế. Cu có hiểu được cho chị không? Chị cũng là con người mà. Chị sợ bà chủ biết lắm. Bà chủ mà biết thì bà đuổi chị, không trả chị tiền nữa thì chị chết mất. Chị chỉ còn mấy tháng nữa là được về nhà rồi.

Cu ơi cu đừng khinh chị nhé. Chị đến nhà cu làm

việc đã gần 20 tháng, là gần 600 ngày, chị chỉ có cu là bầu bạn. Vui sướng, buồn đau chị chỉ biết thổ lộ cho cu. Chị nói cười cũng là cho cu. Nếu không có cu chị không biết là chị sẽ như thế nào. Chị biết cu đang dần khỏi bệnh rồi đấy. Cứ yêu thương chăm sóc cu như chị đã yêu thương chăm sóc cu thì chỉ ít lâu nữa là cu sẽ khỏi bệnh thôi. Khi nào chị sắp về chị sẽ nói với trung tâm để họ nói lại với bà chủ.

- Cu ơi, cu tha lỗi cho chị nhé, chị lại phải đóng bím lại cho cu thôi, chứ cu cứ trêu chị thế thì chị lại khổ mất. Chị...

Đột nhiên thị ửng tạnh. Có cái gì đang bò trên tóc thị. Thị lặng im để nghe ngóng. Cái gì đang bò trên tóc thị. Cái gì? Thị đưa tay lên tóc để tóm con gì đang bò trên tóc thị. Thị đụng vào một bàn tay. Bàn tay đang ngo nguậy trên tóc thị. Thị nắm chặt lấy bàn tay đó rồi ngừng đầu reo lên:

- Ôi, tay cu à? Tay cu cử động được rồi à? Đấy chị biết ngay mà, cu sẽ khỏi bệnh. Cu khỏi bệnh rồi. Tay cu cử động được rồi mà. Hay quá. Cu giỏi quá. Để chị thơm cu một cái nào.

Thị áp mặt thơm vào má ông chủ. Ông chủ đã cảm nhận được cái hôn của thị, người ông chủ run lên. Và điều kỳ diệu hơn tay ông chủ đã nắm được tay thị.

- Ô, cu nắm được tay chị đấy à? Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá. Thế thì chị thơm cu một cái nữa nào. Sao thế? Sao cu khóc. Nước mắt ướt cả má chị này. Để chị lau nước mắt cho nhé. À, cu cảm động đấy mà. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi nhé. Quê chị toàn những người như chị thôi. Nhất mực vì

chồng con nhưng cũng biết thương người. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi. Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá.

Thị đâu biết rằng sấm sét đổ xuống đầu thị. Cái máy nhỏ, có cái lỗ nhỏ mà mấy hôm trước bà chủ gắn trên tường phía đầu giường của ông chủ, mà thị cứ tưởng là cái máy xua muỗi cho ông chủ, thì ra là một cái ca-mê-ra. Nó đã ghi lại trung thực nhất cử nhất động của thị mà thị đâu có biết. Nửa đêm hôm đấy thị đã bị bà chủ túm tóc lôi dậy. Bà chủ vừa khóc vừa hét lên be be và đấm đá thị túi bụi. Đến mờ sáng thì thị bị công an đến giải đi.

Thị bị nhốt vào trại giam mà không hiểu mình đã mắc tội gì? Cho đến một tuần sau có người của công ty đến nói cho thị biết thị đã phạm tội quấy rối tình dục ông chủ. Thị sẽ bị ra toà và có thể bị tù giam đến 5 năm. Thị đã ngất xỉu khi nghe tội danh của mình. Sau đó thì thị đã tìm cách tự tử. Bị canh nghiêm ngặt nên thị đã tự tử không thành. Rồi thị bình tĩnh lại để nghĩ. Thị không thể chết một cách oan uổng như vậy. Nhất là sau khi được một luật sư đến gặp, nói sẽ bào chữa cho thị. Ông luật sư còn nói, chính thị sẽ phải tự bào chữa cho mình. Đó là cách tốt nhất.

Ngày mai thị sẽ phải ra toà. Thị đang nghĩ rất nung nấu cách bào chữa cho mình. Thị đã sắp xếp cuộc đời thị thành một câu chuyện có đầu có cuối một cách dễ hiểu. Còn cái làm thị suy nghĩ và cân nhắc là thị có nên yêu cầu gia chủ đưa cuốn băng kia ra không? Nếu đưa cuốn băng đó ra công khai thì hình ảnh thị trần truồng ngồi lên trên ông chủ sẽ bị phơi bày trước thiên hạ. Điều đó thật là khủng

khiếp. Nhưng nếu cuốn băng đó được đưa ra thì thiên hạ cũng sẽ thấy được sự yêu thương của thị đã làm cho ông chủ đang dần khỏi bệnh. Thiên hạ sẽ thấy được bàn tay ông chủ vuốt tóc thị, nắm tay thị và những giọt nước mắt của ông chủ như thế nào? Một căn bệnh mà y học đã phải bó tay, vậy mà thị lại làm được. Những giải thưởng cao quý của nhân loại đã được trao cho những người tìm ra cách chữa các bệnh hiểm nghèo là gì? Không, thị không cần giải thưởng cao quý đó. Thị chỉ muốn về với chồng với con. Thị chỉ muốn dừng trừ tiền công lao động mà thị tích góp được. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho được những nỗi thống khổ của những người đàn bà nghèo phải rời bỏ quê hương đi làm ăn. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho những nỗi thống khổ của đàn bà. Thị chỉ muốn thiên hạ nhận ra sự tốt đẹp của đàn bà để tha thứ lỗi lầm cho họ.

Thị sẽ làm tất cả những điều thị nghĩ. Thị sẽ yêu cầu gia chủ mang cuốn băng ra toà. Thị biết nếu như vậy thì một lần nữa thị đã mang trọng tội với chồng và hai con gái thị. Lời nói đã rất khủng khiếp rồi, giờ lại là hình ảnh trực diện thế này. Thị đã hiểu được một điều, thế giới mệnh mông nhưng có một thứ xuyên suốt truyền đi nhanh lắm. Cái thứ xuyên suốt đó là cái gì thì thị không biết được. Cái làng quê của thị cũng không thể nằm ngoài cái sự xuyên suốt đó. Nhất là cái làng quê nghèo của thị vẫn có những phụ nữ đi ra nước ngoài làm ăn như thị.

Thị lại còn nghĩ được những điều to tát chứ. Trên thế giới mệnh mông có nhiều làng quê của các dân tộc khác cũng ra nước ngoài làm ăn như thị. Họ là những phụ nữ nghèo. Thị muốn nói thật to trước

toà một câu nói mà mọi người đều có thể hiểu. Thị cố nhớ lại cái câu tiếng Anh cô giáo đã dạy cho thị trước khi ra nước ngoài: *I am: Tôi là. I am: Tôi là. I am... đàn bà.* Đúng rồi *I am đàn bà*, thị sẽ nói câu đó thật to trước toà

Rất thanh thản thị thiếp đi.

Y.B

Bấy giờ là mùa xuân

ĐẶNG THIỀU QUANG

Bấy giờ là mùa xuân, những cây đào nở muộn vẫn còn những bông hoa phớt hồng sót lại đầu đóm, và hoa mận hoa lê trắng xóa núi rừng. Bầu không khí ẩm ướt và trong lành đầy phấn khích. Những đám mây mù thì thoáng đến rồi lại đi, khi đó mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện. Từ xa chúng tôi đã nhìn thấy bãi đất trống gần khu chợ phiên trong thị trấn đang huyền ảo với những trò chơi đặc trưng của vùng cao. Ném còn, đánh cầu và tất nhiên không thể thiếu múa khèn múa ô.

Chúng tôi đã vào đến giữa bãi đất trống. Chết cười, mấy anh chàng múa khèn đang đến độ phê, cứ quay quay cuồng cuồng như những chú gà trống đang làm dáng, các cô gái túm tụm vây quanh xem mê mải.

Trang phục sắc sỡ của các cô gái dân tộc vùng cao dưới ánh nắng sớm nom thật là rực rỡ tươi tắn, nó khiến khuôn mặt các cô gái bừng sáng lên.

Ngay khi đó tôi nhìn thấy một cô gái nổi bật trong đám đông. Nàng không mặc trang phục giống họ, có lẽ nàng là người Kinh. Tất nhiên lúc đó có rất nhiều cô gái mặc trang phục bình thường như người Kinh trong phiên chợ, thậm chí họ còn ăn mặc khá thời trang, nhưng không ai đẹp như nàng. Tôi không thể rời mắt khỏi nàng. Những cơn gió lạnh lùa qua thung lũng, tràn vào thị trấn nhỏ, gió mơn man mái tóc nàng lòa xòa, nàng đưa tay vén tóc, cử chỉ duyên dáng hết sức tự nhiên, và nàng bỗng gặp ánh mắt tôi đang nhìn. Có lẽ phải nói cho đúng là tôi đang ngây dại nhìn nàng.

Một nụ cười tủm tỉm. Nàng cười với tôi đó. Thực ra này giờ nàng vẫn đang xem múa khèn và vẫn tủm tỉm cười thích thú, nhưng cái kiểu cười vừa rồi mang một ý nghĩa khác. Thật khó tả nó là cái gì, một nụ cười e thẹn đưa tình, hay là một nụ cười đắc ý? Tôi không rõ nữa, tôi chỉ biết là tôi phải lòng nàng rồi. Tôi gọi anh bạn tôi lại, và gần như giằng lấy cái máy ảnh khỏi tay anh ta. Ồn trời, cái máy của anh ta khá là chuyên nghiệp, tôi kéo ống kính thu gần hình ảnh nàng lại và lia một tràng, đầu như gần hết cuộn phim. Nàng lại nhoẻn cười, tôi có thể thấy cả cái lúm đồng tiền rất xinh của nàng.

Đám con gái cười ồ lên đồng tình. Vậy nàng là người ở đây. Tôi đã đến rất gần nàng, có thể thấy cái lúm đồng tiền trên má nàng sâu hun hút như thế nào, đôi mắt ấy đen láy như thế nào. Thậm chí tôi có thể nhìn thấy cả hình tôi in bóng trong đôi mắt

nàng. Một chút khéo léo nữa thôi là tôi có thể biết thêm tên nàng, biết địa chỉ, số điện thoại, và nhiều thứ khác nữa. Anh bạn tôi từ xa có lẽ kịp đốt thêm cuộn phim nữa làm bằng chứng cho chuyện này. Có lẽ mãi về sau này anh ta sẽ còn chế giễu sự vụng về của tôi. Tôi thường không khéo léo xử lý trong những tình huống kiểu này. Nhưng tôi bỗng nghĩ, tại sao phải khéo léo nhỉ? Tôi phải lòng cô ta, tôi chỉ cần nói cho cô ta biết, thế thôi, rồi tôi sẽ đi khỏi đây và không bao giờ quay trở lại. Tôi chỉ là một người xa lạ ở đây. Tôi không thuộc về nơi đây.

Đợi các cô gái dứt cơn cười, tôi mới nói rằng tôi có việc quan trọng cần hỏi riêng nàng. Tôi không cười, mặt mũi tỏ ra rất nghiêm trọng. Rồi tôi tóm tay nàng kéo ra khỏi đám đông, chúng tôi dừng lại ở bên một hàng rào thưa của khu vườn trồng lê. Những cành lê sần sùi mốc trắng và hoa lá ẩm sương lạnh. Tôi buông tay nàng ra.

- Anh rất thích em - Tôi nói vậy.

- Sao anh bảo có việc gì quan trọng?

Nàng ngoảnh đi vật mấy chiếc lá bên bờ rào.

- Chính là việc ấy - Tôi đáp - Anh rất thích em, anh trót phải lòng em mất rồi.

- Có quan trọng gì đâu? - Có lẽ nàng mỉm cười, tôi thấy cái lúm đồng tiền.

- Rất quan trọng - Tôi hít một hơi dài và nói tiếp

- Nếu với em là không quan trọng thì lát nữa thôi bọn anh sẽ trở về xuôi và không bao giờ quay lại.

- Nếu quan trọng thì sao? - Nàng bỗng nhìn thẳng vào tôi.

- Thì sao à? - Tôi khựng lại - Anh không biết nữa. Có lẽ bọn anh muốn đến nhà em chơi.

- Nhà em ở cuối đường này - Nàng chỉ tay về phía đường mòn - Cứ đi là khắc đến.

Nàng mỉm cười với tôi, sau đó chạy vụt đi, nhanh chóng biến mất cuối con đường mòn quanh co, bên những gốc lê đang nở hoa trắng xóa.

Tôi chỉ biết có nàng ở đó, tôi đi theo nàng xuống suối. Tôi đi theo nàng ra vườn lê vườn mận. Tôi đi vào bếp xem nàng cùng mẹ và các chị em nấu cơm. Mọi chuyện thời sự với bố nàng và các vị khách có anh bạn tôi lo hộ.

Rượu ngô men lá hạ thổ uống mềm môi. Đồ nhắm ngon chưa từng thấy trong đời. Tôi chọn chỗ ngồi đối diện để được ngắm nàng, đôi mắt nàng long lanh với ánh lửa bập bùng. Ngôi nhà này nửa nhà ở, nửa như nhà văn hóa, với một đồng lửa to được đốt lên sưởi ấm. Có lẽ bố nàng là một người sống ở đây đã lâu. Có cảm giác như ông ấy là một tù trưởng hay già làng vậy. Mọi người tỏ ra cực kỳ tôn trọng ông. Và ông ấy đang rất vui, ông ấy uống rất nhiều. Mọi người vì thế cũng rất vui, cũng uống rất nhiều, say bò lê bò càng. Tôi hơi lơ mơ, nhưng tôi say nàng nhiều hơn.

Nàng dắt tay tôi ra ngoài sân, khi đêm đã khuya. Những cơn gió lùa qua khe núi nghe âm u kỳ lạ. Những đám mây mù theo đó ngập tràn và lấp đầy khắp các thung lũng.

Nàng dẫn tôi vào gian nhà dành riêng cho

khách. Tôi rất muốn hôn nàng, nhưng nàng khéo léo thoát ra và chúc tôi ngủ ngon, như cách cư xử của một cô gái ngoan. Nhưng tôi biết nàng đã thuộc về tôi rồi.

Tôi tỉnh giấc lúc gần sáng. Những ngọn gió lùa qua khe cửa nghe như lúc gần lúc xa. Tiếng một con hoẵng tác đêm vọng về. Và tôi nghe thấy một tiếng kèn lá. Đúng là tiếng kèn lá ti toe đầu đó, kiên trì, nhẩn nại, và đơn điệu.

Tôi cựa mình, chợt nhận ra nàng đang ở ngay bên cạnh từ lúc nào, cơ thể nàng ấm áp với hơi thở thơm tho. Có lẽ nàng đã trườn vào cái ổ êm ái này và khiến tôi tỉnh giấc. Tôi không nói gì, và nàng cũng không nói gì, vì tôi và nàng đã cùng chung một hơi thở, tôi có thể cảm nhận cả nhịp đập trái tim nàng.

*

* *

Sau đó tôi cưới nàng. Tôi đưa nàng về thành phố và xin cho nàng làm công việc thư ký ở một văn phòng luật. Nàng vốn tốt nghiệp một trường trung cấp, vốn tiếng Anh cũng khá khá, vì thế nhanh chóng thích nghi được với công việc. Nàng học cách sử dụng các phần mềm máy tính, và chẳng mấy chốc tôi đã có thể nhờ nàng soạn giúp các văn bản quan trọng.

Một năm, hai năm, rồi ba năm trôi qua. Chúng tôi chưa sinh con, vì muốn cuộc sống thật ổn định

trước đã. Chúng tôi rất hạnh phúc. Tôi tin là tôi đã từng khiến nàng rất hạnh phúc.

Nàng đẹp. Đó là điều mà tôi rất tự hào. Nhưng tôi cũng biết vì thế sẽ có nhiều đàn ông si mê nàng. Tôi nhận thấy nàng bắt đầu sử dụng mỹ phẩm, ngày càng biết trang điểm đẹp hơn. Có những đêm, tôi thấy nàng trở mình.

Tôi yêu nàng. Đó là điều mà tôi biết chắc. Tôi cũng chắc là không chỉ riêng tôi yêu nàng. Tôi nhận thấy có những khi nàng thần thờ nhìn xa xăm, có những đêm nàng khóc thầm.

Tôi hỏi nàng tại sao em khóc? Nàng trả lời vì em nhớ quê nhà. Nàng nói nàng nhớ núi rừng, nhớ bố mẹ, nhớ những hội ném còn mùa khèn đầu xuân. Nàng nhớ cả anh chàng người dân tộc thiểu số hay thổi kèn lá gọi nàng đêm này qua đêm khác, anh ta hay múa khèn như cho riêng nàng xem vậy, anh ta không bao giờ nói gì cả. Đôi khi anh ta ngồi thổi sáo trên một tảng đá lớn lưng chừng đồi, mắt dõi về phía nhà nàng. Tôi hỏi tại sao em không kể cho anh nghe trước kia. Nàng bảo em không biết, em chỉ nhớ đến anh ta khi có một số người đàn ông ở thành phố này luôn tìm cách tán tỉnh em, nhưng họ không biết cách múa khèn, không biết thổi kèn lá hay thổi sáo. Tôi nói thì anh cũng có biết tất cả những thứ đó đâu. Nàng bảo em yêu anh, nhưng em nhớ tiếng con nai rừng kêu trong đêm, em nhớ tiếng gió hú trong đêm.

Tôi bảo thôi để anh chỉnh máy điều hòa nhiệt độ xuống cho lạnh ngắt giống như ở quê, em có nghe tiếng quạt hút gió thổi vù vù không, nó cũng giống tiếng gió núi đấy chứ? Nàng cười rúc vào nách tôi,

sau đó chúng tôi âu yếm nhau và ân ái rất mặn nồng.

Nhưng tôi biết là có điều gì đó không ổn. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ thuộc về nơi đây.

Tôi nghĩ phải thay đổi không khí, nên đi ra biển hoặc đi về miền Nam, nơi nắng gió và không khí khác hẳn đi. Có lẽ biển xanh cát trắng sẽ khiến nàng vui thích và quên đi vùng núi non quê nhà. Tôi bảo nàng xin nghỉ ít ngày, chúng tôi đi nghỉ hè ở biển.

Tôi chọn một bãi biển vắng hoang sơ, chúng tôi tắm biển, đùa nghịch như trẻ thơ, chúng tôi ăn sò nướng, mực tươi, các loại hải sản mỗi ngày. Tôi nghĩ nàng đã rất vui vẻ và hạnh phúc. Bãi biển tuyệt đẹp, cát trắng tinh lấp lóa ánh nắng, chúng tôi đeo kính râm, nằm trên ghế xích đu và uống nước mát, dưới những bóng dừa. Xa xa là những chiếc thuyền thúng của dân chài. Bọn trẻ con chơi đá bóng trên bãi biển. Những người đàn ông xóm chài vác những tấm lưới đi qua, họ đen nhẻm và gân guốc, họ nhìn nàng chòng chọc. Tôi nghĩ có thể nàng sẽ sợ những ánh mắt ấy, nhưng hóa ra không phải, thậm chí nàng còn tỏ ra thích thú. Nàng mở to mắt nhìn họ, như thể nàng trở thành một người khác, thuộc về một thế giới khác, như thể nàng đang nghĩ đến một điều gì đó xa xôi mà tôi không bao giờ biết được, không bao giờ chạm tới được.

Tôi đang ngay bên cạnh nàng, nhưng nàng bỗng trở nên quá xa xôi. Tôi lặng lẽ bơi ra ngoài xa, nàng chỉ còn là một chấm nhỏ trên bờ biển. Tôi tự hỏi liệu tôi có còn tồn tại trong trái tim nàng hay không.

Tôi bơi vào bờ và nằm ườn đó nghịch cát. Nàng đến bên cạnh tôi, nàng cũng chơi trò xây lâu đài trên cát. Những cơn sóng bất chợt ào đến cuốn phăng lâu đài của nàng trong nháy mắt. Nàng thần thờ nhìn ra biển. Sau đó nàng vốc cát đắp lên người tôi, có lẽ nàng đang chôn vùi và xây cho tôi một ngôi mộ.

Tôi bỗng thấy như thể tôi đã chết. Hoặc tôi đã thấy trước tôi và nàng sẽ trở về thành phố như thế nào, và chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tôi và nàng sẽ sinh con vào năm sau, chúng tôi nuôi những đứa con lớn lên, rồi chúng tôi sẽ trở nên già nua và chết đi, vậy thôi.

Hoặc có thể tất cả chỉ là một giấc mơ. Tôi tỉnh giấc lúc gần sáng. Những ngọn gió lùa qua khe cửa nghe như lúc gần lúc xa. Tôi cựa mình, chợt nhận ra cơ thể nàng thật ấm áp với hơi thở thơm tho. Có lẽ nàng đã trườn vào và khiến tôi tỉnh giấc. Tôi không nói gì, và nàng cũng không nói gì.

Tôi nhớ, bấy giờ là mùa xuân.

Đ.T.Q

Chuyện lãng mạn cuối cùng

ĐOÀN LÊ

Ô

ng đưa lên môi hôn, một cái hôn rất nhẹ tựa hồ ông sợ làm đau bàn tay ấy. Cô nhột nhật cả người, tưởng mình sắp đổ gục lên ngực ông ngay lúc đó. Nhưng cô chỉ đứng im bối rối như một đứa trẻ vụng về. Ông tuổi Kỷ Mão. Điều đó gợi cho cô về tiếng mèo gào hứng tình trong những đêm mùa xuân.

Thực ra chuyện lũ mèo hứng tình là do cô đọc trong truyện ngắn của ông, vừa đọc vừa nhớ đến tiếng mèo gào mình đã nghe thấy, đã quen thuộc từ tuổi thơ ấu.

Thuở ấy cô vẫn thắc mắc tại sao con mèo trắng nhà cô bỗng giở chứng, gào thảm thiết trên mái nhà như thế. Tiếng gào thật đau đớn kinh khủng. Cô sợ

rúm người lại, kéo chần che kín đầu, không sao ngủ được. Vậy mà ông viết tiếng gào ấy được thốt ra khi lũ mèo lên tới đỉnh khoái cảm.

Ông là con mèo lớn nhất, dữ dằn nhất trong tình ái, có lẽ vậy. Nghĩ tới điều này, máu cô dồn lên ngực đến nghẹn thở.

Là bởi chưa bao giờ cô được ông yêu. Ông coi cô như con gián trước mặt. Ông nằm đó, đọc cho cô chép cuốn tiểu thuyết mang màu sắc tự truyện của mình. Cô mới hai mươi mốt, làm cái nghề thư ký bắt đắc dĩ cho một nhà văn già liệt giường để lấy tiền học nốt chương trình đại học sư phạm. Con bạn cùng phòng thường rỉ tai hỏi cô:

- Mày chưa ngấy lão già đó ư? Nếu chịu đi vui vẻ với bọn tao một tối sẽ kiếm bằng ba tháng lương còi của mày. Tao thấy mày cặm cùi ghi ghi chép chép mà sốt ruột.

Đành. Cô biết rõ mình xấu xí với đôi mắt cận nặng nề. Vả nếu ưa nhìn, không bị mặc cảm bởi nhan sắc kém cỏi, cô đã tìm đến tình yêu của một ai đó để dựa dẫm. Mấy đứa bạn sinh viên cùng khóa của cô chỉ ít cũng làm thế.

Một chị hoa khôi khóa trước còn chấp nhận bồ bịch với lão doanh nghiệp mất lác kia mà. Để đổi lại, chị ấy có nhà riêng, đi xe máy qua cổng Trường Đại học Sư phạm như một diễn viên Hàn Quốc.

Ông nhà văn xem ra cũng nghèo, không thể trả cô quá bốn trăm một tháng. Thỉnh thoảng có tiền nhuận bút truyện ngắn hay bài thơ đăng báo, ông đều chia phần tư cho cô với thái độ bông phèng rất đáng yêu.

- Cầm lấy di. Cho phép tôi được tự hào rằng, đã gián tiếp góp phần nuôi một trí thức họ đất nước.

Căn cứ vào những trang bản thảo, cô mừng tượng ra cuộc sống góa vợ buồn quánh của ông suốt sáu năm. Ông không yêu vợ, nhưng nói về bà bằng những lời trân trọng.

Rồi khi nỗi buồn góa bụa chưa kịp thấm, ông đã lang chạ đủ mọi loại đàn bà. Ông đọc cho cô chép như người bộc bạch trước quỷ thần hai vai, không chút giấu giếm, ngượng ngùng.

"Hắn khóa lấp chỗ trống rỗng trong tâm hồn hắn bằng những đôi môi đàn bà ngọt ngào. Ngày lại ngày hàng rổ ngực, rổ mông đổ ập lên người hắn tối tăm mặt mũi. Hắn chơi bởi điên cuồng. Chơi như cả quãng thời gian chung sống với vợ đã khiến hắn phải chết nhịn chết thềm đến phát rồ.

Chỉ có dịp vợ chết hắn mới được biết thế nào là đàn bà. Thỏa thuê, phê phỡn, hết bồ non đến gái bán bia ôm, cô bánh mì đến chị bán sách cũ... Không có người đàn bà nào hắn không ngấu ngiến ngon lành khi tình cờ quơ được...".

Khiếp! Cô rùng mình, không dám nhìn thẳng mặt ông, dù cô thềm chết đi được. Ông, một nhà văn được xã hội kính trọng, nhiều tác phẩm khiến ai ai cũng bị cuốn hút ngời ca, và hơn tất cả, con người ấy đã khiến chính cô mê mẩn, thâm yêu thương đến xót xa lòng dạ lại có thể như thế thật sao?

Hay ông hư cấu? Ôi giá cô dám ngẩng nhìn mặt ông... Nếu ông từng sống như thế thật, ít nhất ông cũng phải đỏ mặt xấu hổ trước con mắt nghiêm nghị dò hỏi của cô.

Nhưng ông chỉ khẽ cười, nhẹ giọng trêu cợt:

- Sao lại nhìn tôi như thế? Em cứ ghi đủ vào, không phải thắc mắc cô bé ạ. Xin lỗi! Em chưa đến tuổi tò mò chuyện người lớn.

Đúng, chắc hẳn ông nhìn mình, một cô sinh viên cận thị, xấu xí, ông thuê ngồi ghi chép hàng ngày chẳng khác con gián! Nếu không ông đã chẳng bọc bạch ruột gan trắng phớt ra.

Cô nhớ người môi giới kiếm việc cho cô đã cảnh báo:

- Ông quái ấy đã nói không cần các cô sinh viên xinh đẹp, duyên dáng. Họ chỉ làm phiền cái đầu lằng mằng của ông ta. Xấu xí dần dần càng tốt, nhưng phải thạo việc. Tôi tin rằng chỗ này đang hoàng đấy, tuy nhiên cô phải chiều được tính tình hơi quái gở của ông ta. Tránh nhất kiểu làm duyên ông ọ, ông ấy chúa ghét.

Cô phì cười:

- Nghĩa là về mặt xấu xí, dần dần, em đủ tiêu chuẩn ông ta đề ra chứ gì?

Quả nhiên ông tuyên bố cô rất đúng ý ông mong muốn. Hàng ngày trừ giờ lên lớp hoặc bận việc nhà trường, rảnh giờ nào là cô đạp xe đến ngôi nhà cấp bốn ở một ngõ nhỏ, nơi ông sinh sống.

Lâu dần cô thấy yêu ngôi nhà giản dị ẩn dưới bóng râm của cây ngọc lan cổ thụ ấy. Mùi hoa ngọc lan thơm ngát phảng phất bám vào tóc, vào quần áo cô đến mức ngậy ngậy. Cái mùi hương rất giống đôi mắt có ánh nhìn mê hoặc của ông nhà văn, cô thầm thích thú so sánh.

Cái máy tính của ông cũ rách nhưng dù sao cũng tiện cho cô hơn phải viết tay. Cái ghế đẩy ông luôn đặt sát bên cô, ông vừa đọc vừa theo dõi màn hình để sửa ngay chữ nào không ưng ý.

Và sau khi cô ra về, ông lại cố gắng dùng một bàn tay còn hoạt động được để lần xem những gì cô mới ghi trong buổi làm việc hôm đó. Cô cũng đã hướng dẫn bà giúp việc những động tác đơn giản sử dụng máy, nếu ông cần giúp.

Với căn bệnh bán thân bất toại hành hạ hơn hai năm nay, ông đã chiến đấu đến mức quyết liệt để tồn tại. Ông nói cuốn tiểu thuyết này chưa đi đến đâu chấm hết, ông sẽ chưa chịu buông tay cho thần chết.

Sự quyết liệt của ông khiến cô cảm phục, rồi bỗng dưng cô yêu ông từ lúc nào không biết. Cô ao ước một ngày kia có đủ can đảm ngả vào ngực ông, thổn thức thổ lộ rằng cô xin dâng cuộc đời nguyên vẹn của cô, tuổi xuân của cô cho ông, nếu ông không chê cô xấu xí.

Rồi dù ông chấp nhận hay không, cô cũng sẽ cứ lặng lẽ sống bên ông cho tới khi ông ra đi, chỉ cần được nghe giọng ông thủ thỉ bên cạnh, được khám phá tâm hồn ông qua từng trang viết.

"Cho tới ngày người đàn bà ấy trở lại, người đàn bà mà hấn đã tôn thờ suốt một đời. Đó là buổi chiều ngày giỗ lần thứ bảy người vợ hấn. Người ấy xuất hiện bất ngờ tại ngưỡng cửa nhà, trong bộ quần áo màu phớt xanh của các nữ tu Thiên Chúa.

- Mẹ báo cho em biết chị ấy đã mất và yêu cầu em trở về. Với em điều mẹ muốn là trên hết.

Đúng vậy, điều mẹ hắn muốn luôn là một mệnh lệnh trên hết đối với Thuận, cô em gái nuôi của hắn. Cô nhất nhất vâng lời mẹ dù thâm tâm có muốn hay không. Cô là đứa con duy nhất của người bạn gái mà mẹ hắn gắn bó từ năm đồng ấu. Lúc Thuận mười tuổi, bố mẹ cô bị tai nạn trên đường về quê, chìm thuyền khi xuôi sông Hồng, không tìm thấy xác. Mẹ hắn đưa Thuận về nuôi, quý như con đẻ.

Hắn hơn Thuận bốn tuổi. Thoạt đầu chỉ là tình cảm chở che, đùm bọc một cô gái ngây thơ yếu đuối. Dần dần lớn lên, sự gần gũi quen hơi bén tiếng, lửa gần rơm đã làm hai trái tim trẻ đang khao khát tình yêu bùng cháy lúc nào không biết.

Họ đắm đuối nhau không còn biết trời đất gì nữa. Hắn hy vọng mẹ hắn sẽ ưng cho hai đứa lấy nhau, nếu chuyện tình thơ mộng này vỡ lở. Hắn với Thuận chỉ là anh em nuôi thôi mà!

Hắn đã tính lầm. Cái đêm trăng sáng, lần đầu tiên hắn đánh liều đưa Thuận lên sân thượng, năn nỉ cô gái đáp lại tình cảm mãnh liệt của mình, Thuận phát hoảng.

- Em van anh, mẹ giết em mất. Em lạy anh. Em xin giữ cho anh suốt đời, chỉ cho anh thôi mà, nhưng phải dành để sau này...

- Anh sắp đi công tác, em không nghĩ đến hai tháng anh phải xa em sao? Hãy cho anh cơ hội duy nhất này để hai tháng anh chịu đựng được sự thương nhớ quá khủng khiếp.

Rốt cục hắn khuất phục được cô gái. Khi người ta đang sẵn sàng chết cho mối tình đầu nóng bỏng,

nồng nàn thì điều đó quá dễ. Cô buông thả cho hấn lần cởi những chiếc cúc áo, và gần như mê man đi khi hấn đã bế cô đặt nằm trên mặt bê tông mát lạnh. Thuận nhắm mắt lại, phó mặc mình cho tình yêu, cho số phận...

Trải qua bao năm tháng, hấn không bao giờ quên được giây phút bàng hoàng ấy. Trước mắt hấn, cái thân thể trinh nguyên của cô gái như một pho tượng cẩm thạch dưới ánh trăng mờ xanh.

Hấn run lên ngỡ ngàng, không dám xâm phạm cái báu vật quá hoàn hảo của Chúa. Lạy Chúa tôi, liệu Người có tha cho con cái tội cả gan bạo ngược này không?

Đúng lúc hấn đang thành kính chiêm ngưỡng thì cái bóng của ai đó vụt xuất hiện, che khuất một phần tấm thân trắng sáng của cô gái dưới ánh trăng. Hấn giật nảy ngẩng lên. Ôi, mẹ hấn!

Sự việc xảy ra đúng vài giây. Mẹ hấn bỏ đi như thể cái bóng của bà chỉ là một ảo ảnh. Thuận cuống cuống mặc lại áo quần với sự giúp đỡ lóng ngóng của hấn. Cô thút thít khóc, nhưng không một lời trách oán.

Mối tình đầu của thời trai trẻ đến đó chấm dứt. Mẹ ông đưa Thuận giấu biệt ngay sáng hôm sau. Mãi sáu năm sau, khi ông đã lấy vợ, yên ấm gia thất, bà mới thổ lộ rằng Thuận hiện ở một tu viện phía Nam. Bà gửi cô cho một người bạn gái đi di cư năm năm tư.

Như vậy khi bà Thuận đi khỏi Hà Nội, bà ấy chưa bằng tuổi mình bây giờ. Cô thầm so sánh mình với người tình đầu tiên của ông. Tối hôm đó về nhà,

cô soi mình trong tấm gương loang lổ ở cái buồng tắm tồi tàn, rồi quyết định chui vào giường ngủ mà không mặc quần áo. Cả áo lót cũng không.

Con bạn chung phòng đã về quê mấy bữa nay, cô chẳng còn phải e ngại. Cô muốn tìm cái cảm giác khi được ông nâng niu "một thân thể trinh nguyên" đặt nằm trên sàn xi măng sân thượng nó ra làm sao. Lạy trời cô có thể cứ thế, không cả tấm chăn mỏng che đây, mơ một giấc mơ ngọt ngào...

Ngày hôm sau gặp mặt ông, cô không dám ngược nhìn. Chao ôi, xấu hổ quá! Những nhà văn có thể đọc được mọi điều sâu kín nhất trong tâm hồn con người cơ mà. Liệu ông có biết cô yêu ông đến mất cả lý trí như tối qua không? Chỉ còn cách duy nhất là chạy trốn khỏi con người này càng sớm càng tốt, một phần tỉnh táo trong cô bảo thế.

Nhưng đối với công việc cô lại ao ước nó cứ kéo dài mãi mãi, mãi mãi. Tập bản thảo đã dày tới năm trăm trang. Từng trang một cô biết thêm về một con người, thậm chí cả những ý nghĩ sâu kín nhất, không người nào dám nói ra, thậm chí cả những điều không ai tưởng tượng nổi... Bà mẹ già ốm liệt giường hai năm. Phải chứng kiến những đớn đau của mẹ, lắm khi ông đã nghĩ đến một việc làm rất ác...

Ông tìm mua cho mẹ những liều thuốc khả dĩ đưa bà về nước Chúa một cách nhẹ nhàng, như bà ao ước. Nhưng tới lúc đưa chén nước có pha thuốc cho mẹ, hai hàng nước mắt ông ứa ra, hai tay run rẩy, ông không dám bước tiếp đến trọng tội.

Trong khi đó bà cụ lại ngấm ngấm làm một việc ông không ngờ tới. Bà cụ cho người tìm tung tích của

Thuận. Bà cụ yêu cầu cô trở về với bà, vì rốt cuộc con trai bà đã góa vợ, lại không có đứa con nối dõi. Đến ngày giỗ vợ ông lần thứ bảy, bất ngờ người nữ tu xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Em về với mẹ có kịp không?

Người nữ tu thắc thỏm hỏi.

-Mẹ vẫn nằm trong nhà đấy. Chúa ơi, hãy cho anh hoàn hồn cái đã. Cứ như anh đang mơ ấy Thuận ạ.

- Em phải về bên mẹ vì mẹ muốn như vậy anh ạ.

Vâng, ý muốn của bà mẹ đối với Thuận là trên hết. Trước khi bà cụ ra đi, bà di chúc cho người con gái nuôi tất cả mọi tài sản, với yêu cầu Thuận trở về sống và trông nom ngôi nhà này cùng ông.

Đó là sự xấp xếp cuối cùng của một con người, cứ ngỡ cuộc đời tốt đẹp hơn khi nó nằm theo trật tự do bàn tay nhỏ bé đầy uy quyền của mình bày đặt. Dù sao thì bà cụ hài lòng, thật hài lòng nhắm mắt trong vòng tay của người con gái nuôi hiếu thảo.

Bây giờ ông và bà Thuận sống cùng một mái nhà. Thiên hạ đồn đây là vợ hai của ông, ít người còn nhớ tới cô em gái nuôi thuở nào. Mặc kệ đời. Ông không quan tâm.

Lại một đêm sáng trăng. Đêm ấy cả hai người cùng thức. Người đàn bà luống tuổi bày mâm trưng thu với bánh nướng, bánh dẻo, hoa quả và ấm trà ướp hoa nhài trên sân thượng để ông ngắm trăng. Người bạn văn được ông mời cuối cùng xin lỗi vì con cháu không cho đi. Thế là chỉ có hai người trên cái sân thượng nay đã được lát đá hoa sạch sẽ.

- Em có ngờ rằng đã nửa thế kỷ qua đi không? Vẫn trắng này, vẫn cái sân thượng này, vẫn hai con người này...

- Nửa thế kỷ? Lâu thế cơ à? Lắm lúc em ngỡ chỉ mới vài năm trước thôi.

- Nhưng cho anh hỏi câu này... Sao ngày ấy ra đi em không nhắn lại vài lời để anh biết đi tìm em?

- Em đã hứa với mẹ... Thôi chuyện cũ, đừng nhắc lại nữa anh.

- Nhưng đau cho chúng ta quá em ạ. Em làm gì nên tội mà phải chối bỏ cuộc đời này?

- Không, là em tự nguyện đấy chứ. Ngày ấy em đã thề, nếu không được sống với nhau, em chỉ xin được hầu hạ Chúa mà thôi. Con người em sẽ không thuộc về bất cứ ai hết.

- Vậy ra... vậy ra...

Hắn ghen lời. Yết hầu hắn đau nhức lên. Trong một thoáng hắn nhớ đến tất cả những mộng, những ngực nhóp nhúa mà suốt cuộc đời hắn lặn ngụp hưởng thụ. Bẩn thỉu, ôi bẩn thỉu, xấu xa...

Người đàn bà ngồi trước mặt hắn giọng bình thản như đang nói về ai khác.

- Ngày đó em chả đã thề với anh như vậy, anh không quên đấy chứ? Hắn làm sao nhớ được. Lời thề ấy như một điều bí mật hoàn toàn bất ngờ đối với hắn. Hắn ngây người ra. Người thiếu nữ như bức tượng cẩm thạch hoàn mỹ dưới ánh trăng, người đã giữ lời thề nguyện trọn đời dành tình yêu cho hắn... Người đó rốt cục thành thế này sao?

- Thuận ơi, anh thật đắc tội với em. Sao em có thể hy sinh cả cuộc đời, tôn thờ một thằng người tầm thường là anh hử Thuận?

Nước mắt tự nhiên ứa ra chan chứa. Hấn ôm lấy hai bờ vai gầy guộc của người đàn bà mà lắc, mà siết chặt.

Ông im lặng rất lâu. Nói đúng hơn, cả ông lẫn cô đều im lặng trong mùi ngọc lan ngan ngát. Cô tự hỏi vì sao ông không thể đọc tiếp cho cô ghi? Có phải dĩ vãng quá đau đớn không dễ gì nhắc lại?

Bỗng nhiên cô cảm thấy mình đã già lắm, già như bà già đó, bình thản kể cho ông biết, ông cũng làm cô đau đớn đến thế nào trong mối tình đơn phương thâm lặng này. Và sự trinh trắng cô dành chỉ để cho riêng ông thôi, hấn rồi cũng bị ông làm lỡ dở.

- Hôm nay đến đây thôi cô bé ạ.

Cô nghe giọng ông mệt mỏi, khàn đi rất lạ.

- Ông không sao đấy chứ?

- Ô không sao. Cái chân của tôi nghe chùng không ổn. Bởi vậy nếu mai không bận gì, em có thể dành cho tôi khoảng sáu sáu tiếng được không? Từ ba giờ chiều.

- Vâng, nếu mai ông không mệt quá ta sẽ làm việc sáu tiếng. Em sẽ hoãn các việc khác lại.

Cô thích cách xưng hô "ông, em" do ông quy định ngay từ hôm đầu. Nó có vẻ được lấy từ trong Tiểu thuyết Thứ Bảy những năm tiền cách mạng. Mặc kệ, cô sẽ chiều mọi thứ, miễn sao "ông quái" ấy vừa lòng.

Thực ra chiều mai cô định đi tìm mấy cuốn sách viết về bệnh tiểu đường. Cô rất cần biết cái bệnh rút cục nó đưa ông tới đâu. Nằm liệt rồi, chân lúc sưng lúc tê rồi, tim có hiện tượng nghẽn mạch rồi, vài ngày lại có lúc hôn mê rồi. Vậy còn tiếp gì nữa đây? Ôi chao, cô sẵn sàng chịu thay ông một nửa số bệnh ấy, thậm chí san sẻ cho ông một nửa số tuổi chênh lệch để ông trẻ lại, thành một "trung niên cường tráng".

- Tôi rất tiếc đã không giữ được phong độ một trung niên cường tráng như hồi năm mươi tuổi. Giá em thấy tôi ngày ấy... Suy thoái nhanh quá! Không còn gì để nói!

Đúng vậy, cô cũng thấy không còn gì để nói. Cầu trời ít nhất cũng cho ông sống đến lúc viết hết được những gì ông còn chứa trong cái đầu tóc hoa râm kia.

Hôm sau đúng ba giờ chiều cô đã ngồi trước cái máy tính đời cũ chậm như rùa. Cô kín đáo quan sát vẻ mặt ông nhưng trên nền da bệch bạc hơn mọi ngày, đôi môi ông mím lại nghiêm khắc quá, cô không dám nhìn lâu. Vẻ mặt thế kia trụ được bao lâu nữa đây?

Tự nhiên lòng cô rưng rưng muốn khóc. Ông ơi, em yêu ông biết chừng nào. Hãy cho em một cơ hội dù chỉ để gục lên bộ ngực rộng của ông mà khóc cho thỏa thích. Cả ông lẫn em đều không được một tấm lòng nào an ủi quan tâm, chẳng khác ta là cái giẻ rách vứt bên lề đường. Cần phải nương tựa vào nhau mới sống được trong cõi người cô đơn này ông ạ.

Đôi lúc hần lẩn thần nghĩ rằng hai người đã bị

một sức mạnh ma quái nào đó giam hãm trong căn nhà âm u cổ kính đến tận khi lìa đời. Rồi khi ấy linh hồn của họ lại tiếp tục lẩn quất trong những góc nhà rêu phong ở đây, không bao giờ siêu thoát.

Hắn gượng nhẹ ôm cái thân thể trở nên mỏng manh dễ vụn nát như chiếc lá khô giòn. Hắn muốn được che chở cho Thuận giống những ngày xa xưa, đền bù cho nàng tất cả.

Cô nghe tiếng rên nhẹ, giật mình ngoái sang: “Ông sao vậy?”

- Không sao đâu. Tôi nghĩ đã đến lúc kết thúc rồi!

Cô giật mình thẳng thốt: “Ông nói đến lúc kết thúc tiểu thuyết này ạ?”

- Phải, kết thúc... Cô nhìn hộ xem những ngón chân có đen quá không?

Cô khẽ kéo tấm chăn đơn hàng ngày ông vẫn phủ lên đầu gối và bàng hoàng thấy những ngón chân ông tím đen, sưng tấy nhìn thật khủng khiếp.

- Trời đất ơi, ông phải đi bệnh viện ngay bây giờ. Hiện tượng hoại tử! Em biết ông không thích bệnh viện, nhưng không thể cứ ở nhà được.

Ông mím chặt môi để ngăn những tiếng rên đau đớn.

- Được rồi, tôi còn chịu đựng được ít lâu nữa. Hãy viết tiếp đi, đừng để gián đoạn, tôi có thể lạc mất chuyện.

Cô đặt tay lên bàn phím chờ đợi, trái tim thổn thức. Một giọt nước mắt rơi xuống... rồi một giọt nữa.

Ông sẽ không nhìn thấy em khóc đâu. Em cũng có gan nuốt vào trong cái đau chết người, ông ạ. Chính đó là điều từ sâu thẳm em kiêu hãnh thấy mình giống ông như hai giọt nước.

Một đêm mưa bão, sấm rung chuyển và những tiếng sét rất rạt. Linh tính mách bảo rằng Thuận đang cần có hấn. Hấn đi vào phòng trong. Quả nhiên hấn thấy nàng co rúm trên cái giường của mẹ hấn nằm khi trước. Chao ôi đàn bà! Có thể đã sợ. Nỗi thương cảm khiến hấn nhẹ nhàng ghé mình nằm xuống bên, quàng tay qua người Thuận. Trong giây lát hấn nghe thân thể nàng run rẩy.

- Ngủ đi em. Anh đây, đừng sợ gì cả.

Nàng vẫn nằm im không hề có cử động nhỏ nào đáp lại.

- Thuận à, em có nhớ tới buổi tối sáng trăng năm ấy không? Với anh lúc nào cũng như mới xảy ra trước mắt. Tội nghiệp em. Em có trách anh không hở Thuận

Nàng trả lời rất khẽ:

- Em không bao giờ trách anh, bởi vì em yêu anh biết chừng nào. Như thể anh vẫn là chồng của em, như thể em đã trao thân cho anh từ bữa đó rồi.

Thuận quay người lại. Nàng úp mặt vào cổ hấn thốn thức.

- Em đây, em vẫn nguyên vẹn như đêm trên sân thượng đó anh.

Hấn ôm ghì nàng. Không một người đàn bà nào đã nằm trong tay hấn lại khiến hấn xúc động đến

thế, sự xúc động của một tình cảm thiêng liêng ít nhọc dục nhất... Nhưng hắn không thể không đền bù cho nàng.

Bộ ngực ấy đã héo. Dưới ánh sáng ngọn đèn đêm những đầu xương càng rõ hơn khi hắn nhẹ nhàng cởi nút cúc áo ngủ cuối cùng... Ôi, đây, chính đây là cái thân thể trinh nguyên bao chục năm vẫn dành cho hắn, chờ đợi hắn đây. Năm tháng đã cướp mất của Chúa những gì đẹp nhất, hoàn mỹ nhất. Nhưng hắn có nghĩa vụ phải đền bù cho con người này hạnh phúc, ái ân, tất cả những gì dễ dãi...

- Đừng, em xin! Bây giờ em không còn mảy may mong ước được sống đời sống vợ chồng với anh nữa. Em còn gì để hấp dẫn một người đàn ông đâu... Thôi, cho em xin.

Thuận giữ đôi tay quá đà của hắn lại. Đúng lúc ấy ngoài trời sáng rực, một thứ ánh sáng của ngọn sét chói lòa, xanh xao ma quái. Trong vài giây hắn thấy rõ ở giữa cặp đùi khô nhẽo nổi lên một túm lông ngả màu muối tiêu... Hắn sống lại. Ánh chớp tắt, kéo theo tiếng sấm nổ rền rung chuyển trời đất...

Hắn bỗng gục xuống đó, xuống nơi đó mà khóc như mưa như gió...

Giỗ đầu mẹ hắn xong xuôi, người nữ tu trở lại Bình Thuận. Bà nói có lẽ không còn dịp gặp nhau nữa. Bà bình tĩnh ra đi, vẫn y nguyên là một trinh nữ của Chúa.

Bởi vì không biết từ lúc nào, hắn bỗng trở thành người đàn ông bất lực. Hắn kinh ngạc không giải thích được tại sao. Có thể chính vào lúc hắn đổ gục xuống cái đám lông khô màu muối tiêu mà khóc

sám hối, cuộc đời đã giáng cho hắn một cú trả thù ghê gớm nhất.

- Khoan đã cô bé. Tôi không định nói thế.

Cô dừng tay chờ đợi. Hình như đôi tai cô đỏ lên. Ông quả là một con sói ghê gớm, em cam đoan như vậy. Người đàn bà tên Thuận đó có thể chính là em dưới một hình hài khác chăng? Nhưng em không chịu đánh mất cả cuộc đời, không chịu thua ông, em sẽ đòi ông phải yêu em như em đang yêu ông đến cháy bỏng đây.

- Mà thôi, tôi rất muốn mọi chuyện phải kết thúc. Em hãy về đi. Tôi suy nghĩ thêm xem đã đánh dấu chấm hết được chưa. Cũng đỡ cho em một gánh nặng phải không?

Ông cười, ánh mắt lấp lánh như có niềm vui nào ẩn chứa trong đó. Bàn tay còn ít nhiều hoạt động được của ông bỗng xoè ra trước cô. Cô hiểu ý vội đặt tay mình vào đó thật tin cậy, thật thấm thiết. Ông siết chặt tay cô.

- Tôi biết lấy gì cảm ơn bàn tay chăm chỉ của em?

Ông đưa lên môi hôn, một cái hôn rất nhẹ tựa hồ ông sợ làm đau bàn tay ấy. Cô nhột nhột cả người, tưởng mình sắp đổ gục lên ngực ông ngay lúc đó. Nhưng cô chỉ đứng im bối rối như một đứa trẻ vụng về.

- Có gì đâu ạ. Em làm đúng nhiệm vụ của em thôi, ông đừng nói thế.

Cuối cùng cô cũng áp úng trả lời ông và rút tay về.

Suốt đêm hôm ấy cô không sao ngủ được, tự hỏi do đâu mình bồn chồn không yên. Do ông lần đầu tiên hôn tay cô chăng? Điều đó có ý nghĩa gì khi giả sử ông đã là người bất lực thật? Nhưng có đúng ông như thế không?

Chợt nhớ đến những ngón chân đen tím của ông, cô phát hoảng. Nhất định mình chờ sáng sẽ tới đưa ông đi bệnh viện lập tức. Phản đối ư? Ông không phải trẻ con!

Tám giờ sáng cô tới nhà ông. Cửa vẫn không khóa. Ông ngồi trước máy tính như thể cả đêm không ngủ và bây giờ đang ngủ gục trên tay ghế. Nhưng một linh cảm khiến cô ớn lạnh từ chân tóc tới đỉnh đầu. Cô nhào tới bên ông. Người ông đã lạnh ngắt không biết từ khi nào.

Bây giờ cô mặc sức buông thả mình gục lên ngực ông nức nở.

- Đừng như thế. Em xin ông... Trời ơi...

Bà giúp việc vừa kịp tới. Bà ta bình tĩnh hơn, đi báo cáo cho chính quyền ngay.

Màn hình vẫn ở chế độ tạm dừng. Cô cố nén khóc mở máy kiểm tra. Đúng như cô dự đoán, ông để lại cho cô vài hàng chữ: "Vĩnh biệt cô bé tôi vô cùng thương mến. Giá như tôi còn ở tuổi được phép gắn bó đời mình với một thiên thần như em thì hạnh phúc biết bao. Nhưng em biết đấy, cuốn truyện đời tôi đã kết thúc ở câu chuyện lãng mạn cuối cùng đó. Em có toàn quyền sử dụng bản thảo này, coi như món quà tôi tặng em, như chút ngân quỹ nho nhỏ tôi dành dụm cho em".

Người ta xét nghiệm biết ông đã dùng một ống cianuya, để chấm dứt những cơn đau ghê gớm.

Đ.L

Cánh cò trắng muối

PHẠM DUY NGHĨA

Làng Muối cách thị trấn Mường Dồ một dãy núi đá vôi. Tên xã Làng Muối là tên chung, còn làng Muối là tên ngôi làng ở ngay đầu xã. Dân trong làng sống bằng ruộng, nương, bằng việc chọc bới, săn lùng ba ba, tắc kè, rắn rết. Trừ ít vụ xô xát, chửi càn, nói tục, nhìn chung quanh năm tĩnh lặng, thanh bình.

Riêng nhà Thấm ở lưng chừng đồi.

Trên đỉnh đồi, nơi đất vòng lên như bầu ngực căng cứng rồi xoắn một đường yên ngựa để bắt vào mạch núi đá vôi là bãi tha ma chôn người làng. Mùa đông tới, cỏ tranh trên đồi vàng xuộm, đôi chỗ vểnh lên vài cụm lau trắng lơ phơ. Không hiểu sao đất ở đây có mùi tanh, quánh đỏ như máu. Mùa rét, người già dễ chết, nên hễ gió bắc thổi về lại nghe trên đồi vắng tiếng tùng cắc, ò e. Một lỗ huyết đỏ loét được

khoét ra, chờ nuốt một cổ áo quan cũng sơn màu đỏ choé.

Trước nhà Thấm, trên đoạn dốc thoải là một cây gạo to, có một hốc sâu là nơi cư trú của con tắc kè già lão. Có năm gió to, thổi những túm bông trắng bay giạt xuống tận thung lũng làng Muối.

Dưới chân đồi là ngồn ngang ao đầm, suối lạch. Rong rêu xanh lè, cá vật ùm ùm và ốc hén nổi lên đen ngòm đến phát sợ. Lạ thay loài ốc, sinh vật chỉ ăn bùn, đẻ bằng mồm, chẳng đực cái gì mà quanh năm chứa đầy bụng trứng. Mỗi năm, làng Muối cung cấp cho phố thị một khối lượng ốc khổng lồ.

Trên quả đồi vắng ấy, nhà Thấm như là tâm điểm của hai nửa đối nghịch đậm màu triết học. Nửa trên là chết chóc, mồ mả đỏ loét. Nửa dưới là ân ái, chữa đẻ, sinh sôi. Trên trời gió thổi, mây bay. Dưới mặt đất, tạo vật biến chuyển theo lẽ thường, sinh sinh, hoá hoá.

*

* *

Một đêm hạ tuần tháng Chạp, chiếc xe U-oat chở ông Sướng - trưởng ban tuyên giáo huyện Mường Đồ lặng lẽ tiến về phía làng Muối. Xe đi lầm lũi như trong thời chiến, gần đến đồi mả thì tắt đèn. Xe dừng, ông mở cửa toài mình xuống vệ cỏ, thì thăm với anh lái xe có vết sẹo sùi trên cổ đỏ bầm như một con rết:

- Chịu khó đợi nhé, để tôi tiền trạm xem sao.

Rồi bươn bả trèo đồi, chỉ một chốc đã khuất hẳn sau bụi lau già. Đêm vừa kịp vầy ra giữa nền trời một nét trắng lười liềm xanh sắc sảo và cô độc. Phía bên kia đầm nước là làng Muối, im lìm như chết, lập loè vài ánh lửa thưa. Bân lầy thuốc ra hút, dạ bồn chồn. Anh bí mật đánh xe về đây là chiều ý ông Sướng. Ông bảo: "Nghe thiên hạ đồn khiếp lắm. Tôi và cậu quyết thám hiểm vụ này!"...

Thấm là ai, từ đâu trôi giạt về đây? Không ai biết. Đám đàn bà con gái làng Muối chửi Thấm là *con bóp*, là *Thấm phò Thấm phạch*. Đám đàn ông hư hỏng lại âu yếm, thân thương gọi là *nàng Thấm*. Thấm là một gái làm tiền, hiển nhiên là vậy. Nhưng xung quanh nàng mịt mù bao khói sương huyền thoại. Người ta tả Thấm như người trong cổ tích: da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun. Nghe nói nàng từng đoạt giải nhất sinh viên thanh lịch ở trường đại học, nhưng nhà nghèo không xin nổi việc. Một ông giám đốc sở ngã giá bằng việc đòi ngủ với nàng, bị nàng nhổ vào mặt. Vậy mà lại đem hiến cho đời tấm thân ngà ngọc, hẳn có chuyện uẩn khúc gì! Có một điều giới mày râu ở Mường Dô và cả người trên tỉnh về đều thì thầm truyền tai nhau: Đã gặp Thấm một lần là không thể nào quên. Thật thế, nàng không phải hạng tầm thường! Ai đó tiết lộ rằng chỗ kín trên người nàng có hình thù không giống mọi người, và sức hút của nàng chính là ở cái vực xoáy lạ lùng đó. Tầm bậy! Đàn bà trăm người như một, về cơ bản ai chả giống ai! Lại nghe đồn nàng là người có thuật thôi miên khi nói chuyện. Mỗi lời của nàng được tẩm thuốc phiện,

bập vào là ngấm, ngấm rồi bần bật mà say. Thật khó tin! Nhưng có một điều không ai phủ nhận, là kể nào sau khi biết mùi da thịt của nàng, thấy đều thấy mình tươi rói, hồi xuân. Lão Ưông làng Muối tuổi đã lục tuần, gặp Thắm một đêm, da dẻ bỗng như tôm luộc đỏ au, sáng hôm sau dong trâu ra rìa làng cày phẳng phẳng hết hai thửa ruộng. Cậu Bin học trò cấp ba, ăn trộm trứng vịt và chuối vườn nhà bán lấy tiền, một chiều thả trâu ăn cỏ cạnh nhà nàng. Trở về bỗng cười tùm tùm suốt ngày, học hành đột nhiên tấn tới, lao động lại cần mẫn siêng năng.

Nàng đã đem lại niềm vui cho bao người!

Có người bảo: nàng nhân đạo lắm nhé. Với khách chơi, nàng không tính giá đồ đồ dầu như nhau, mà thanh toán theo thu nhập của từng người. Rõ là có quan điểm giai cấp! Người nhà quê vốn khan tiền, nàng lấy giá rất mềm. Thậm chí chỉ vài quả xoài xanh, bỏ ra cùng nhấm nháp cho vui. Nhưng mấy tay bụng phê từ thị trấn, thị xã mò vào, nàng "chém" ngọt ngào, sắc lẹm. Có tay ứa nước mắt: "Em tính anh chát quá". Nàng nhếch mép: "Cho chừa cái thói hoang dâm".

Lại có người bảo: nàng giản dị, truyền thống lắm. Trên bếp lửa nhà nàng lúc nào cũng sôi liu riu một nồi ốc luộc. Nước mình là nước nông nghiệp, chúng mình dòng dõi con nhà cua ốc, nên luôn nhớ đến cội nguồn! Khách đến, trước khi "vào cuộc", nàng đãi một châu ốc. Ăn xong, lại múc cho một bát nước ốc đầy. Muốn nháp nhồm, phải xì xụp. Nàng bảo thế. Không biết nàng cho vào nồi ốc thứ lá lấu gì mà ăn xong, gã nào cũng mềm nhũn cả người, chỉ biết ngo ngoe như sợi bún trên giường, tuyệt đối dễ

thương chịu nghe mọi lời nàng sai bảo!

Có người cải chính: bấy nào, làm gì tanh tuổi mùi ốc. Nàng sạch như sương, trong như nước cất. Cả con người nàng, tâm hồn nàng và ngôi nhà trên cao lộng gió của nàng lúc nào cũng chỉ phảng phất mùi hoa bưởi mà thôi!

Tất cả chỉ là lời đồn. Mọi chuyện về nàng vẫn lung bung sương mù, nửa hư, nửa thực.

Có người hiểu biết ở thị trấn Mường Đồ giải thích: sở dĩ Thắm trở thành huyền thoại, chỉ vì xu hướng thời nay quay về với những gì dân dã, cổ truyền. Cơm nếp, lươn ếch trước kia rẻ rúng tầm thường, nay thành đặc sản. Thắm là hoa dã quỳ nhưng không mọc ở phố mà đong đưa vàng rươi đất quê. Cái nhàn cave làng, gió nội hương đồng của nàng khiến bọn sành chơi như lũ nhặng xanh âm âm lượn tới. Một đồn mười, mười đồn trăm, nghiêm nhiên Thắm trở thành thương hiệu!

...Hai tiếng đồng hồ trôi qua. Tiếng bìm bịp nặng nề vang trên đầm nước mù sương như báo hiệu điều gì. Ruột Bân nóng lên. Chả lẽ cái lão Sướng mình bệu như chim cánh cụt này, mãi mê lâm trận xung phong, đã chết trên bụng con Thắm?

*

* *

Ngày hôm nay ông Sướng có hai nỗi bức. Đầu tiên là việc thăng Tàì. Hắn làm ở ban tuyên giáo

dưới quyền ông, lại là một nhà văn đang nổi. Theo thói thường của các nhà quản lí, ông không ưa những người như Tài. Tay này ma cô, nói năng cà cộ, lại cứng đầu. Tuần trước, ông đã gọi Tài lên chất vấn. "Tôi nghe nói anh mới có bài kí viết không hay về địa phương mình. Đúng không?". "Dạ vâng, văn học là tấm gương phản ánh hiện thực" - Tài trả lời, cố tình trâng tráo. "Nguyên lí văn học, tôi biết. Nhưng nên nhớ con người không phải lúc nào cũng thích lấy gương soi. Người ta chỉ thích soi gương lúc nào thấy mình đẹp. Còn nữa, cái truyện anh viết về dịch cúm gia cầm, chính là viết về huyện mình, phải không?". "Thưa anh, em cũng không biết có phải không. Vì cả nước ta nuôi gà, nuôi vịt". "Tôi chấp nhận. Còn việc này: anh đặt tên cho nhân vật trong truyện là Sung, trong khi anh thừa biết tên tôi là Sướng. Phải chăng anh định ám chỉ lãnh đạo của mình?". Đến câu hỏi hóc búa này, Tài chịu thua, cảm miêng.

Thực ra ông Sướng cũng thích đọc truyện của Tài, nhất là những đoạn anh ta viết về chuyện đàn ông, đàn bà. Nhưng cần phải trấn áp Tài, vì người như ông luôn chịu sức ép từ nhiều phía. Sáng nay, ông gọi Tài lên phòng làm việc, nói giọng nhẹ nhàng nhưng có ý rắn đe:

- Anh Tư trên tỉnh ủy vừa gọi điện cho tôi, bảo tôi phải nhắc nhở anh, rằng lâu nay tác phẩm của anh đề cập đến chuyện tình dục nhiều quá. Tôi thì bận không có thời gian đọc, nhưng con Vui nhà tôi đọc truyện của chú Tài, tôi thấy nhiều lúc mặt nó cứ đỏ lên. Mình làm công tác chính trị phải cẩn trọng, phát ngôn viết lách đừng để chỗ này chỗ kia

họ thò lưỡi vào.

- Văn học nước mình bây giờ nó thế anh ạ. Nhà văn từ trẻ đến già, ông nào cũng khoái động đến chuyện ấy. Viết như em còn hiền, chưa thắm tháp gì đâu. Phòng anh không có điều cày à?

- Ai làm sao mặc họ, không nên bắt chước, không nên học đòi. - Giọng ông Sướng nặng như chì
- Mình phải có lập trường. Thiếu gì chuyện để nói, tại sao cứ phải nói cái chuyện dè nhau ra?

Tài vâng dạ, rồi lui. Ra khỏi phòng, anh nghĩ: "Ông sửa cái gì vậy? Ông kêu bận mà có thời gian cùng thằng Bán mò xuống rúc váy con Thắm làng Muối. Đừng tưởng qua mắt thằng này. Chưa biết chừng, tôi còn đưa chính ông vào truyện, làm gì tôi?".

Buổi trưa từ huyện ủy về nhà, ông Sướng thấy vợ đang trả tiền cho người bán chim cút ngoài cửa. "Ông có tiền lẻ, đưa tôi thêm năm nghìn trả tiền chim" - Bà Sướng bảo. Ông móc ví đưa cho vợ.

- Cái gì thế này? Hả trời?

Bà Sướng nhào đến bàn uống nước. Bà chìa vào mũi ông cái vật mỏng manh, mềm nhẽo vừa phát hiện trong ngăn ví.

- Bao cao su chứ cái gì? - Ông Sướng điềm nhiên trả lời. Ông không hiểu tại sao lúc này mình lại bình tĩnh thế.

- Ông trả lời vợ ông đơn giản thế à? - Bà gầm lên. Do tức ghen, thanh âm mắc khực khực trong cổ họng - Ông... chơi gái hả?

Ông Sướng cởi áo comlê treo vào cái mắc áo bằng sừng hươu trên cột, ngồi xuống rót nước uống, thủng thẳng:

- Bà chả biết cái đếch gì.

Rồi tiếp:

- Chúng tôi vận động, giáo dục nhân dân phòng chống ma túy, mại dâm, đem theo cái ấy để minh họa. Tôi gần này tuổi đầu rồi, bà còn nghĩ thế, không thấy xấu hổ à? Chưa chi đã um lên, hàng xóm nghe thấy, nhục mặt.

Bà vợ ngấm nguyết, rồi lủi ra bể nước làm thịt chim.

Buổi chiều hết giờ làm việc, ông cầm vợt ra sân sau huyện ủy chơi cầu lông với mấy người ở cơ quan. Chơi cho toát mồ hôi, ông vẫy Bân lại, nói nhỏ: "Tối nay đi làng Muôi, nhé?".

Đêm vừa xuống, ông Sướng xách chiếc cặp nặng trĩu đựng tài liệu, bảo vợ: "Tôi sang nhà chủ tịch có việc". Lúc sau, chiếc Dream do Bân cầm lái đã chở ông chạy rì rì qua dải đường men theo dãy núi đá. Có tiếng cá vồ lóc bóc dưới suối, tiếng chim kêu ụt ụt trong lùm cây xoà rậm bên đường. Ngồi ôm cặp, ông Sướng run run nghĩ tới những khoảng tối trên cơ thể người đàn bà mình sắp gặp. Như con chuột rừng nghiện củ tam thất, ông đã nghiện nàng. Nàng thật tuyệt vời, chỉ tiếc một điều là quá thẳng thật. Mỗi lần ông đến, nàng lại thản nhiên kể rằng nàng vừa nằm với ai, đêm qua gã trai nào đã gõ cửa căn nhà gió lạnh này. Kể cho có chuyện, kể cho vui. "Em đừng trắng trợn đến tàn nhẫn như vậy có được không?" - Ông bịt tai, rên lên. Người như ông đã

quen với những nhĩa từ, những "ý kiến quý báu", những "thành công tốt đẹp", tiếng vỗ tay bồm bộp, lời rào đón vòng vo... Không, sống với cái giả lâu rồi, ông không còn quen với cái thật. Nàng làm ông ghen sùi bọt. Ông hực hoặc găm gừ. Ông đổ chì bịt miệng nàng bằng những trận hôn. Trong đêm thanh vắng, những tiếng chùn chụt vang lên. Ông cặm cùi hôn nàng, cần mẫn nhiệt tình như ăn một món ăn hiếm lạ. Nàng phải thành sở hữu của riêng ông, một con điểm sạch. Ông muốn bủa vòng kim cô thít chặt lấy nàng. Nàng là cave, hừ, đúng thật, nhưng Vương Thúy Kiều cũng cave thứ thiệt, thì sao?

Gần đến quả đồi có bãi tha ma, cửa ngõ làng Muối, ông Sướng nhắc Bân: "Tắt đèn đi". Khi xe dừng lại, ông hỏi Bân, giọng thân tình: "Cậu trước hay tớ trước?". Rồi nói luôn: "Thôi để tớ trước".

- Vâng mời sếp trước - Bân rút điều thuốc lá, cắm vào miệng, giọng thoáng chút mỉa mai.

Ông Sướng trèo đồi, hăm hở. Bân bực bội nghĩ: "Cha này bản tính quá. Chỉ biết mình". Lần này là lần thứ tư hai người thậm thụt xuống nơi này mà Bân vẫn chưa hề biết mặt Thấm. Lần nào ông Sướng cũng cạy thế bễ trên, tót lên đồi trước, mặc Bân ngồi ê ẩm trông xe. Lão "ngâm" trên đó hàng giờ, tàn trắng mới xuống giục Bân về và ngọt ngào "thôi hẹn dành Bân buổi khác". Lần này để xem sao... Bân hậm hực. Bề ngoài vẫn tỏ ra lễ phép, lịch sự, nhưng thực lòng Bân không coi trọng ban tuyên giáo ra gì. Bân từng lái xe chở hàng lậu trên biên giới, lại đi cai nghiện về, ở đâu nhìn thấy cái sọc chằng ngang cổ anh cũng ngần ngại, nhưng Bân là cháu ruột bí thư tỉnh ủy nên Mừng Đồ buộc phải nhận anh làm

lái xe cho chủ tịch huyện. Ông Tuyển chủ tịch Ban còn chả sợ, huống hồ cỡ lão Sướng. Trong thâm tâm, lão còn có ý gờm Ban.

Đã vào giữa đông, trời rét sắt da. Ban ngồi trên vệ cỏ nghe gió lùa khô khốc trong bãi lau già, hai tay thủ vào trong áo dạ. Nhìn lên nhà Thắm chỉ thấy một đốm đỏ mờ. Cao hơn nữa, trên đỉnh đồi nơi là nghĩa địa, chỉ thấy tối đen và có vài vệt trắng trắng không biết là cái gì. "Cô nàng dám sống ở đó một mình, kinh thật". Nghe đâu mấy mục làng Muối xía xói con đĩ Thắm: "Đĩ từ trong máu, đĩ tận xương", "Trăm thẳng chưa đủ, còn muốn ngủ với ma đực". Gan lão Sướng chắc chỉ bằng gan thạch sùng, nên mới cần Ban làm bạn cùng đi. Thế mà năm kia, có đôi gian phu dâm phụ coi trời bằng móng tay, dám trốn nhà lên bãi tha ma làng Muối nằm với nhau cho thoả cơn háo dục. Yên trí nơi này khuất mắt cả làng, anh ả trần truồng vờn đuổi nhau quanh cái mả to đùng, cười khúc khích. Trong cơn cuồng dâm, làm bắn cả tia nước đực nhờ vào thành mả. Lúc đã phì phò, gã phàm phu còn tìm ngôi mộ mới, bê cả bát cơm quả trứng lấm bụi tàn hương, hùng hục ăn cho lại sức. Ngay đêm ấy dương vật gã sưng vù, con đàn bà đồn mạt kia thì suốt một tuần liền đêm nào cũng nghe thấy trong nhà có tiếng gì như tiếng xé vải, có đêm tỉnh giấc thấy một người ngồi lù lù ở đầu giường. Một buổi chiều chị ta lên đồi chặt nứa, vừa bập dao vào cây nứa đầu tiên nó đã tự tước đôi, mảnh nứa nhọn bật ra đâm thẳng vào cổ họng, máu vọt ra miệng, phụt lên mặt đỏ lôm. Mấy ngày sau, gã kia xách lồng sắt đi bán tắc kè ở chợ Mường Dô. Đang đuổi bắt con tắc kè xổng, ú ớ thế nào gã bị ô tô kẹp đánh bẹp, chết tươi. Óc vỡ ra đường, lợn cợn

trắng như bã đậu. Chớ đùa với người dưới âm nhé, chuyện này từng xôn xao khắp huyện Mường Dồ...

Bân móc bao thuốc lá ra, nhưng lóng ngóng xòe đến ba que diêm mới châm được điếu thuốc. Hút xong, anh vạch quần rồi ngồi xổm, đái vào hai bàn tay cho đỡ cồng. Nước chảy từ trong người ra rất ấm. Trăng đã lên. Trong ánh trăng ngân, dòng nước toả khói xanh mờ. Đang thưởng thức cái "vòi nóng lạnh" tự tạo này, Bân giật nảy mình. Một tiếng hù hụ ghê rợn vang lên ngay sau lưng anh, không ra tiếng cười, không ra tiếng ho, nghe lờm lợm như mắc một nút đờm trong cổ họng. Ma? Theo phản xạ của dân võ biên, Bân chồm phất dậy. Sinh vật kia là một người đàn ông mặc áo nâu sồng, đầu bịt vải đỏ, một tay cầm củ sắn nướng cháy đen thui ăn dở, tay kia bóp cổ một con rắn kéo lê thõng thượt trên đất. Con rắn bốc mùi khắm lậm. Thằng này nút ở lỗ nào ra mà trông lạ hoắc, Bân đi làng Muối chưa gặp bao giờ. "Prừ-ừ à?" - Nó nói gì như có ý hỏi, nghe hàm răng đen xỉ những bữa than. Bân im lặng. Nó cười lục khục, đi rẽ lên đồi, tay vẫn lôi con rắn chết và bắt ngờ hát rống lên: "Liên hoan có một nải chuối. Anh về anh nhớ cái... ơ hơ... cái... ơ hơ".

Thằng điên lên tới giữa đồi thì suýt va phải ông Sướng. Nó nhảy chồm sang bên tránh đường, rồi trở mặt nhìn ông hốt hải chạy xuống bờ cỏ chỗ Bân ngồi.

- Mở cái cặp, lấy hộ tôi tờ giấy! - Ông rối rít - Đau bụng quá. Nhanh...

Bân lục ngăn cặp, lắc đầu:

- Toàn công văn thôi.

- Công văn cũng lấy.

Ông Sướng giằng chiếc cặp, lôi ra một xấp giấy rồi quay đầu chạy ngược đồi. Người lùn mập, bụng to phình, lại dày cộm áo dạ, áo len, ông chạy ngật ngưỡng như một con gà trống. Chiếc mũ nồi đỏ vểnh lên như một cái mào. Được một quãng, ông ngồi thụp xuống sau đám cỏ tranh thấp, nghĩ thế nào lại nhồm dấy, cố chạy dấn lên tạt vào phía sau một bụi cây mâm xôi. Khu đồi im phắc. Trăng bàng bạc xanh. Chiếc mũ đỏ động dấy, nhấp nhô...

Năm phút sau, Bân khởi động chiếc Dream, mặt hầm hầm. "Bân à, cậu phải hết sức thông cảm. Tổ phải đợi nàng luộc ốc, ăn hết một rổ, nên mất nhiều thời gian" - Ông Sướng thanh minh. "Mà cũng tại cái món ốc chết toi, nên mới đau bụng". Nghĩ tới lúc ngồi rét run, Bân muốn dùng bàn tay còn mùi nước đá khai mà phóng cho ông ta một đấm vào giữa mặt. Không kìm được, Bân nổi khùng:

- Ông là cái thằng thân lùn, chân ngắn, tư cách thấp. Ruột dê, đầy một bụng cứt. Từ nay đi một mình nhé, đừng bao giờ rủ tôi!

Chiếc xe vào số đánh khục, chồm lên. Ông Sướng cứng họng, chột hốt hoảng giơ tay về phía đỉnh đồi. Trên bãi tha ma có đồng lửa cháy bùng bùng và tiếng "ơ hơ..." man rợ lan dài trên đồi tranh. Thằng điên đã chất lá lau khô lên mộ, đốt sáng trưng và thiêu luôn cả mấy vòng hoa tang héo quắt!

*

* *

Ông Sướng ngồi cúi mặt trong phòng chủ tịch huyện. Tấm müt bọc da trên thành ghế đỏ gất lên trước mắt ông. Ước gì đất gạch sứt dưới chân, ném ông xuống âm ti cho quỷ sứ dùng gậy đập nát đầu. Ông già mà dại. Cái sọ trên cổ đáng vụn ra cho bọn trẻ dùng làm vỏ đập hạt dẻ mất rồi...

Cách đây vài phút, chủ tịch đấm bàn. Một việc chưa từng xảy ra bao giờ. Cú đấm tạo gió làm tấm lịch trên tường cũng rung. Chủ tịch ngồi thừ trên ghế, mắt rung rung, một lúc sau lấy lại vẻ nho nhã bình dị thường ngày. Ông vốn là người đức độ. Đặt lại đám ấm chén xô lệch, ông từ tốn:

- Anh vừa làm những việc coi như tự sát. Còn tôi, chẳng thà bỏ ghế chủ tịch huyện về làng Muối làm nông dân, sớm xuống ao tìm ba ba, chiều vào hang vào hốc bắt tắc kè.

Ông Sướng không ngờ cơ sự lại xảy ra như thế. Sáng nay, trước lúc chủ tịch gọi điện mời ông lên gặp, thằng Bán lạnh lùng nói với ông tại sân huyện ủy: "Sếp Tuyển vừa gọi em lên phòng, hỏi về việc tự tiện sử dụng xe công cùng anh xuống làng Muối vào buổi tối. Không hiểu sao những lần ta đi bằng U-oat, sếp đều biết. Nhưng hình như sếp không biết gì về chuyện Thẩm. Em nói rằng ông Sướng có công việc gì đó cần gặp lãnh đạo xã, bảo em đưa đi. Sếp có vẻ bức. Anh liệu nghĩ phương án gì mà giải trình với sếp".

Ông xạm mặt. Đứa thối mồm nào dăng chuyện lên ông Tuyển nhỉ? Xe đi chui lủi như cáo như chuột, đèn còn chĩa bật, làm sao biết? A, thằng Tài... Bộ dạng nó dạo này khang khác thế nào, nghi lắm. Cái thằng mất sắc như dao cạo, lúc nào cũng chăm

chăm nhặt nhanh chuyện nhỏ chuyện to tổng vào bị để làm vốn viết lách. Lưỡi nó khoắng tận gậm giường, mũi nó chọc thủng buồng nhà người ta. Sở trường của nó là viết những truyện trai gái dĩ bõm. Thằng mặt chó, đích thị nó rồi. Tiên sư cái bọn nhà văn!

Ông đã chuẩn bị sẵn cách trả lời. Nhưng chủ tịch Tuyền không đả động gì đến chuyện chiếc ô tô, mà nghiêm trọng hơn, vấn đề xoay ra hướng khác.

Không ngờ chuyện đổ đốn của ông tại làng Muối đã bị dân ở đó biết, rồi đến tai xã, từ xã đến huyện! Khốn nạn hơn, ông càng không thể ngờ ba tờ công văn đã bị ông vo nhàu vứt lại trên đôi tranh đêm ấy lại bị thằng điên thu nhặt, đem xuống suối rửa sạch, phơi khô rồi nộp cho Ủy ban nhân dân xã Làng Muối!

- Nó đây - Ông Tuyền mở ngăn kéo tủ, lấy ra ba tờ công văn đánh máy đặt lên bàn uống nước. Ba tờ giấy nhàu nhĩ, còn nguyên chữ kí dài ngoẵng của chủ tịch Vương Đức Tuyền đè ngang con dấu đỏ lôm. Trên góc trái mỗi tờ có chữ viết tay nhỏ: "Kính gửi ô. Sướng". Đó là các quyết định về việc thành lập ủy ban phòng chống tệ nạn xã hội, thành lập trung tâm cai nghiện của huyện, và việc thay đổi bộ máy tổ chức chính quyền xã Làng Muối!

- Chủ tịch Làng Muối thấy công văn vừa ra, đề ngày tháng mới tinh mà xã chưa hề biết, ngạc nhiên quá nên mang đến gặp tôi.

Trời! Ông Sướng muốn gục mặt xuống ba tờ công văn ngấm nước ố vàng. Những tờ giấy trong lúc nguy cấp, ông đã dùng làm giấy vệ sinh!

Có lẽ không biết ba tờ giấy đã được ngài trưởng ban tuyên giáo sử dụng vào việc cao quý gì, chủ tịch Tuyển thông thả vuốt lại mặt giấy cho phẳng, rồi chặn một chiếc chén lên cho khỏi bay. Ông nói giọng buồn buồn, như nói một mình:

- Tội nghiệp cậu Hải diên. Chắc là nhật được những tờ này, nhìn thấy con dấu đỏ mà cái nhiệt huyết công dân, cái máu đoàn thể của nó lại nóng lên sôi sục. Thế nên mới mang thẳng đến cho bí thư kiêm chủ tịch xã.

- Nó là ai ở làng Muối? - Ông Sướng hỏi, mặt nhàu như ba tờ giấy.

- Nó trước là bí thư xã đoàn, rồi chủ nhiệm hợp tác, năng nổ, tích cực. Trong đợt tranh chức chủ tịch xã, có kẻ vút hai tải phân đạm vào chuồng bò nhà nó, vu nó ăn trộm của công. Việc giải quyết chưa xong, lại có bàn tay rút trộm cờ Đoàn trong nhà ủy ban, may thành quần lót đàn bà, đem treo ở hiên nhà nó. Lấy cờ để may quần lót, tội tày đình! Cu cậu không chối được, rồi điên, suốt ngày đào nhái ăn, ăn cả rắn chết thối.

*

* *

Hôm ấy là một buổi chiều đầy gió.

Cả trái đồi xác xơ lau trắng. Gió qua dãy núi đá vôi, qua bãi tha ma, hây hây tràn về. Từ xa nhìn lại, thấy trên đường vòng cung căng mẩy của quả đồi có

ba chấm đen di động chậm chậm. Một chấm ở gần chân đồi, mới xuất hiện, còn hai chấm kia đã thấy ở gần cây gạo từ lúc trời còn trong vắt đến khi hoàng hôn xanh lam đang đổ màu lên thung lũng lòng chảo của làng Muối.

Hai cái chấm ấy là Bân, và ông Sướng - Nguyên trưởng ban tuyên giáo huyện Mường Dồ.

Ông Sướng rụng chức sau cuộc họp ban thường vụ huyện ủy vừa rồi, xin nghỉ hưu sớm. Một chiều nhớ Thắm, ông lại rủ Bân về với non xanh nước biếc làng Muối. Chẳng sợ ai đàm tiếu nữa, còn gì để mất đâu. Ông cũng chẳng oán giận ai, mình ngu mình phải chịu.

Bân ngồi đợi trong đám cỏ tranh ở sườn đồi, gần cây gạo. Ông Sướng từ ngôi nhà lợp tranh của Thắm đi xuống, lắc đầu. Bân hỏi: "Vẫn khủng khỉnh à?". "Ừ, tôi đặt lên đĩa thêm một tờ nữa là ba trăm, nàng suýt ném ra cửa. Chắc, tự dưng khó tính như mẹ già". Bân cười nhạt: "Mèo nào chê mỡ, tôi không tin nàng giải nghệ. Ông xót tiền thì ngồi đấy, để tôi. Tôi trả năm trăm nghìn!". "Ừ, cậu lên thử xem. Trả hơn, có khi được".

Bân đứng dậy, vẻ hung hăng.

- Hoan hô, cố lên! Hoan hô, cố lên!

Ông Sướng và Bân giật nảy mình, quay lại nhìn. Có kẻ nấp sau gốc gạo nghe trộm từ lúc nào. Nó mặc cái quần cộc nâu dính một miếng vá hình chữ nhật màu đen, cái áo dính lem nhem đầy nhựa và cái nón mê thủng chóp lấy của bù nhìn canh nương. Nó đứng dang hai tay, cười hể hể, mặt tươi tỉnh nhưng nhọ nhem. Nó chính là thằng điên làng Muối!

"Khổ thân cậu Hải"... Ông Sướng thoáng chạnh lòng. Bân lườm thẳng diên, cúi nhặt hòn đất to ném đánh bụp vào chiếc nón mê của nó rồi lừ lừ đi thẳng lên nhà Thắm, vươn tay ngạo nghễ đẩy cánh cửa bằng tre đan.

Hai mắt chòng chọc, Bân đứng như chết tươi giữa nhà. Lần đầu tiên Bân được nhìn rõ Thắm.

Đó là một người đàn bà có vóc hình tuyệt mỹ trong bộ quần áo mỏng hờ nửa ngực. Màu lam thẫm của vải ăn vào làn da trắng nuột, và tôn lên bầu ngực muôn muốt ứ đầy. Gương mặt như vẽ, sắc sảo đến từng chi tiết, thành ra nom hơi giả. Cả thân xác và sắc diện phẳng phất kiểu đàn bà quý phái, cổ xưa thường thấy trong tranh thời Phục hưng hoặc các tranh Thiên Chúa giáo.

- Tôi không tiếp khách, đừng quấy tôi. - Thắm nói mà không hề quay lại nhìn Bân. Nàng ngồi ở mép giường, tư lự nhìn ra mảng trời thẳm xanh ngoài cửa sổ.

Bân giở giọng trang tráo tán tỉnh. Rồi đột ngột, Bân đặt một tờ năm trăm nghìn đồng lên cái đĩa trên bàn và quỳ sụp xuống nền nhà, điệu bộ khúm núm hệt như người đi xin quẻ âm dương đang chờ thầy phán bảo. Mắt Bân ngược lên, buồn như mắt chó cái. Đang diễn cái vai kịch cớm ấy, nghe có người gọi, Bân nhồm dậy ngó ra, chợt tái mặt. Vợ tiền trên đĩa, lủi ra ngoài.

Người vừa gọi Bân là Tấn, đội trưởng đội thi hành án huyện Mường Dồ.

- Chẳng ngờ gặp ông anh ở đây. Đến lâu chưa? - Tấn nhìn Bân, sẫm soi, mặt lạnh như tiền.

Đôi tranh vắng vẻ. Bóng tối như một con thú lông xám bò chậm chậm, thè lưỡi liếm dần từng khoảng đất, làm thắm dần màu trắng của hoa lau. Mảng trời bên kia thung lũng làng Muối vẫn sáng như một miếng kính xanh, làm nổi hẳn những đường gờ tối đen, lởm chởm của núi đồi. Cái mũ nổi của ông Sướng thấp thoáng nhô lên trên lối mòn đất đỏ ngoằn ngoèo. Bân nhìn cái sọ và khuôn mặt rắn đanh của Tấn, bực bội nghĩ thầm: "Thằng chó dái này, mày cũng giống ông, biết mò đến đây sớm nhỉ".

Bân kéo hấn xuống gần cây gạo, thì thầm: "Đừng nói gì với vợ anh, nhé". Tấn cười, nụ cười đều giả và khốn nạn. Hấn là em vợ Bân. Bân lại bảo: "Anh chưa được gì đâu. Năm trăm, nó vẫn không chịu". Nhanh như cắt, Tấn thọc tay vào túi quần Bân, móc ra ví tiền. "Cho thằng em xin ba tờ, được chứ?". Không đợi Bân trả lời, Tấn rút xoẹt ba trăm nghìn của Bân, móc thêm tiền mình đếm soàn soạt rồi xoè xấp tiền xanh lét trên tay, hùng hổ bước lên trước cửa nhà Thắm. "Thắm ơi, anh Tấn "thi hành án" đây! Đêm nay ngủ với anh không, anh kỉ niệm em tám trăm nghìn!".

- Hoan hô, cố lên! Hoan hô, cố lên! - Ngồi trong một bụi lau, thò ra hai cẳng chân như hai khúc xương đen nhẻm rướm máu, thằng điên lại vung tay lia lịa, toàn thân rung giật, hét ầm ầm.

Hai cánh cửa tre bống bật mở toang. Thắm hiện ra giữa khung cửa mờ tối, nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Các người về đi.

Nàng bước xuống sân. Trong bóng tối màu lam

thấm, màu vải áo càng tôn thêm làn da và vóc hình cao lớn, trông nàng sang trọng như một bậc mệnh phụ phu nhân. Nàng nói, thông thả và rành rọt:

- Các người mang một tỷ đồng, tôi cũng không nhận nữa. Tôi hoàn lương rồi.

Hai chữ "hoàn lương", nàng cố tình nhấn giọng.

Một nét kiêu bạc kín đáo hiện trên khoé miệng nàng rồi tắt. Ông Sướng ngồi dưới lối mòn đã lủi thủi đi lên từ lúc nào. Ba người đàn ông vô tình đứng thành hàng dọc trước sân. Ông cự trưởng ban ngửa mặt nhìn vòm trời cao mênh mông, bỗng thấy ba con người như cái dấu ba chấm nhỏ nhoi, lơ lửng và thảm hại vô cùng.

Thấm vào nhà, đóng cửa lại. Cuộc đấu giá kết thúc. Ba người lầm lụi xuống đồi. Bận nghĩ đến ba trăm nghìn bằng em vợ lợi dụng hoàn cảnh để cướp trắng của mình, sôi máu nghĩ thầm: "Tiên sư cả họ nhà nó". Trên cao lập lòe ánh lửa và chột nổi lên vài tiếng kêu. Thăng điên đã chán loài người, dựng lều sống âm thầm giữa đỉnh đồi lau đầy những mả.

*

* *

Cái tin Thấm bỏ nghề điểm gây xôn xao dư luận. Nửa năm sau, việc nàng lấy chồng lại lần nữa làm xáo xác cả Mường Dồ. Hôm cưới, chính Bận lái chiếc xe Pride trắng bóng chở chú rể cô dâu. Nhìn Thấm e ấp trong lớp váy áo trắng muốt, xung quanh

ngờm ngợp trắng xoá toàn hoa, Bân suýt ngất. Nàng còn trinh bạch, anh tin chắc vậy, dù biết màu trắng lẽ vu quy dễ tạo một cảm giác lừa người!

Chồng Thấm, một mối làm ăn cũ của Bân, là một thương nhân có máu mặt. Bân quen anh ta từ ngày còn đi thu gom thảo quả, cá ngựa, cao hổ, rùa vàng. Anh ta bảo Bân: "Tôi có ý đồ sau này sẽ xây dựng khu vui chơi - du lịch sinh thái mang tên Nàng Thấm tại làng Muối". Nghe Bân kể, nhà văn Tài hềnh hếch cười, phát biểu: "Tôi nghiệm thấy những đàn bà trải đời, một thời ăn chơi thác loạn, sau này thường lấy được chồng ngon".

Chồng Thấm bận việc làm ăn, đi vắng suốt, có khi cả tháng mới về. Thấm ở thị trấn Mường Dồ với mẹ chồng và cô em chồng. Mẹ chồng nàng, một bà lão nằm đợi ngày quy tiên, trông chỉ còn cái sọ lưa thưa tóc và hai hốc mắt đen ngòm. Cô em xấu xí, không lấy được chồng đâm bất mãn, đi làm về chỉ nằm ôm cuốn truyện tình ái. Bà lão tủi thân, chốc chốc lại rên rỉ: "Chúng nó muốn tôi chết sớm đi... Tôi biết, tôi biết hết mà". Hôm nào thấy khoẻ trong người, bà kêu gào, đập chân xuống tấm phản ẩm ẩm. Hàng ngày, Thấm lặng lẽ lau rửa cái xác người bèo nhèo vàng vọt của bà, bế hăm cho bà tiết chất thải vào bô. Những ngày đầu, bà khinh bỉ Thấm, không cho nàng động vào người. Nhưng rồi cũng chẳng còn ai. Nàng dâu cả ở gần, mỗi lần đến chỉ như gió tạt qua, vì sợ ngồi lâu bị sai bảo. Chị ta là thạc sĩ kinh tế, làm ở một cơ quan danh giá trên tỉnh. Có lần thấy Thấm thọc tay vào chiếc bô đựng đờm dãi lầy nhầy của mẹ chồng để cọ rửa, chị ta nhỏ bọt: "Em bạo nhỉ. Cho tiền chị chả dám, chị

kinh!". Một hôm, có bà cụ hàng xóm sang thăm, chảy nước mắt nói: "Thề có ngọn đèn, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa bao giờ thấy một đứa dâu hiền thảo như cháu Thấm của bà. Thế là nhăm mắt được rồi, có phúc, có phúc quá". Mẹ chồng Thấm cũng cảm động, phều phào: "Lòng dâu con tôi biết cả. Nghe nói nó từng làm gái đi, tôi thấy cũng chẳng sao...".

Biết chuyện, nhà văn Tài lại bảo Bân: "Phàm là gái đi, cầm chân mỗi đứa dốc ngược, rơi ra lông lốc hàng rổ chim. Nhưng nếu kiếm được chồng, nó thành con nhện ôm trứng, chung thủy số một, hết đời chỉ biết một chồng. Đáng sợ lại là bọn đàn bà có học, vung vẩy đường công danh sự nghiệp, ở nhà thì có một nhưng đi chỗ khác nó có trăm chồng".

Phần đời lương thiện của Thấm không kéo dài được bao lâu. Chồng Thấm theo xe chở hàng qua một huyện biên giới vùng cao, bị cướp giữa đèo. Bọn cướp sau khi đánh anh ta đập lục phủ ngũ tạng còn bẻ gãy mấy đốt ngón tay để tút những chiếc nhẫn vàng, rồi đẩy xác xuống vực. Tin báo về, bà mẹ già lên, tắt thở trong tay Thấm.

*

* *

Một buổi sáng mùa đông heo heo gió lạnh, sương mù phẳng phất, ông Sướng chậm rãi leo những bậc đá dẫn lên ngôi đền trên núi đá vôi thuộc đất làng Muối. Hôm ấy là ngày rằm, dân trong xã nô nức lên

đền. Đền này thờ một vị tướng đời Lê có công trấn giữ biên ải, khai khẩn đất hoang và dạy bảo dân chúng làm ăn, buôn bán. Ở bái đường, ông nhìn thấy trong số những người đi lại phục vụ nhà đền có một bóng dáng nào đó rất quen. Khi đến trước bàn thờ tam toà thánh mẫu, ông kinh ngạc. Đây tượng bà chúa Liễu Hạnh choàng áo đỏ, kia tượng bà chúa Thượng Ngàn choàng áo xanh. Và người trùm khăn, lưng thụng áo nâu đang quỳ khấn lầm rầm trước bàn thờ chính là Thấm. Cạnh nàng là một người đàn bà đi lễ, đang nhờ Thấm xin âm dương cầu lộc, cầu tài.

Nàng gửi thân chốn cửa thiền từ khi nào?

Ông không tiện hỏi, nhưng từ ấy cứ ngày rằm, mồng một, ông lại về làng Muối. Vợ ông cũng mừng vì thấy ông siêng đi lễ. Mỗi lần lên đền, ông thường quỳ lâu ở cung đại bái. Lim dim trong khói hương ngào ngạt, một mắt ông tìm kiếm bóng áo nâu quen thuộc, mắt kia le lé gửi vào pho tượng A di đà.

Trong những giấc ngủ chập chờn đứt nối của người ở tuổi về già, một đôi lần ông mơ Thấm chết. Nàng chết vì bệnh truyền nhiễm, nàng ăn nhiều ốc nên chết vì bệnh sán lá gan... Lại có lần ông mơ thấy nàng thơ thối, đẩy ra, làm chủ một khu vui chơi toàn những cô bé tiếp viên mặc áo màu lam thẫm.

Một ngày kia, ông lên đền không thấy Thấm. Ông có cảm giác không khí quanh đền u uẩn khác thường. Hỏi người viết sớ ở cửa đền, chị ta bảo:

- Cô vừa hoá lúc còn tối đất, giờ tý, sớm nay.

Ông Sướng sững sờ. Chị viết sớ hỏi:

- Bác quen cô Thấm à? Trời đất, cô hoá ngay

trước cửa đền, chỗ này này. Mà lạ, lúc nhà đền biết, nâng dậy không thấy gì, xác người cứ nhẹ như sương!

Ông Sướng thần thờ ngược nhìn cây đa to phủ bóng tối lên những am, miếu nhỏ phía sau đền, mang mang tâm cảm về cái phù du, sống gửi thác về của kiếp người.

Người ta chôn Thắm ở bãi tha ma làng Muỗi, phía sau ngôi nhà cũ của nàng. Lúc chôn xong, có con cò vụt bay lên, trắng muốt. Trời đổ trận mưa đá. Bao năm mới có một trận dữ dội như thế ở Mường Dồ. Mấy ngày sau dân làng Muỗi mới biết thằng điên bị đá đập vùi, đầu nhũn ra, máu lẫn óc rỉ thành dòng trên đôi mắt.

P.D.N

Ma bò, ma bay và những chuyện khó nói

PHẠM HẢI ANH

Úc đưa Ngỗng đến, Phong còn chần chờ cảnh cáo:

- Nó nhiều lắm.

Ngỗng đứng lấp ló sau lưng Phong, đầu đội mũ hồng, ba lô tí xiu cũng màu hồng, hai bím tóc buộc hai bông hồng đỏ trông rất ngoan. Vy cười đưa tay cho Ngỗng, con bé tự nhiên nắm lấy như đã quen từ lâu. Vy chưa kịp nói gì thì hai bông hồng trên tóc Ngỗng đột ngột văng đánh vèo theo cú ngoái đầu về phía góc nhà:

- Cô ơi?

- Gì cháu?

- Trong buồng kia có cái gì?

Ngõng chỉ tay vào góc phòng kéo rèm kín mít. Phong lo lắng chặn ngay:

- Ngõng chỉ ngồi đây chơi thôi. Lấy sách ra đọc. Không được chạy loăng quăng đâu đấy.

- Vâng. Nhưng trong kia có cái gì ạ?

- Đến nhà người khác không được lục lọi đâu đấy.

- Con có lục gì đâu. Con chỉ hỏi thế thôi. Trong kia có cái gì ạ?

Phong nhìn Vy như ước lượng bản lĩnh, rồi thở dài hỏi Ngõng:

- Hay là bố đưa Ngõng đến nhà bà Đông chơi nhé?

Hai bông hồng trên bím tóc Ngõng quăng vèo vèo hai vòng thay câu trả lời. Phong quay sang Vy, cười như mếu:

- Lần trước đến bà Đông, nó cắt hết râu mèo của nhà bà rồi nhốt vào tủ lạnh, còn bao nhiêu thuốc trợ tim của ông cụ thì dốc cho cá vàng ăn...

Vy ghé tai Phong, mủm mỉm:

- Bố Ngõng còn quái hơn...

Mà Vy thì thích những gì quái, cho nên Ngõng cứ việc ở lại. Phong vội vã dắt xe đi, ngồi lên yên, nổ máy xong còn quay đầu dặn:

- Nếu Ngõng hỏi 3 lần tại sao thì tính một nghìn đấy.

Vy không hiểu gì nhưng cứ gật đầu cho Phong yên tâm. Hai cô cháu nhìn theo xe Phong đi khuất, tự dưng thấy trống vắng, thế là chỉ còn có nhau.

Vy dắt Ngõng vào nhà. Ngõng lại trở tay vào phía buồng kho:

- Trong kia có cái gì hở cô?

Vy dịu dàng:

- Đây là cái buồng kho, để xe cháu ạ.

- Tại sao lại buồng rèm?

- Để che cái xe đi.

- Tại sao phải che xe đi?

- Vì nhìn thấy xe là mình lại nghĩ phải đi đâu đó, thế là không ngồi yên được. Ngõng có nghĩ thế không?

Ngõng gật gù, có vẻ chấp nhận, nhưng lại hỏi ngay:

- Thế tại sao lại phải đi?

Cái này thì đôi khi Vy cũng tự hỏi mình, làm sao trả lời Ngõng được.

- Cháu nợ cô một nghìn hỏi tại sao rồi đấy. Bây giờ mình lên gác, lấy sách ra đọc nhé.

Ngõng im, mắt vẫn dán chặt vào cái rèm xanh bí mật. Rồi không nhin được, Ngõng thở thê:

- Cô cho cháu vào kia xem một tí nhé?

Tuần trước Vy đã hì hục may 2 lớp rèm ngăn phòng khách và buồng kho. Lớp ngoài màu xanh lục bằng thứ vải voan trong suốt, lớp trong vải dày hơn

màu trắng đục. Vy chỉ kéo một nửa lớp rèm bên trong để che mấy cái xe. Phần buồng kho còn trống đặt một cây đèn lụa màu da cam cạnh bức tranh ông La Hán bụng phệ cưỡi trên ngỗng cười hớn hở.

Từ phía ngoài nhìn vào xuyên qua lớp voan xanh lục mờ ảo, căn buồng kho trở nên gợi cảm với đèn đỏ và tranh Phật. Vy thường chỉ vào căn buồng đó hứa hẹn với các ông bạn rằng anh nào đủ tư cách sẽ được đặc biệt mời vào trong đó. Mười anh thì chín anh tưởng tượng phần buồng bị che khuất sau lớp rèm trắng đục là một chiếc giường mời gọi nghệ thuật Kama Sutra. Nhưng mà với Ngỗng thì phải có chuyện khác.

- Trong đấy có nhiều ma lắm cháu ạ.

Ngỗng ngẩn ngơ nhìn cái buồng được giới thiệu là nơi trú ngụ của rất nhiều ma bò. Những con ma bé con, bé đến nỗi chưa đi được mà chỉ bò lồm cồm dưới đất. Nếu mình đi vào đấy chân sẽ buồn buồn như bị tay trẻ con sờ mó. Đôi khi, vào buổi đêm, ma bò sẽ hiện hình thành những bàn tay cụt từ cổ, trong veo, bò loăng quăng trên mặt đất.

- Tại sao chỉ có tay không thôi hở cô?

- Ủ, tại vì ma bò bé quá, chân chưa kịp mọc. Ngỗng có muốn vào xem không?

Ngỗng xăm xăm kéo tay Vy đi vào, đứng một lúc trong căn buồng nhỏ, vẻ thất vọng:

- Cháu chẳng thấy gì.

- Chỉ buổi tối mới thấy chứ. Hay là cô để cháu một mình ở đây, tắt đèn đi, có thể nó hiện lên?

Ngỗng lắc đầu. Hai cô cháu đi lên trên gác.

Ngỗng có vẻ khoái ma nên phòng trên gác được kể là thế giới của ma bay. Ma bay già, già đến nổi mọc cánh sau lưng. Ma bay thường bay lượn trong buồng thờ và cù vào cổ người đến thăm. Đôi khi ma bay còn thè lưỡi ngoáy vào tai. Lúc ấy tai mình sẽ bị ngứa ngáy như có con gì bò vào. Riêng phòng ngủ của Vy có hòn đá khắc câu thần chú Om ma ni padme hum trấn yểm nên cả ma bay và ma bò không dám vào.

Bữa trưa, khi Vy đặt chiếc đĩa ốc xào riêng lên mặt bàn kính, chợt Ngỗng kêu ré lên. Chiếc đĩa cứ tự động trượt dài trên mặt bàn mặc dù không ai chạm vào. Vy thản nhiên mắng: “Ma bò, nghịch vừa thôi nhé. Nhà đang có khách” rồi quay ra giải thích ma bò kéo đĩa để trêu Ngỗng đấy mà. Mặt Ngỗng nghệt ra.

Từ đấy, mọi chuyện về ma bò và ma bay trở nên thật trăm phần trăm. Chẳng thế mà đang ăn, tự dưng Ngỗng phát hiện chân buồn buồn và ngứa. Đấy là ma bò sờ vào. Rồi có tiếng ầm ỨC chẳng ra tiếng người, không phải tiếng chuột, rõ ràng vẳng đến tai Ngỗng, trong khi Vy cam đoan không nghe thấy gì cả.

Ma bò hồi trước ăn cơm cứ ngậm búng trong miệng, một lần bị ho, sặc cơm không thở được thế là chết ra ma. Từ đấy, ma bò ghét đĩa nào ăn cơm mà ngậm mãi trong miệng. Ngỗng vừa tròn mắt nghe Vy dịch hộ tiếng ma bò, vừa ăn ngoan thun thút. Xong bữa, ma bò còn kin kít nói thêm ăn cam quá nên nhờ Ngỗng ăn hộ mấy miếng. Ngỗng chúa ghét

cam nhưng vì nể ma bò nên ngoan ngoãn chén hết phần của mình.

Buổi trưa, Phong lo lắng phóng xe về đã thấy hai cô cháu thân thiết ôm nhau trên giường. Nhà cửa ngăn nắp, êm đềm hiếm có. Ngỗng khoe đã ăn đủ hai bát cơm với ốc xào và rau, là hai thứ ở nhà dù bố mẹ có đánh vật dọa dẫm cũng không bao giờ ép ăn được.

Tất cả là nhờ ma bay và ma bò. Ngỗng túm chặt lấy bố líu ríu kể chuyện chị ma bò 9 tuổi và cụ ma bay 72 tuổi. Vy nhìn hai bố con ôm nhau trên giường của mình. Một tay Phong ôm Ngỗng, tay kia kín đáo vuốt nhẹ lưng Vy, dịu dàng. Vy thấy ba người sao giống một gia đình.

Phong quen Vy trên mạng. Logo của Vy là một bàn tay con gái gầy gò đang với lên mồm đá tai mèo. Không biết nó có giống hình ảnh của ma bò trong trí tưởng tượng của Ngỗng, nhưng bố Ngỗng vào những giờ vàng buổi trưa vẫn thích mút từng ngón tay đó khen ngọt hơn kem. Từ khi quen Phong, Vy đắm yêu buổi trưa.

Nắng được giữ lại sau tấm màn tre màu ghi và những cành vàng anh đong đưa, căn phòng chìm trong ánh sáng mờ mờ dịu dàng buồn ngủ. Bàn tay gầy gò của Vy vuốt dọc Phong những cơn rùng mình thôi thúc. Vách đá tai mèo lần nào cũng dựng đứng mà chân vẫn chưa muốn dừng. Hơi thở Phong ẩm nóng, như ma bay cù vào tai Vy những lời có cánh.

Ngay lần gặp đầu tiên, Phong đã kể về vợ con, giọng tự hào không che giấu. Bản lĩnh đàn ông là yêu nhiều mà vẫn quang minh chính đại với bồ, chu

đáo với cả bồ và vợ. Phong bảo ghét nhất là những thằng đàn ông cứ nói dối chưa vợ để lừa gái. Còn thứ đàn ông có bồ mà về tông tộc khai với vợ thì ngu dại, chưa kể nhẩn tâm nữa.

Phải phân biệt rõ ràng ra. Khai có vợ với bồ là đàn ông. Khai có bồ với vợ là ngu ác. Bồ với vợ tuy cùng đàn bà nhưng thực ra là hai giống rất khác nhau. Một đứa, khi biết người đàn ông của mình đang có bà khác thì yên tâm tin tưởng. Đứa kia ngược lại sẽ nổi tam bành lục tặc hoặc tan nát trái tim. Cái giống không biết điều thứ hai kia là vợ, mà các ông chồng tử tế đã phải dùng lời nói dối nhân đạo y như bác sĩ với con bệnh trầm kha chắc chắn chữa kiểu gì cũng chết.

Có lần Vy nhìn thấy Phong đang đèo vợ con đi ngoài đường. Ngồi ngồi đằng trước, vợ Phong phía sau, cả hai mẹ con áp dính vào Phong. Vy ngồi ở quán nước, nhẩn nha hút sinh tố, nhìn theo bộ ba ấy mất hút vào đường xe đông nghìn nghịt, vui vẻ nghĩ, ơ mình không ghen. Lại phải phân biệt ra: Bồ khác vợ ở chỗ có yêu mà không ghen, còn vợ thì có thể không yêu mà vẫn ghen.

Bây giờ Vy đang gần như mãn nguyện. Với Phong và buổi trưa trong căn phòng khuất nắng. Phong thì thắm vào tai Vy em mà có con thì dạy con khéo phải biết, mới nửa buổi mà Ngõng nghe em hơn cả bố, chưa có ai làm được như thế đâu. Vy phổng mũi thấy mình đàn bà hơn bao giờ.

Nhưng khéo thế nào thì Ngõng cũng dứt khoát không ngủ, lại càng không chịu sang phòng khác chơi để bố và cô làm việc. Dưới nhà đầy ma bò, trên

gác có ma bay, đây là phòng duy nhất được trấn yểm bởi câu chú *Om ma ni padme hum*, tất nhiên là Ngỗng không đi đâu cả. Nhưng bố Ngỗng cũng không muốn lên gác hay xuống nhà.

Trên gác là phòng thờ, không tiện tí nào. Dưới nhà cửa thông thoáng, ai đi qua cũng có thể nhìn vào, dù là bay hay bò đều không qua mắt được hàng xóm. Giữa lúc khó khăn, chợt có tiếng chìn chít của ma bò. Ngỗng vểnh tai lên nhờ Vy dịch. Ma bò nói rằng rất muốn được Ngỗng vẽ tặng một bức tranh chân dung.

- Nhưng cháu có nhìn thấy chị ma bò đâu mà vẽ?

- Cô đã nói rồi, ma bò chỉ có một bàn tay, cụt từ cổ thôi mà. Vẽ dễ lắm. Hay là Ngỗng xuống phòng dưới, ngồi vẽ ma bò sẽ đẹp hơn.

- Cô xuống với cháu!

- Ma bò hay ngượng lắm. Đây, nó bảo chỉ muốn chơi với cháu thôi. Ngỗng nói sợ, làm ma bò buồn quá. Cháu có nghe thấy không? Nó đang khóc đấy.

- Nhưng mà cháu sợ một mình với ma bò.

- Cô sẽ bật đèn sáng. Và cho Ngỗng mang hòn đá có khắc thần chú này xuống nhà. Ma bò yêu Ngỗng lắm mà. Ngỗng có yêu ma bò không?

Ngỗng gật đầu. Vy mừng rỡ đưa cho Ngỗng giấy bút. Tiếng ma bò lại chìn chít nói rằng muốn được vẽ hẳn mười bức chân dung. Ngỗng tha hồ trở tài đến chiều.

Bố Ngỗng cẩn thận chốt cửa phòng ngủ lại, phòng khi ma bò lên quấy nhiễu. Dưới nhà, Ngỗng

miệt mài ngồi vẽ chân dung. Xung quanh Ngỗng la liệt các loại bút và tẩy, còn giấy thì cả tập, ngoài ra lại có nước uống và bím bím, cứ y như Ngỗng sẽ đi vẽ dài ngày trên hoang đảo. Hai bố con Ngỗng tính rất giống nhau, đã làm gì thì không còn biết đến thế giới xung quanh nữa.

Ngỗng say sưa vẽ, xong hơn hở chìa bức tranh ra hỏi chị ma bò có thích không, hỏi đến bốn câu mà ma bò vẫn im thin thít. Ngỗng thấy lạ. Ngỗng trèo lên gác, đập cửa. Cửa phòng ngủ đóng im ỉm. Ngỗng sức nhớ mình quên mang theo hòn đá có câu thần chú. Phải có đá này thì mới mở cửa được, nếu không các ma sẽ tràn vào phòng y như muỗi, đến đêm cô Vy sẽ phải vất vả đuổi chúng nó ra. Ngỗng lại hì hục trèo xuống nhà, cầm hòn đá lên. Lần này cửa mở thật.

Đấy là một buổi trưa bận rộn với cả ba người. Ngỗng liên tục trèo lên trèo xuống cầu thang để khoe những bức tranh mới và nghe Vy dịch nhận xét của ma bò. Yêu cầu của ma bò mỗi lúc một phức tạp hơn, ví dụ mỗi ma bò phải có hai bàn tay, mỗi tay đủ năm ngón, và trên mỗi ngón tay phải có móng sơn năm màu.

Ma bò tín nhiệm Ngỗng vẽ đẹp nên rủ nhau về đông nghịt. Trong căn buồng kho chật chội có cả trăm ma bò nhao nhao đòi vẽ chân dung. Ngỗng vẽ cật lực, lúc lúc lại nhầm. Trên gác, trong căn buồng đã mất câu thần chú, Vy và Phong cũng mệt mỏi với ma bay. Không gì rắc rối bằng đang bay mà phải hạ cánh khẩn cấp vì ma bò lại đập cửa quấy nhiễu.

Cuối cùng thì bố con Ngỗng cũng lủ khủ đèo

nhau về sau buổi trưa làm việc hăng say không nghỉ. Ngỗng để lại tập tranh dày cộp tặng ma bò, hứa với bố sẽ giữ bí mật về ngôi nhà đầy ắp ma mà cả hai bố con đều thích. Vy tắt cây đèn đỏ trong căn buồng Kama Sutra, mỉm cười nghe ma bò kêu chin chít vui vẻ trong lòng.

Trưa hôm sau Phong gọi điện, thông báo phải nghỉ làm ở nhà trông con ốm. Cả đêm qua Ngỗng không ngủ, mắt mở thao láo miệng lẩm nhẩm toàn ma bay với ma bò. Ngỗng còn tiến xa hơn, nhìn thấy ma ở tất cả mọi thứ xung quanh, ma cốc, ma bát, ma dép, ma tủ... Mẹ Ngỗng phát điên cật vấn chồng đã làm gì để con bé chấn động thần kinh. Phong bắt buộc phải giải thích với Ngỗng rằng làm gì có ma, tất cả đều là chuyện đùa của người lớn thôi. Vy buồn bã cúp máy điện thoại. Cô phù thủy đột nhiên mất hết quyền năng, chỉ còn là một kẻ nói dối trẻ con đáng ghét.

Nhưng ma bò và ma bay không chịu chết. Nhất là vào những đêm mưa, chúng kéo về đầy ắp căn phòng của Vy. Ma bò ngây thơ mang điệu cười khanh khách và hàng trăm câu hỏi tại sao của Ngỗng. Ma bay già hơn, nhiều kinh nghiệm nên không thèm hỏi, chỉ ngoan cố đập cánh xao xác trong lồng ngực.

Vy không ngủ được, lần thẩn giở tập tranh của Ngỗng ra xem. Bức đầu tiên Ngỗng vẽ một cô bé tóc tết bím buộc nơ đang tươi cười tung hứng bóng với những bàn tay ma bé tí xíu. Dưới chân bé, mèo và chuột đùa nhau hiền hoà. Trên trời treo nửa vầng trăng trắng và hai ngôi sao xanh, vì ma bò chỉ hiện ra về đêm. Dưới bức tranh, Ngỗng cẩn thận ghi:

ma bò: + = $\frac{2}{2}$

Ngỗng gửi ma bò tim và tranh để hai chị em chơi thân với nhau. Nhưng khi đêm xuống thật thì Ngỗng sợ ma bò hiện về đến phát sốt. Bỏ Ngỗng đã thể sống thể chết rằng buổi chiều con bé còn cười khanh khách với ma bò. Mẹ Ngỗng càng sôi máu đào. Ngỗng li nhí cung khai. Bị mặt ngôi nhà ma bị lộ tanh bành. Giá vợ với bồ có thể chung sống hòa bình như mèo và chuột trong tranh Ngỗng.

Vy lật tiếp những bức tranh sau. Hơn chục trang giấy chằng chịt toàn những bàn tay con con, chỉ nhìn vào cũng đủ phát điên. Vy nhắm mắt lại, hình dung ra Ngỗng đã phải cặm cùi vẽ hàng trăm ngón tay nhắm nhí này suốt mấy tiếng đồng hồ. Những ngón tay ma tua tủa vươn ra khỏi bức tranh, túm chặt lấy Vy. *Om ma ni padme hum.*

P.H.A

Rồi cũng tới nơi thôi

NGUYỄN THỊ THU HUỆ

Bắt đầu là một bản tin thời tiết từ vài dòng văn hoa du dương cố hữu đến quen trên trang cuối báo Tuổi trẻ “...Bắt đầu từ ngày hôm nay, người dân miền Bắc sẽ gặp một đợt không khí lạnh. Khoảng cách nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau khá lớn. Từ 12 - 24 độ. Đợt không khí lạnh phía Bắc tràn về nên vùng núi phía Bắc nhiệt độ có nơi xuống 4 đến 0 độ...”.

Có vậy thôi. Thế mà tôi thấy luôn khuôn mặt ông. Người đàn ông chắc ở tuổi nào cũng vậy. Nét trai lơ, trải đời như được nhuộm từ ánh mắt, khoé môi, bàn tay, cái lắc đầu như rất điệu nhưng không hề cố ý... Thậm chí có lúc hình như ông ngủ gật nhưng rõ ràng là ngủ gật cố tình. Thỉnh thoảng. Ông

trở về trong trí óc tôi. Điều duy nhất tôi thường tự hỏi mình tại tôi thần thánh ông quá nên ông thực ra cũng bình thường lắm, như cả triệu người nhuộm nước tóc đen, da vàng kia hay ông thực sự bí ẩn, quyền rũ?

Tôi không tự lí giải được mình. Mọi người bảo mình thường hiểu mình hơn người khác hiểu mình. Thế mà riêng chuyện cứ nghe tin gió mùa đông bắc, hay trời càng lạnh tôi nhớ ông. Nhớ quần quai. Nhớ bệnh hoạn. Từ lúc đọc thông tin thời tiết nhiệt độ có thể xuống đến 0 trong những ngày tới, người tôi bỗng nóng bừng như sốt, chân cuống lên vì những con gì đó lân tân li ti chạy trong mạch máu như thể nếu tôi không chạy ngay lập tức nhảy lên một chiếc xe hàng nào đó, để ngầy ngầy ngấm con đường nhựa phẳng lượn lên lượn xuống như một dải lụa dài quấn quanh những sườn núi, để cùng dừng lại ở một hai quán cóc bên đường cho hành khách nào thận suy, cứ dứt khoát phải giải quyết nỗi buồn xong là uống một cốc chè mạn tương mới yên tâm cho xe lượn tiếp. Và rồi ét ét, dô dô vài lần. Vài lần đang ngồi thì bỗng va đầu đánh cục vào ghế trước vì ô tô của tao phải tránh xe máy của mày miễn không đi mạng nào là may lắm rồi. Chỉ khi tất cả tay xách nách mang xuống hết và trước mặt tôi là chợ Đồng Đăng thì những con gì trong máu tôi thôi chạy lân tân li ti. Người thôi bốc nóng. Tôi chỉ dám tự hiểu mình thật đơn giản cho chuyện này. Đây là tôi có nhu cầu ở bên ông. Vào những ngày thật thật lạnh. Và tôi cũng chỉ nhớ ông vào những ngày “Miền núi phía Bắc trời rét đậm, có nơi có sương muối và tuyết”. Còn những ngày ẩm ương nồng nặc cái lương như mùa xuân cho tình yêu đâm chồi nảy lộc, mùa

hạ tình yêu cháy bỏng, mùa thu nồng nàn... Tôi không nghĩ con người là ông tồn tại trong cuộc đời này. Lại càng không có trong tôi.

Lạng Sơn. Đêm cuối năm. Một năm náo nức nào tưởng không thể quên được, thế mà lại quên trong khi nhớ và vô tình như loang loáng bay trong không gian mùi cháo vịt quay Bắc Kinh ở một quán ăn đêm nào đó xa thật xa lại nhớ như vừa được húp một bát xong.

Ông ngồi gật gù ngủ với dáng bố cục thật chặt. Những đồ đạc của quán dồn sang một bên. La liệt bình rượu Trung Quốc thơm như tấm hương liệu. Hai con gà cưỡi truồng làm đã lạnh càng lạnh hơn, dù sau lưng hai con cưỡi truồng béo múp đỏ, thấp xuống một chút nghi ngút khói bốc lên từ nồi cháo gạo. Sau đám lũng củng đó là cái phản nhỏ. Lù lù một đồng chắn nhìn kĩ thấy thò ra một cái chân đi tất to xù, ước tính chủ nhân của đôi chân đi tất đen phải cao mét tám, nặng tám mươi cân. Thế nhưng theo độ phập phồng của đồng chắn thì chủ nhân chắc cao thước rưỡi, nặng 40 cân. La liệt dưới chân là bát, thớt, dao, rau thơm, bánh đa, miến... Lung tung, loe toe. Rất bừa nhưng không bẩn. Trong ánh sáng đung đưa của hai ngọn đèn vàng chắc 40W, ông tóc dài buộc túm đằng sau bằng vài sợi vắt một bên ra trước, người hơi thụt xuống trong tấm áo dạ kẻ ô vuông ấm áp. Vì có ông. Tất cả giống một bức tranh.

Tôi ngồi ngắm ông vừa ngủ gật vừa tạo dáng. Chỉ nhìn mỗi ông nhưng thấy tất cả. Không gian lạnh buốt thấu xương sau những cơn gió rất nhẹ tưởng không phải là gió. Thấy tiếng những người buôn nói chuyện hàng họ, trốn chạy công an thuế vụ bằng

giọng rất đặc trưng không lẫn vào đâu. Thấy thỉnh thoảng anh xe ôm được “hàng sống” gọi chở em vào khách sạn tàu nhanh giá rẻ xài đỡ ngày đông. Thấy những người Trung Quốc làm việc chở hàng qua biên giới vừa húp cháo vừa tán chuyện ông ổng như thể ngoài họ ra, tất cả là tượng đá dưới âm ti... Chính vì thấy hết. Cảm hết. Lại lân tân li ti có con gì đó bò trong người. Nhưng lần này là con thèm rượu. Không có mùi rượu thì nhạt lăm. Vô duyên và thừa thãi chính mình lăm.

Nắm cổ một bình rượu, tôi lặng lẽ rót đầy chén hạt mít và tợp một hơi. Bắt đầu là mùi đậm như nước mắm cốt, cay xé cổ họng, rồi mới thơm. Cái con lân tân li ti đỡ chạy cuống cuống trong người. Làm chén nữa. Lại như uống nước mắm cốt. Lại xé toang cổ. Lại thơm... Đến phát thứ tư, ông vẫn vừa ngủ vừa điệu, nói “Cô lấy nước vối trong ấm kia chiêu đi, rượu này đốt họng đấy”.

Tôi nhìn bức tranh bố cục chặt. Không giật mình thẳng thốt khéo diễn như các cô gái gọi, hay diễn viên người mẫu giải nghệ diễn như thỏ. Bình thần nhấc ấm nhôm lên và rót một cốc nước nâu nâu vàng vàng có tên là nước vối. Một hơi hết luôn. Bấy giờ. Mới thấy rượu ngọt và thơm.

Bố cục chặt vốn gốc người Hưng Yên. Trong bản khai lí lịch ghi rõ sinh ra và lớn lên trong một gia đình danh gia vọng tộc, từ đời ông bà tổ tiên không ở trong chi này nhánh nọ của những dòng họ nổi tiếng thì tệ nhất cũng có nghề bán gai gia truyền từ lâu ời là lâu. Bố cục chặt từ bé đã được trong ấm ngoài êm hưởng theo nhu cầu. 14 tuổi bố cục chặt vẫn uống sữa, ăn súp lấy tinh, lấy cốt. 16 tuổi vẫn

có chị vú vừa tắm vừa cho sờ tí. Cả hai cùng cười rích rích tắm mãi không sạch vì chị tắm cho em xong em lại tắm cho chị. Rồi hai chị em cùng tắm. Cùng sướng.

Chơi đến như bố cục chặt chắc thua vua chúa ngày xưa chứ cả vùng Hưng Yên không ai không biết cậu. Cậu là thần tượng của nam phụ lão ấu. Mỗi người yêu cậu một kiểu, mê cậu một lối. Cậu đến đâu bao giờ cũng có vài cái ghế đưa ra cậu ngồi. Cậu hợp cà phê đen ít đường các quán đều thuộc. Cậu hạ mông ngồi vào đâu, ba bề bốn phía thành ngay một bức tranh bố cục chặt. Thế làm gì cậu chả được nhiều người say. Cậu là người của đám đông, của sự ngưỡng mộ không lí giải cụ thể là được ngưỡng mộ vì điều gì. Chỉ biết là ngưỡng mộ. Chắc là vì cậu đẹp trai, cao ráo, lại thơm, biết diện, lắm tiền. Đặc biệt cậu có duyên nói. Sau này, khi bố cục chặt vừa khóc khùng khục vừa miết mặt lên vùng bụng dưới gồ mỡ chắc và mát của tôi, nói là nhờ làm tình nhiều với đàn bà đâm thành người sâu sắc hóm hỉnh. Sau mỗi trận mây mưa từ năm 16 đang trẻ khỏe chẳng nhẽ lại thờ hồng học lẫn đùng sùi bọt mép ra ngủ như những lão già chơi trống bỏi thêm gái, thích chinh phục và hiếu thắng, nhưng cứ hí ha hí hóp xong việc là vật ra ngủ như chết, ngủ sướng như anh nông dân vừa cày xong ba thửa ruộng...

Bố cục chặt thì ngược lại. Không bao giờ ngủ. Bố cục chặt lúc đó, và một thời gian dài ời là dài sau này sung mãn lắm. Trời hình như cho bố cục chặt thêm khả năng đó nên càng làm càng khỏe. Càng khỏe càng hay chuyện. Mà chuyện với gái qua đường thì biết rồi đấy. Đủ giọng. Lúc đầu thì em nào

cũng có xuất thân như sao y bản chính của nhau. Hoàn cảnh gia đình đứa nào cũng như thế chúng sinh ra từ một ông bố và một bà mẹ vừa nghèo vừa đáng thương vừa bệnh tật không cấp cứu bệnh viện thì cũng vừa ở viện về... Nhưng thay vì các em khai hết lí lịch công đoạn một, đến công đoạn hai là em hết hơi hết sức (giả vờ) chiều anh và kết thúc là công đoạn ba tùy tâm anh cho em bao nhiêu em biết bấy nhiêu thậm chí lần này em tình cho không biếu không lấy chỗ đi lại. Gặp phải bố cục chặt. Thêm công đoạn bốn. Đây là buồn chuyện. Đến cái nước này thì còn gì mà mất. Nói dối cũng có lúc. Dối mãi sao được. Thế là toé loe chuyện các em bây giờ không còn sao y bản chính dập khuôn đóng gạch giống nhau thành phần xuất xứ, mà là âm ti củ tỏi chuyện. Bố cục sẵn có dáng dấp lằng tũn của hồi môn duy nhất thừa hưởng từ dòng họ danh gia vọng tộc không bị cầm cố thoát thành người hóm hỉnh, sâu sắc. Biết nhiều mà chỉ có mình mới hiểu tại sao.

Tôi cũng không còn trẻ. Lại không phải một cô gái ầm ương điệu rơi rụng, điệu chảy nước vì tưởng cứ là gái thì phải mềm, phải chớp chớp gật gật nghiêng nghiêng làm duyên đong giai, giai thích. Tôi cứng cỏi từ bé. Nghịch như con giai từ bé. Và tuyệt nhiên không biết điệu, biết rơi rụng như bọn cùng lứa. Tôi thích gì làm nấy. Có khi biết từ lúc chưa làm là sẽ sai lầm nhưng cứ làm vì đã nghĩ đến thì phải làm. Sai thì sửa. Có sai mới biết thế nào là đúng. Đúng cũng từ sai mà ra. Thế mà. Tôi cũng tốn giai (không biết những cô ầm ương mắt còng nhắm đến tiền còng tinh kia thì tốn đến đâu?). Tôi gật gù cùng vài bình rượu, siêu nước với nguội với bố cục chặt chẵn một đêm. Bình minh lên. Thấp thoáng sau

những đụn mây pha sương hiện mờ dần những lưng chừng núi như tranh thủy mặc chất liệu lụa tơ tằm bán đầy Hàng Gai thì tôi và bố cục chặt xiên xẹo ngã đổ vào nhau trong một căn phòng tất cả đồ Trung Quốc. Tôi say thế vẫn đủ tỉnh để biết bố cục chặt cũng say bết nhè. Thế mà (lại thế mà) ngã vẫn ngon. Vẫn bố cục chặt. Đầu gối lên bụng. Tay vắt qua người. Một tay kia luồn vào trong áo phá bung ra. Tôi rõ ràng là một họa sĩ tử tế tên tuổi. Tranh bán túc tắc giá cao dù hết tiền tiêu cũng không hạ. Lại có tiếng ngang tàng không biết sợ ai. Thừa bản tính đàn ông và luôn chủ động trong mọi tình huống. Kể cả lúc say. Thế mà (Kinh dị không. Bắt đầu của câu chuyện hồi gay cần bao giờ cũng có chữ thế mà). Thế mà. Làm tình xong. Cũng buồn chuyện.

Bố cục chặt bảo thích nhất cái bụng béo và mát của tôi. Thích thứ hai là mông béo cũng mát lại tròn. Còn cong nữa. Kể xong chuyện dòng họ chỉ vài người như bố cục chặt mà phá gia chi tử, nhà cửa đội nón ra đi. Đi hết. Nghề truyền thống là cái khó đi nhất cũng đi nốt. Lật mông béo tôi lên, úp mặt vào đó sang chuyện tại sao đang là cậu oách thế lại dạt lên Lạng Sơn vừa bán quán vừa ngủ gật. Xoa bàn tay ấm mềm không một vết chai lên đôi mông tròn căng mát rượi của tôi, bố cục chặt bảo phải bỏ quê đi biển để lưu lại cái thần tượng. Đã là người của đám đông rồi không sống yên với một người dâu. Không làm nên một việc gì dâu mà chỉ đám đông thần tượng mình. Tôi vừa úp mặt xuống cái gối sa tanh đỏ mát lịm, vừa cong mông tròn cho bố cục chặt hít hà, hỏi: “Thế thằng nào ngủ trong đống chăn? Chân gì mà to thế?”

Bố cục chặt sượng, nhe răng cắn đánh nháy một cái vào cái mỏng xinh mỏng tròn mỏng mát làm tôi giật nảy người, lật ngang lấy tay xoa rối rít. Đúng là bố cục chặt. Trong lúc bị tôi hất ra, mặt thế quái nào lại rơi đúng vào bụng mát. Đây là một con đàn bà. Biết anh bỏ quê đi, trốn nhà đi theo “Lại như những con hàng sống kia chứ gì?” “Không. Con nhà nề nếp gia phong tử tế gấp chục lần nhà anh. Giai theo hàng đàn, toàn bác sĩ, kĩ sư, là người thần tượng của nam phụ lão ấu cả vùng Hải Dương”.

Đến thế này thì dù bộ râu của bố cục chặt cà cà vào bụng mát làm tôi lại bị con gì lân tân li ti chạy loanh quanh khắp người mà nếu vào lúc khác thì bố cục chặt kiểu gì cũng chết. Nhưng lúc này thì không. Tôi hất bố cục chặt ra. Ngồi thẳng dậy. Tỉnh hẳn rượu như thể cả người bị chìm vào bể nước lạnh.

Bố cục chặt nằm nghiêng nghiêng hiếng mắt nhìn tôi giống tôi nhìn con gà cởi truồng, rùng mình: “Trùm cái chắn vào không cảm lạnh bây giờ. Gió núi độc lắm”. Tôi không thấy lạnh vì gió núi, mà lạnh vì vẻ bất chợt ma quái của bố cục chặt, run run hỏi: “Con nhà tử tế mà bỏ theo anh lên cái xó rừng này mà ngủ đường ngủ chợ? Lại còn xinh nữa?” Bố cục chặt cười nhạt như thể tôi hỏi một câu thà đừng hỏi cho xong. Không trả lời, ôm vòng qua hông mát của tôi, kéo xuống. “Cái tội của anh và cô bé ấy giống nhau, đi với nhau là đúng thôi”. “Tội gì?” Tội là người của đám đông. Không có đám đông không chịu được. Rồi không biết từ lúc nào trở thành người khác. Mất mẹ nó mình”. “Thế thì sao?” “Khi đám đông vãn quây lấy mình để quây sang một thần tượng mới. Trơ ra. Không biết đi đâu về đâu. Mất

phương hướng". "Vớ vẩn, tôi chưa nghe ai nói mình mất phương hướng vì một đám đông" "Vì em chưa tạo cho mình là thần tượng của số đông hoặc của nhiều người". "Nhảm. Tôi đẩy con nhang, đệ tử thiếu nước vái sống thôi".

Bố cục chặt bặt cười sượng. Loanh quanh thế quái nào xoay vòng mát tôi ra. Làm một nhát. Tôi nảy tung người. Đạp cho bố cục chặt một nhát. Đau ứa nước mắt. "Anh bỏ đi ngủ với tôi thế này, cô ấy không rõ lên sao?" Bố cục chặt vẫn kê mặt ảm ơ là ảm lên vòng mát của tôi một hồi lại làm con gì lân tân li ti chạy dọc sống lưng, không trả lời. Những con bé con con đó ở đâu ra mà lắm, chạy như điên làm tôi cũng chán chả thiết hỏi thêm những điều người ta không muốn trả lời. Tôi hơi xoay người. Kệ thay tất cả.

Vài lần gió mùa đông bắc đến rồi đi. Vài lần khật khừ xe hàng dã chiến lên chợ đêm uống rượu rồi về khách sạn buôn chuyện với bố cục chặt. Chúng tôi có lẽ là một đôi tình nhân đặc biệt nhất thế giới. Lúc giống bạn hàng đi buôn cùng chuyến tàu. Lúc như hai thằng bạn rượu, không có nhau rượu chất như cồn, nhạt như nước sông. Lúc giống chuyện tình Lan và Diệp cải lương không chịu được. Khi như hai kẻ bế tắc mất phương hướng đến cùng cực, không đủ nghị lực xác định xem sống hay chết có khác nhau, những lúc sượng nhất lại lắm nhảm nhiều nhất sẽ đi đến đâu cái đời sống này. Để nghe bố cục chặt sâu sắc gật gù rồi cũng tới nơi thôi.

Cô phát thanh viên chuyên mục Dự báo thời tiết của Đài truyền hình thông báo một tin không đáng mừng lắm cho nhân dân bằng một giọng an ủi, cảm

thông “Ngày mai, những người dân phía Bắc sẽ phải đón nhận một đợt rét đậm, có thể rất đậm. Và cái rét đó, sẽ lan đến những người dân Hà Nội nhưng không vì thế mà nắng vàng phai nhạt. Sau đây là dự báo thời tiết...”.

Tôi nhận được lá thư của bố cục chặt chẽ chào tôi để đi tiếp. Lời lẽ mộc mạc như những lần buôn chuyện sau một cơn mưa mát. “Tôi phải đi khỏi đây rồi. Đẳng ấy có biết vì sao không? Nói đẳng ấy đừng cười, tại đẳng ấy đấy. Sắp đến những ngày đông dài. Biết là lại được gặp đẳng ấy, tôi mong lắm nhưng người nó cứ vu vơ làm sao ấy. Để rồi thấy đi và không gặp đẳng ấy nữa là hay hơn cả. Tôi đi. Đi mãi. Rồi cũng tới nơi thôi. Chứ cứ dật dờ đợi xuân hạ thu qua để đông về được gặp đẳng ấy rồi lại đợi... Tôi nhão người lắm. Đạo này thế nào, cứ ghê ghê chính mình. Sợ rồi đẳng ấy cũng ghê ghê tôi thật khủng khiếp. Dù sao thì tôi cũng là người sống. Nói đừng cười. Lúc nào tôi cũng nhớ bụng mát, mông mát của đẳng ấy và muốn cắn thật nhiều. Cũng may đẳng ấy còn có một cái nghề mà chơi, mà sống cho mình, chứ tôi thì... Tạm biệt”.

*

* *

Những ngày cuối năm. Tôi lên Lạng Sơn.

Toàn cảnh Đồng Đăng về đêm trong sương, gió đầu mùa như một bức tranh với bố cục thật chặt. Ấm nồng và hương vị gió núi loanh quanh. Trong khi

đó, bản tin thời tiết cuối cùng trong ngày vẫn tiếng
cô phát thanh viên du dương

*“Vùng núi phía Bắc, nhiệt độ có thể xuống đến
0 độ C....”.*

N.T.T.H

Cát bụi

LƯƠNG ĐÌNH KHOA

*Hạt bụi nào hoá kiếp thân tôi
Để một mai vươn hình hài lớn dậy...
(Lời bài hát của Trịnh Công Sơn)*

1.

Đúng như đã hẹn trước, từ từ mờ sáng, gã Gió đã đến gõ cửa đánh thức tôi, đưa tôi đi theo cuộc hành trình của gã.

“Tạm biệt nhé!

Tạm biệt nhé!...

Con sóng xanh xanh

Con sóng bạc đầu

Này ngọn gió sớm

Ta đi đâu?

Ta về đâu?

Hành trình là vô tận

Những bước dài tiếp nhau..."

Gió cầm tiếng hát của tôi ném bóng lên cao, rồi cũng lao mình vút lên như một trò rượt đuổi. Tôi bay giữa mênh mông... Tôi là gì giữa mênh mông?

Rồi thì những ánh nắng đầu tiên, tinh khôi, mượt mà, thơm nồng cũng được mặt trời thả ra từ ánh mắt ngập tràn yêu thương, trù mển dành tặng thế gian. Tôi len giữa hương hoa nồng nàn, lấp lánh phản chiếu những sắc màu dịu dàng của nắng... Và trên bãi cỏ vắng, một đoàn người đang đứng vây quanh cô gái trẻ bên một mô đất tự tạo. Một người giơ ống kính lên, và một người khác giục cô gái: Khóc đi, người tình của cô đang nằm dưới đó. Và những giọt lệ của cô sẽ khơi gợi được sự đồng cảm, xót xa, ám ảnh trong lòng mọi người xem. Khán giả sẽ nhớ tới cô. Cô sẽ toả sáng... Cô sẽ sống mãi...

Nhưng dù có cố gắng thế nào đi nữa, có cắn chặt răng vào môi đến bật máu, nước mắt vẫn không thể chảy ra.

- Tại sao cô gái không khóc được nhỉ? - Gió hỏi.

- Thượng đế ban cho con người ta những giọt nước mắt để thể hiện cảm xúc nội tâm của mình: Tột cùng sung sướng, hạnh phúc; tột cùng khổ đau... Những giọt nước mắt sẽ rơi ấy thực sự là quý giá khi nó chảy ra và chảy vì những cung bậc tình cảm ấy. Còn bạn không thấy sao, đây chỉ là một cảnh diễn, một sự sắp đặt, một ngôi mộ giả thì làm sao nước mắt có thể dễ dàng lăn rơi?

- Nhưng... nếu người nằm dưới mộ kia là người yêu của cô ta thật, liệu cô ấy có diễn được không?

- Điều này tùy thuộc vào tình cảm cô gái dành cho anh ta. Mà... tôi cũng không biết nữa. Tình cảm của con người phức tạp lắm... Tôi đâu phải con người!

- Ô, được chứ! Bạn có thể làm người được, sống cuộc sống của một con người đấy. Cứ thử xem...

- Nhưng... Bằng cách nào kia chứ?

- Thì bằng những điều ước thôi... Cuộc sống này luôn có những điều ước diệu kỳ đến với mỗi chúng ta, mà ta không thể tiên đoán trước được.

- Vậy thì tôi sẽ ước... Có một anh chàng đang đi tới. Tôi ước mình là một phiên bản của anh ta!

2

- Mở mắt ra đi chứ! Trông cậu tuyệt lắm!

Tôi từ từ mở mắt, thấy mình đang nằm giữa một căn phòng lạ. Tôi bước xuống giường, soi vào gương thấy một cơ thể ở trần vạm vỡ...

- Nhớ nhé! Cậu là một chàng trai 25 tuổi, có tài viết văn và đã có một vị trí nhất định trên văn đàn. Rất nhiều cô gái mến mộ, dành tình cảm cho cậu. Cậu đang viết một tác phẩm, trong đó có đoạn tả cảnh làm tình giữa hai nhân vật trong truyện. Nhưng

cậu chưa trải qua chuyện đó bao giờ, nên không biết viết thế nào. Cậu đặt vấn đề với một con bé sinh viên năm thứ hai, trọ ở phòng bên cạnh. Con bé O.K, với “cát-xê” bằng tiền nhuận bút cả chục cái truyện ngắn của cậu (còn với con bé chỉ lác trong một đêm là bay hết). Cậu nhả mặt... Nhưng rồi tặc lưởi, vì nghệ thuật, sẵn sàng chấp nhận, sẵn sàng đầu tư... Nào, chuẩn bị đi nhé, mọi thứ bắt đầu rồi đấy!

Cửa phòng hé mở. Một khuôn mặt mặng tơ bước vào. Trông thấy cơ thể trần truồng của tôi, cô gái nhếch mép cười, rồi từ từ lột bỏ hết y phục. Một khuôn hình đầy đặn, trắng ngần với những đường nét còn mềm mại, hoàn hảo hơn cái cơ thể mà khi này tôi đã nhìn thấy trong gương. Mái tóc dài xoã tung ôm lấy bờ vai thon mảnh khảnh. Gã Gió nghịch ngợm ào đến mơn trớn, vuốt ve, hôn lấy hôn để làm mấy lọn tóc loà nhẹ bay, đậu xuống trước vòm ngực - nơi có hai nụ hoa đào đỏ hồng chúm chím đặt trên hai đỉnh đồi ngọc ngà, tròn trịa và phập phồng nguồn xúc cảm muốn bùng nổ bên trong. Rồi chiếc núm rốn nhỏ xinh như một chiếc khuy cài cân đối, mở đường đến với một thắm nhung đen mượt, mang màu của bí ẩn và lôi cuốn đang phủ tràn trên một tam giác cách điệu bằng những đường cong mềm mại khêu gợi, thúc giục con người ta muốn khám phá đến tận cùng...

Rõ ràng, cơ thể con người là một vẻ đẹp. Mỗi con người sinh ra đều mang một vẻ đẹp thuần khiết và tinh tế như thế của tạo hoá, cần được trân trọng, nâng niu giữ gìn, không thể dễ dàng phô bày, dễ dàng hiến dâng. Vậy mà...

- Thôi, tôi đổi ý rồi. Tôi sẽ cắt bỏ đoạn làm tình

trong truyện. Cô ra đi! - Tôi thở dài.

- Hứ! Thế là thế nào hả? Tiếc mấy đồng bạc hứ? Đồ bủn xỉn! Đã thoả thuận rồi mà, không dễ dàng từ bỏ thế đâu.

Nói rồi cô ả ào tới, vật tôi lăn ra giường. Tôi cứ ngây người ra, chưa kịp hoàn hồn thì một gã đàn ông xông vào phòng, giơ máy ảnh lên bấm lia lịa.

- Chuẩn bị tiền đi nhé, không trả là không xong đâu đấy!

Nói rồi cô ả bước xuống giường, nhếch mép cười, khoác vai gã đàn ông bước về phòng.

Gã Gió nhào tới, sốt sắng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Ủ, không sao! Nhưng thế là thế nào, tôi không hiểu?

- Thì cậu phải trả tiền cho cô ả chứ sao!

- Tôi đã đổi ý rồi mà?

- Chẳng có nghĩa lý gì cả. Có những bức ảnh kia, cô ả sẽ uy hiếp được cậu. Cô ta sẽ dọa tung lên mạng, tạo scandal (vì cậu là người nổi tiếng mà). Vì danh dự, sự nghiệp, cậu đành phải ngậm ngùi chấp nhận thôi!

- Nhưng... nếu tôi không có đủ tiền thì sao?

- Thì... cái bản thảo của cậu cũng là tiền đấy thôi. Cậu sẽ viết xong và giao lại bản thảo cho cô ả. Cô ả sẽ đề tên mình vào đó và gửi đăng báo. Truyện của cậu hay - tất nhiên rồi, vì cậu có tài và sẽ được đăng. Khi đó, cô ta vừa có tiền nhuận bút, đồng thời

cũng được mọi người chú ý đến. Một vài ông trong giới văn nghệ sĩ sẽ “đỡ đầu”, tâng bốc, ngợi ca hết lời... Nghiễm nhiên cô ta thành một hiện tượng, và nổi tiếng...

- Ghê gớm quá nhỉ! Có những sự nổi tiếng nhờ thủ đoạn, nhờ cướp giật và tâng bốc như vậy sao?

- *Dò sông dò biển dễ dò. Mấy ai lấy thước mà đo lòng người!*

Gã Gió ngêu ngao hát rồi tít mắt cười.

3

- Này, người yêu cậu đến đấy!

Cánh cửa hé mở. Một cô gái có mái tóc ngắn cũn nhuộm vàng hoe bước vào. Tôi trông mái tóc ấy lại thấy hay hay, ngộ ngộ...

- Sao rồi cưng? Mình đi chứ?

- Mình đi đâu nhỉ?

- Rõ chán chưa! Hôm nay sinh nhật em. Mình đã hẹn nhau ra ngoại thành còn gì.

Rồi tôi chở nàng lướt đi trên con Attila màu sữa của nàng. Gã Gió bay theo, cứ u u hát bên tai đến nhúc cả đầu.

Xe dừng lại ở một khoảng đê rộng và vắng. Chúng tôi cùng chạy nhảy, nô đùa... Rồi nàng kéo tôi

nằm lẫn ra cỏ, đè lên người tôi. Đôi môi hồng từ từ hạ xuống. Tôi rung mình! Một cảm giác hưng phấn đến tột đỉnh trào lên. Nụ hôn mát lạnh, ngọt lịm, mê mê khiến tôi đắm ra... nghiện, suốt cả buổi cứ đòi hôn liên tục. Cô nàng ồm ờ, chơi trò mèo vờn chuột với tôi...

Buổi tối, tôi xuất hiện với một bó hồng rực rỡ trên tay giữa căn phòng được trang hoàng lộng lẫy cùng tiếng cười nói ồn ã bạn bè của nàng. Tôi hồi hộp bước lại gần tặng hoa. Nàng ghé sát tai tôi thì thầm:

- Hãy quỳ xuống dưới chân em để tặng. Em sẽ thưởng lại cho anh bằng một nụ hôn!

Nhưng khi tôi vừa quỳ xuống thì một loạt những tiếng cười rộ lên. Tôi ngơ ngác chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì tiếng nàng oang oang:

- Đó, tụi bay thấy rồi nhé! Vậy là tao đã thắng!

Đúng lúc ấy, gã Gió đến bên thì thầm:

- Đi ra ngoài mau! Trông cậu tội nghiệp hơn cả một thằng gốc!

Tôi lặng lẽ đi ra. Tiếng cười sau lưng vẫn chưa ngớt.

- Tôi đáng cười lắm à?

- Ừ, có... À mà không, tại vì đó chỉ là một trò đùa của bọn 8X.

- Tôi chưa hiểu?

- Cậu chỉ là một con bài trong trò chơi này mà thôi! Cậu nổi tiếng... Và họ thách cô nàng kia cửa cấm, chinh phục được cậu, biến cậu thành một trò

đùa. Một gã kiếm tiền bằng chữ nghĩa như cậu, sao đủ sức mà sánh với một tiểu thư con nhà giàu như thế!

- Vậy ra, tình cảm con người cũng có thể mang ra làm trò đùa, và tình yêu cũng có thể chỉ là một trò chơi thôi sao?

- Phải, cậu đã dần khôn hơn rồi đấy!

4

Tôi ngán ngẩm thở dài một cái, lê chân trên mặt đường nhựa khô khốc, thấy mình chìm vào, nhòa đi giữa dòng người xe cộ nườm nượp ngược xuôi... Tắc đường. Con đường thì hẹp, mà con người thì đông. Ai cũng muốn vượt lên, chẳng ai nhường nhịn hay chấp nhận phải ở lại phía sau, kể cả phải va quệt vào nhau. Những bon chen, toan tính ngùn ngụt bốc lên, nhuộm xám trời chiều.

Chợt một hồi còi dài thét vang... Đoàn tàu từ xa đang vùn vụt lao tới. Mọi người sợ hãi tản ra. Một người mẹ bị xô đẩy, chen lấn nên tuột tay đứa con gái nhỏ. Đứa bé ngơ ngác đứng giữa đường tàu, bật khóc... Trong khoảnh khắc như chớp, tôi nhào người tới, đẩy đứa trẻ ra... Cả cỗ máy khổng lồ dè dặt lên người tôi, nghiền xuống đường ray kèn kẹt... Tôi thấy thân xác mình mềm nhũn, tan ra, và lịm đi...

5

Tôi trở dậy khi gã Gió mang đến một nụ hoa, nhỏ lên mình tôi giọt sương mai mát lành - mát lành như một nụ hôn. Tôi mở mắt nhìn quanh... Đại dương mênh mông và những con sóng. Bờ cát dài trầm lắng thân quen... Tôi lại trở về, Gió lại đưa tôi trở về nơi tôi đã ra đi. Và tôi mỉm cười, ngân nga tiếng hát:

Con sóng xanh xanh

Con sóng bạc đầu

Dù xô tới đâu

Vẫn về bến cũ

Rốt cuộc mọi thứ

Đều về Hư Vô.

Hư Vô là cát bụi

Giữa thăm thẳm mênh mông

Bình yên nghe sóng hát

Quên ân - oán - thù - tình...

L.Đ.K

Một tháng hai mươi tám ngày

HỒ HUY SƠN

Một khi không thích cái gì đó, người ta có vô vàn lý do để từ chối nó. Với tôi, cái xóm trọ cũ không còn là chuyện thích hay không thích, mà đơn giản là tôi phải đi. Tôi chịu hết nổi cảnh mọi người trong xóm ai cũng có đôi có cặp, riêng tôi thì vẫn lủi thủi một mình. Hơn nữa, những tiếng cười nói rồn rảng hay những tiếng thở hổn hển của những cặp tình nhân do vô tình tôi nghe được khiến tôi không tài nào tập trung để vẽ. Vậy là tôi đi tìm nơi trọ mới.

Tôi đi vào dãy trọ nằm sâu trong ngõ. Ở đây khá yên tĩnh. Có 10 phòng được chia làm 2 dãy đối diện nhau. Ông chủ bụng phệ, mắt tin hin nhìn tôi dò xét: “Bốn trăm một phòng, cậu ở được thì ở?”. Tôi định

đặc: “Cháu đang học năm thứ 2, nếu điều kiện tốt, cháu sẽ ở từ nay đến lúc ra trường!”. Ông chủ có vẻ đồng ý, đoạn ông đứng dậy lấy chùm chìa khoá rồi dẫn tôi về cuối dãy: “Cậu sẽ ở phòng này”. Tôi nhận chìa khoá, lao vào giường rồi lăn ra ngủ một giấc ngon lành. Căn phòng này có vẻ như ai đó vừa mới chuyển đi. Không hôi hám đến mức ghê tởm.

Buổi chiều, tôi thức dậy rửa mặt, thấy mọi người trong xóm nhìn mình khó hiểu. Tôi hơi chột dạ rồi nhanh chóng nhận ra thân phận của mình. Kinh nghiệm hai năm ở trọ để tôi thừa biết mình nên làm gì. Tối ấy, tôi mua một ít hoa quả, bánh kẹo rồi về “ra mắt” xóm trọ. Luật mà! Sau vài câu xã giao, mọi người bắt đầu vui vẻ hơn. Cô gái tóc ép nháy mắt về phía tôi khó hiểu: “Cố gắng ở lâu, cậu bạn nhé!”. Tôi đáp lại bằng một nụ cười ngơ ngác.

Một ngày đầy mệt mỏi, tôi ước gì có thể lên giường, nhắm mắt và ngủ đến sáng. Nhưng còn bài tập cho buổi lên lớp ngày mai. Tôi cố thức rồi sửa soạn toan vẽ. Xóm trọ mỗi người một công việc, khiến đêm càng yên ắng hơn. Khuya. Tôi đang đánh vật với bài tập tạo hình thì nghe có tiếng lách cách phía bên phòng đối diện. Qua cánh cửa khép hờ, tôi trông thấy chị. Dưới ánh điện của chiếc bóng Rạng Đông, mái tóc chị vàng rực, lại xoắn tít. Mái tóc của chị không đủ dài, để lộ khoảng lưng trần trắng nõn. Chị mặc chiếc váy màu đỏ. Mà đúng hơn là một chiếc áo dài được cách tân “quá đà”. Tấm lưng chị to, chứng tỏ người sở hữu nó không phải là một cô gái gầy gò ốm yếu. Lúc đó, tôi nghĩ đến từ “bệ vệ” nhưng sau này tôi nghĩ là không hợp lắm, lại có tội với chị.

Tôi ngồi lặng ngắm chị từ phía sau. Chắc nhờ ánh điện từ phòng tôi toả ra, đột nhiên chị quay lại đẩy cửa phòng tôi ló đầu vào: “A! Phòng này có chủ mới rồi hả? Chào cậu nhóc! Chà chà, nhìn cũng sáng sửa phết, nhẩy?!”. Chị nói xong, vừa nháy mắt một cách điệu nghệ vừa cười ha hả. Sau đó thì quay ngoắt về phòng, đột ngột như lúc chị ủa vào phòng tôi. Tôi không kịp nói một câu nào, chỉ ngồi thừ ra như vậy. Cuối cùng thì bài tập của tôi vẫn chưa hoàn thành. Suốt đêm đó, tôi bị chị ám ảnh. Chẳng hiểu sao lại nghĩ nhiều về chị như thế?

Liên tiếp mấy ngày sau, chị biến mất dạng. Cửa phòng khoá im ỉm. Đến ngày thứ 5, tôi đánh bạo hỏi cô gái tóc ép. “Cậu muốn hỏi về cô gái đối diện với phòng cậu chứ gì. Chà, biết nói thế nào nhỉ? Một “phần tử quá khích” của xóm này, nghe có được không? Mà cậu cứ ở lâu lâu, đừng chuyển vội như những người trước đây, sẽ hiểu người ta ngay ấy mà”. Cô gái tóc ép cố kéo dài từ *người ta*, làm tôi càng tò mò về chị.

Ngày thứ sáu, tôi vừa ở trường về đã thấy chị đứng trước cửa. Chị nhìn tôi cười cười: “Cậu nhóc! Đã quen với xóm trọ này chưa?”. Tôi lăm bầm trong miệng: “Tất cả đều quen, trừ chị!” nhưng vẫn cố nói một câu thật nhẹ nhàng: “Dạ! Cũng tạm tạm! Chị đi làm về ạ?”. Chị cười để lộ những chiếc răng vàng vàng: “Chị mày tên là Hoài Thương. Còn cậu nhóc?”. “Em tên Huy!”. “Học gì đấy?”. “Em học mỹ thuật!”. “Thảo nào, trông nghệ sĩ đấy chứ?! Mà chị nhìn nhóc cũng đa tình phết!”. Tôi cười thầm. Giá như chị biết tôi ở tình trạng “phòng không” từ mấy năm nay...

Tôi không có lý do gì để chê về xóm trọ mới. Mặc dù đôi khi cũng gặp một số phiền nhiễu. Nhưng nói chung là không đáng kể. Ở đây, mọi người vui vẻ, tếu táo với nhau sôi nổi như vậy nhưng khi cần yên tĩnh thì đâu sẽ vào đấy cả. Tôi để ý, hình như chị ít khi hoà nhập với mọi người. Mặc dù chị ở đây khá lâu. Có lẽ vì chị đi suốt. Đi đâu thì chịu. Trong xóm có người xì xào về chị, kể cả mấy cậu con trai. Tôi chúa ghét những câu chuyện nói sau lưng, dù là chuyện tốt hay xấu. Nhưng tôi lại quá tò mò về con người này. Tôi không tham gia, chỉ ngồi trong phòng, mắt dán vào toan vẽ nhưng hai tai lại hướng ra ngoài hành lang. Hình như mọi người đang đưa chị ra làm trò cá cược. Thằng nhóc (tôi thích gọi thế dù biết nó bằng hoặc hơn tuổi mình) tên Thắng cười hô hố: “Có đứa nào dám cá không? Con mụ đó là cave đấy!”. Có vẻ trò chơi này không mấy hào hứng, vì có đứa hỏi vặn: “Sao mày biết chị ta là dân cave?”. “Ngày nào cũng một, hai giờ sáng mới lết về, người ngập ngụa rượu ngoại. Chúng mày để ý quần áo mụ ta mặc xem, toàn những thứ thiếu vải. Ha ha”. Cả lũ lăn ra cười. Tôi ngồi trong phòng, bỗng nhiên thấy mặt nóng bừng. Chẳng hiểu tại sao.

Tôi bắt đầu gỡ gạc về ánh mắt khó hiểu của cô gái tóc ép. Không ai nhớ tôi là người thứ mấy ở căn phòng này. Đơn giản vì nó đối diện với phòng chị. Người ta khó chịu vì chị. Và người ta chuyển đi để khỏi bị chị làm phiền. Tôi bỗng thấy hoang mang. Nhưng chẳng hiểu sao tôi quyết tâm trụ lại.

Chiếc quạt cóc chạy rì rì, tôi đã vận cho nó chạy nhanh nhất nhưng vẫn không thấy mát hơn được là bao. Tôi ngồi phối màu, mặc kệ mồ hôi tươm ướt áo.

Tiếng guốc nện vào nền gạch lạch cạch làm tôi không còn tập trung được nữa. Chị về! Và điệp khúc muôn thuở vang lên. Chị tự hỏi rồi tự trả lời: “Có ai xinh bằng em không? Em hơi bị xinh đấy!”. Câu nói này của chị được “lũ trẻ” trong xóm trọ nhại đi nhại lại, như một câu đùa vui nhất từ trước tới giờ. Thậm chí bọn chúng còn cải biên thành: “Có ai kinh bằng em không? Em hơi bị kinh đấy!” rồi cười hô hố. Ngày nào cũng như ngày nào. Xong điệp khúc ấy, chị sẽ ghé vào một căn phòng bất kỳ, rồi xin một chén trà mà không cần biết người ta có đồng ý hay không. Một người có thú uống trà, chắc chắn không phải là cave. Tự nhiên lúc ấy, tôi cũng muốn lao ra, xin một cốc trà uống lấy uống để, uống để quên đi những lời chua chát mà mọi người trong xóm dành cho chị. Nhưng tôi không đủ can đảm. Với lại, uống trà nhiều, tôi sợ sẽ không ngủ được. Mà tôi thì không thể thức chòng chọc suốt đêm. Tôi tin chị, tin vào những chén trà chị uống.

Chiều nay chị ở nhà. Chị hết lau nhà lại giặt quần áo, hết đi ra giếng lại vào nhà. Chị mặc chiếc áo hai dây, mỏng tang. Điều tệ hại hơn là chị không mặc đồ lót. Chị vừa đi vừa cười nói, hồn nhiên như một chú sáo con. Ông chủ bỗng nhiên thích đi đi lại lại ngoài hành lang, mắt dán vào khoảng áo trễ xuống của chị. Tôi tin chắc là chị biết ông chủ đang nhìn mình nhưng chị tảng lờ, lại có vẻ gì đó rất khiêu khích. Ánh mắt chị đông đưa. Tôi có thể cam đoan là mắt chị rất dữ. Chị liếc người ta bằng ánh mắt chết người, vừa thỏ non nhưng cũng không kém phần già đời. Máu nóng dồn lên mặt, tôi chỉ muốn chạy tới cho lão chủ vài quả đấm rồi trừng trừng nhìn vào mắt chị. Trừng trừng nhìn mà không nói gì.

Tôi loay hoay trong căn phòng chưa đầy mười mét vuông. Có thực chị là cave không? Tôi ngồi thần thơ, những ngón tay di di hộp màu, khiến màu loang ra bê bết. Hôm nay tôi không có bài tập nhưng chưa muốn đi ngủ. Đồng hồ chỉ 2h30 mà chị vẫn chưa về. Tôi chờ đợi tiếng guốc lạch cạch, chờ đợi câu điệp khúc nhảm chán mà không vô vị. Mãi mới thấy chị về. Chị lao vào phòng tôi, nở nụ cười như từ trước đến giờ vẫn thế. “Thế nào cậu nhóc! Sao khuya rồi vẫn chưa đi ngủ?”. Tôi ầm ừ: “Em thức làm bài tập!”. Chị lôi từ trong túi chiếc bánh pizza, đưa cho tôi: “Ăn đi nhóc! Sau đó làm bài tập rồi lên giường ngủ, thức khuya không có lợi đâu!”. Nói rồi, chị nháy mắt về phía tôi, giọng khê khà: “Có ai xinh bằng em không? Em hơi bị xinh đấy!”. Chị lại ào về phòng. Tôi cầm chiếc bánh trên tay nhưng không ăn. Đêm đó, tôi nghĩ về chị rồi nhắm mắt, ngủ một cách ngon lành. Những giấc mơ làm tôi bay lên, phiêu bồng. Những giấc mơ mang vị ngọt của bánh pizza. Giấc mơ có tôi và chị, mỗi người mang một gam màu đối lập nhau. Chị cứ luôn cười nói như vậy, còn tôi ủ dột trong một nỗi buồn chưa biết gọi tên...

Tôi không biết mình có tâm trạng háo hức đợi chị về hình thành từ bao giờ. Chỉ biết đêm nào tôi cũng cố thức đến khuya. Chỉ để nghe tiếng guốc lạch cạch, câu điệp khúc thân quen. Hôm nào khuya quá mà chưa thấy chị về, tôi cảm thấy lo lo. Khi chị về thì tôi thở phào nhẹ nhõm. Những món quà chị mang về cho tôi, khi thì chiếc bánh, cái kẹo, lúc là một quả gì đấy ăn được. Tôi không ăn những món quà chị mang về mà cất kín. Đôi khi vẫn lấy chúng ra rồi ngắm nghía say sưa. Đến lúc hỏng thì tôi mang

ra thùng rác. Lòng buồn thiu khi nghĩ mình đang làm mất một cái gì đó quý giá. Chị vẫn quan tâm cho tôi đều đặn như vậy, từ những thứ nhỏ nhặt nhất. Thậm chí, chị còn mua cả những chiếc quần xịp nhỏ xiu mang hiệu Vonzer cho tôi. Tôi ngượng chín mặt nhưng rồi trước sự quan tâm của chị, tôi cảm thấy bỗng bênh, vui âm ỉ.

Những bức tranh của tôi được ông thầy khen có hồn và bắt đầu có nét riêng. Tôi muốn chạy về khoe với chị. Dù sao thì nhờ chị mà tay nghề của tôi được nâng cao. Bởi vì tôi thường nghĩ tới chị trước tiên rồi mới đặt bút vẽ. Chị đã làm thay đổi con người trong tôi và thay đổi cả những “tác phẩm” của tôi. Và chẳng biết từ khi nào, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu trước cách gọi của chị. “Em không phải là cậu nhóc! Em đã hai mươi tuổi rồi”. Chị xoa đầu tôi rồi cười khơ khớ. Tôi nhìn cảm thấy khó chịu vô cùng. Chị cứ cười mãi như vậy, sau rồi nhìn chăm chặp vào mắt tôi, chưa bao giờ tôi thấy ánh nhìn của chị hiền dịu đến như vậy. Chị nói như thể đang nói với em trai của mình: “Lo học đi nhóc ạ!”. Cái sự ngông cuồng của thằng con trai hai mươi tuổi hiện rõ trên đôi mắt của tôi. Có lẽ vì thế mà đôi mắt chị bỗng nhiên bối rối. Chị vội vàng quay đi chỗ khác. Lúc ấy, tôi thấy chị không phải “hơi bị” như chị vẫn thường nói mà chị rất xinh. Và, tôi không còn quan tâm chị là cave hay là gì gì nữa. Trái tim hai mươi của tôi vỡ vụn trước chị mất rồi! Tôi không đủ can đảm để thú nhận với chị chuyện này nhưng tôi tin là chị hiểu mình. Nhưng có lẽ vì hiểu tôi mà chị đã lảng tránh tôi. Chị vắng nhà nhiều hơn. Thoảng hoặc chị về, thì tôi đã nằm gục trên bàn, ngủ một cách nặng nề. Nỗi nhớ làm tôi phát điên, lù đù. Tôi

ghét chị mà không thể quên được chị.

Trời mới đầu hạ mà nóng như nung. Tôi ra hồ hóng mát một mình mãi đến khuya mới về. Vừa đến đầu ngõ, tôi thấy chị đang ngồi chễm chệ trên con SH cùng với một người đàn ông, dáng người bệ vệ. Hình như chị đã có chén, tôi thấy người chị mềm oặt. Tôi định chạy ra dìu chị về phòng nhưng đôi chân giữ tôi ở lại. Tôi nép vào một bức tường gần đấy, đủ gần để nghe những lời rì rầm giữa chị và lão ta. Chị nói mà như không: “Bài viết của em thế nào rồi anh?”. Người đàn ông quay ra sau, ghé vào tai chị: “Cuối tuần này đi!”. “Chắc chứ?”. “Anh là tổng biên tập, em còn không tin anh à?”. Chị cười. Lại điệu cười muôn thuở. Bỗng nhiên, bàn tay người đàn ông lần lần đưa vào áo chị. Lúc ấy, tôi thấy chị nhảy tót xuống xe rồi giơ tay, tát thật mạnh vào khuôn mặt béo núng nính làm lão ta chỉ kịp thốt lên “ôi”. Chị đi những bước xiêu vẹo về nhà. Tôi lại muốn chạy ra nhưng vẫn không thể được. Và tôi cứ đứng vậy, để mặc nước mắt rì rỉ bò ra. Nước mắt tôi nóng rẫy. Và hình như bắt đầu có vị mặn.

Sáng hôm sau, như thường lệ, chị đi làm thật sớm. Tôi thức dậy, mang sang nhà cô gái tóc ép bức tranh được gói ghém cẩn thận, nhờ tới về đưa cho chị. Rồi tôi đi. Ông chủ không nói không rằng, chỉ nhận chìa khoá cùng tiền phòng tháng này. Tôi lếch thếch đi, trong đầu lại nghĩ về bức tranh gửi nhờ cô gái tóc ép. Khi chị mở nó ra, không biết chị có nhận ra điều gì đó không? Bức tranh tôi vẽ chị với mái tóc vàng rực rỡ, xoắn tít. Nó chưa xong nhưng tôi tin là chị sẽ nhận ra mình. Chỉ có một thứ là tôi đã hoàn thành. Đó là một chiếc lá nhỏ, được tôi chú thích

bên dưới “lá diêu bông”.

Vậy là tôi đi. Tôi đi khi ở xóm trọ mới được một tháng hai tám ngày...

H.H.S

Cuộc chia tay bất thành

VƯƠNG TÂM

G

iao sư Minh ngồi ngây ra như một bức tượng. Ai đi ngang qua phòng cũng đều ngạc nhiên vì thấy giáo sư khác hẳn mọi ngày. Ông bồn thần vì mất ngủ nhiều đêm. Có lẽ thế, dáng ủ dột u sầu ấy ở người đã lớn tuổi khó mà giấu nổi mọi người. Đám sinh viên khoa đồ họa tinh nghịch bàn tán khá rôm rả về hiện tượng này tại gian hàng Artist Café ở ngay trong trường. Có ai đó nói to:

- Hẳn trong chúng ta sẽ có người biết vì sao Giáo sư Minh buồn đến thế.

Nghe vậy, mọi người đều đổ dồn hàng chục con mắt về phía Thanh Huyền, một sinh viên đặc biệt của thầy. Lại có cô bạn nói oang oang:

- Thế nào Huyền, đừng vờ nữa, mà đã làm gì?

Ngay lập tức lại có người trêu:

- Chúng tớ trồng cây vào cậu đấy. Năm cuối điểm của thầy hơi bị quan trọng đấy.

- Không khéo bọn mình thi lại cả lớp mất.

- Huyền, vì bọn mình, hãy làm cho thầy vui lên chứ.

Tiếng ồn ào vây quanh Huyền như ong vỡ tổ vậy. Bất ngờ Huyền đứng bật dậy nhìn thẳng vào chỗ bọn con trai đang cười hô hố rồi ôm mặt chạy vụt ra ngoài.

Lúc này tất cả đều im lặng. Tiếng cười trêu chọc đã vụt tắt. Trưởng lớp Thúy đang có mặt cũng thấy khó chịu bèn nói:

- Chúng ta hãy nhìn lại mình chứ đừng châm chọc người khác.

Nhưng cô bé nào đó tỏ ra mạnh mẽ:

- Đúng vậy, nhưng hãy nhìn vào sự thật. Một cô gái lẳng mạn như nó đã làm Giáo sư Minh mê mẩn, làm hại đến hạnh phúc của gia đình người khác thì nên xử trí thế nào đây.

Lớp trưởng Thúy cau mặt:

- Đó là chuyện riêng của người ta, không ai có quyền xía vô.

Bỗng có ai đó vỗ tay:

- Bravo! Lớp trưởng chúng ta đang ủng hộ cho tình yêu hiện đại đó. Nào hãy yêu nhau đi các bạn.

Đám sinh viên đùa nghịch reo hò chạy tán ra ngoài sân. Họ vô tư và không hề nghĩ về những

chuyện vừa xảy ra. Và họ cũng không để ý thấy Giáo sư Minh đang lững thững đi dọc hành lang với một tâm trạng xốn xang lạ kỳ...

*

* *

Huyền giở tập album ra xem lại những bức ảnh đầy kỷ niệm và bí mật ghi lại những chuyến đi với Giáo sư Minh. Đây là bức ảnh trong rừng thông Đà Lạt. Ngày ấy là những giây phút đầu tiên hai thầy trò làm quen với nhau. Mọi chuyện như ông trời xui khiến vậy, Huyền bị những tác phẩm của giáo sư hút hồn. Ôi những quả táo trong bức tranh tĩnh vật ấy đã tỏa hương và đem lại vị ngọt ngào cho tâm hồn. Nó luôn gợi những gì mong manh như làn da con gái vậy. Sắc độ trong veo nõn nà của chiếc đĩa pha lê đã ánh hồng lên vì những quả táo mùa xuân. Đây là cảm xúc mà Huyền muốn trao gửi cho người thầy đáng yêu ấy.

Đêm đến, Đà Lạt đã là của hai người. Họ ngồi bên nhau, như mọi đôi tình nhân khác. Nhưng tất cả đã trở nên bất ngờ với chính hai người. Thì ra, ai đó đã từng gieo vào tâm trí Huyền một ý nghĩ đầy lãng mạn này, tình yêu không có tuổi. Đúng vậy, họ - một già và một trẻ. Hai người bất ngờ nảy ra ý nghĩ sẽ cùng vẽ một bức tranh với tiêu đề Bản tình ca mùa thu. Khi ấy mọi tình cảm đan xen, tỏa lan hay quẩn quýt lúc nào không biết nữa. Đó là bức họa với hai chùm hoa đang hướng về trong ánh sáng mơ hồ. Một thứ ánh sáng tỏa ra từ ánh mặt thân thiện và ấm áp

bao trùm toàn bộ bức tranh làm tôn lên sắc hoa tím, thể hiện sự rụt rè e lệ trước cánh đồng cỏ xanh mướt. Sự e lệ của thiên nhiên ấy tượng trưng một điều gì đó bắt đầu giữa hai người.

Nghĩ tới đó, Huyền vội lật giở sang bức ảnh khác vì Huyền bỗng giật mình nhớ lại cái đêm cuối cùng của chuyến đi sáng tác ấy. Một nụ hôn đầu tiên. Chính cô đã ôm ghì lấy giáo sư như muốn trao gửi tình cảm thiêng liêng nhất, đó là tình yêu. Hai người đã hôn nhau thật đắm thắm. Giây phút đầu tiên ấy vẫn làm trái tim Huyền đập rộn ràng mỗi khi nhớ tới, mặc dù hai người đã gấn bó tới mấy năm nay.

Huyền giở rất nhanh tất cả các trang album tuy chẳng để làm gì. Bởi lẽ cô đã thuộc lòng từng kỷ niệm của mỗi bức ảnh. Như mọi khi vậy thôi. Huyền vẫn xem đi xem lại mỗi khi nhớ một cuộc hẹn hay mỗi lần giận nhau.

*

* *

Sự chầm chọc của bạn bè sáng nay đối với Huyền không phải không có lý. Đúng là chỉ có Huyền mới biết vì sao Giáo sư Minh buồn bã đến vậy. Nhưng không còn cách nào khác, đó là sự chia tay mà Huyền đã chuẩn bị. Mặc dù đây có thể nói là cuộc chia tay bất thành vì cái lẽ hai người vẫn luôn hướng về nhau, nghĩ tới nhau và vẫn còn khao khát gặp nhau. Huyền cắn răng để khỏi bật lên tiếng khóc vì cô ý thức được rằng cuộc chia tay này

là một sự cay đắng. Huyền nhớ lại những gì giáo sư kể lại trong những ngày vừa qua. Đó là sự day dứt lương tâm của một người chồng và người cha. Sự day dứt ấy trong một thời gian dài không ngăn được sự nồng nhiệt giữa hai người. Huyền lại nhớ, đó là những chuyến đi dự khai mạc triển lãm của những người bạn thân quen. Đó là những cuộc trưng bày đặc biệt ở các Garlery trong thành phố. Hay lại có khi là cuộc biểu diễn những bức tranh sống động thông qua vẻ đẹp của ngôn ngữ cơ thể... Hai người luôn luôn xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù sau mỗi lần xuất hiện ấy, dường như mọi người đều thoáng có ý nghĩ đắn đo dè chừng và đặc biệt họ thấy có cả sự ăm năn ở hai người.

Đã có lần ở nhà nghỉ hồ cá quen thuộc phía Tây thành phố, Giáo sư Minh đã nói bật lên ý nghĩ của mình:

- Chúng ta có nên tính lại xem mọi chuyện nên như thế nào không nhỉ?

Huyền ôm lấy bả vai người thầy hỏi:

- Vì sao vậy? Chúng mình yêu nhau cơ mà.

Ông im lặng một lúc rồi tâm sự:

- Em còn trẻ, mới 23 tuổi, thầy không muốn làm hỏng mọi chuyện trong tương lai của em.

Huyền cười khúc khích:

- Em không lo thì thôi. Đừng có ý nghĩ bỏ rơi em đấy.

Giáo sư Minh ôm lấy Huyền, rồi lẩm nhẩm:

- Nhưng cuộc tình này sẽ tới đâu cơ chứ?

Huyền bất ngờ đẩy giáo sư về phía trước và nói gay gắt:

- Thầy hỏi cuộc tình này sẽ tới đâu à? Em chấp nhận cơ mà, nếu thầy còn yêu em, và em yêu thầy. Thầy là chỗ dựa của em về những gì của một tương lai sáng tạo, của một tương lai mỹ cảm, một tương lai tinh thần đầy sức sống. Chính vì những lẽ đó mà em yêu thầy.

Lúc này, giáo sư xúc động kéo Huyền lại phía mình. Một lát sau, ông cố dần lòng nói ra:

- Nhưng còn cô ở nhà, em ạ! Thầy không thể nhả tâm với một con người đoan trang và thủy chung hết mực ấy.

Huyền áp bộ ngực nóng hổi vào người thầy, thắm thì:

- Đừng để cô ấy biết. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Giáo sư Minh hôn lên trán Huyền, rồi nói như muốn khóc:

- Càng ngày thầy càng thấy lo lắng và tự dần vật mình. Mọi chuyện không thể che đậy mãi được.

Có thể nói đây là một cuộc cãi vã nhẹ nhàng, nhưng lại khá nặng nề trong tâm trạng giữa hai người.

*

* *

Thời gian lại trôi qua. Cuộc tình tưởng như càng

dầm thắm hơn thật khó dứt bỏ. Đã bao lần Giáo sư Minh toan tính nghĩ cách nên chấm dứt cuộc tình này như thế nào, nhưng mọi chuyện không dễ dàng. Chỉ có Huyền là không nghĩ tới sự chia tay. Cô chấp nhận mọi chuyện kể cả tuổi tác, thời gian và điều tiếng. Nhiều bức tranh do hai người cùng vẽ đã có sức quyến rũ mạnh mẽ. Nhiều khi, giáo sư còn trông cậy vào toàn bộ những gì đang bay bổng bất ngờ của cô học trò xinh đẹp và gần gũi này trong sáng tạo hình tượng. Có những bức tranh ông bàn luận đề xuất, rồi chỉ điểm tô thêm chút ít những gì tạo nên sự cân đối, hài hòa và sâu lắng trong màu sắc và ánh sáng.

Tất cả mọi chuyện tưởng như bất tuyệt, nếu không có sự trình làng phòng tranh của hai người với tiêu đề Bản tình ca mùa thu. Quả nhiên phòng tranh đã gây chấn động trong dư luận về nghệ thuật sáng tạo chung của hai con tim cùng nhịp điệu. Bạn bè, đồng nghiệp và có rất nhiều quan chức đến dự. Họ chúc mừng và đều vô tình hỏi đến vợ của giáo sư làm ông đỏ mặt trước mọi người. Ông lúng túng nhìn xem Huyền phản ứng ra sao. Nhưng hào quang của danh vọng đã làm lu mờ mọi chuyện xảy ra trước mắt Huyền. Cô cười vui vẻ, bắt tay mọi người và còn khoe:

- Đã có mười người đặt tiền mua tranh. Thật thú vị, phải không các bạn?

Có người thán phục bắt tay Huyền nói:

- Thật bỏ công 5 năm học tập và say mê sáng tạo. Cô sẽ còn tiến rất xa.

Huyền vui vẻ kéo Giáo sư Minh lại rồi tuyên bố:

- Đây mới là người có công nhất tạo nên phòng tranh này, tôi chỉ là một học trò mới tập cầm cọ và đứng phía sau lưng thầy.

Mọi người vỗ tay tán thưởng và liên tục chúc mừng hai người. Lẽ dĩ nhiên ai cũng biết mối tình đã xảy ra giữa hai thầy trò này. Nhưng quả là phòng tranh đã đem lại những gì mọi người khó hình dung nổi về sự thành công đặc sắc của nó. Đó là những tác phẩm thể hiện sự rung động sâu sắc về tình yêu.

*

* *

Nhưng mọi chuyện lại đổ vỡ bắt đầu từ cuộc vui ấy, khi Huyền tới dự bữa cơm tại gia đình Giáo sư Minh. Gọi là bữa cơm mừng thắng lợi của phòng tranh nên hầu như mọi thành viên trong nhà đều có mặt. Ngoài vợ chồng giáo sư cùng vợ chồng của hai người con lớn còn có cháu ngoại cùng đến dự.

Thật bất ngờ khi thấy Huyền vừa bước vào, những người con đứng hết cả lên. Họ kéo theo các con bỏ ra ngoài. Tất cả tỏ ra giận dữ và khó chịu với giáo sư khi mời Huyền đến nhà. Thấy vậy, vợ giáo sư bước tới cầm tay Huyền mời ngồi vào bàn. Bà nói nhẹ nhàng:

- Có cô ở đây với em rồi. Chúng ta cùng ăn mừng chứ?

Giáo sư ngồi như bị đông cứng lại vì sự phản ứng tức thời của con cháu. Không có lẽ mọi người trong

nhà đều đã biết chuyện. Ông lóng ngóng trước mâm cơm đầy thức ăn trên bàn. Một lát sau, giáo sư mới sực tỉnh khi bà vợ đưa ra trước mặt ông một chén rượu:

- Em mời ông!

Nói rồi bà quay sang đưa cho Huyền một ly rượu nhỏ:

- Cô mời em!

Cả ba ly rượu chum vào nhau làm cho giáo sư rung mình, run rẩy. Ông đỏ mặt đứng dậy:

- Tôi xin lỗi vì cuộc gặp mặt này!

Vợ giáo sư mỉm cười và dịu dàng nói:

- Ông đừng làm em nó suy nghĩ. Bởi lâu nay nó đã là kẻ tội nghiệp lắm rồi mà.

Như có một linh cảm đặc biệt trời dậy, Huyền run người đứng lên đáp ứng:

- Thì ra cô đã biết mọi chuyện?

Vợ giáo sư bước tới đặt tay lên vai Huyền nhẹ nhàng:

- Hãy vui vì thắng lợi của phòng tranh đã. Em tự quyết định mọi chuyện, chứ ông giáo sư nhà cô tuy đã ngoài năm mươi rồi, nhưng còn non dạ lắm.

Nói rồi, bà nhìn thẳng vào mắt Huyền, một cái nhìn tỏ ra thông cảm, thương hại nhưng đầy nhân ái làm cho Huyền bình tĩnh trở lại. Huyền vội uống hết ly rượu, cúi đầu cảm ơn vợ giáo sư, rồi chạy ra khỏi phòng. Huyền có cảm giác như muốn chui xuống đất vì xấu hổ.

*

* *

Ngày hôm sau, vợ giáo sư nhận được một bức thư. Bà ngồi vào góc bếp, nơi mà cả đời bà gắn bó để phục dịch chăm sóc người chồng yêu quý của mình, để đọc những dòng chữ còn run rẩy và ướm nhòe nước mắt của Huyền:

Cô kính mến của em!

Trước hết em xin cô tha thứ cho em. Trái tim em một thời thuộc về giáo sư. Em nghĩ rằng mình không thể chia tay với mối tình trái ngang này, mặc dù em biết lương tâm giáo sư luôn luôn cắn rứt. Nhưng bất ngờ gặp cô, em mới thấy hết sự nông nổi và ngộ nhận của mình. Lòng bao dung của cô đã làm em thức tỉnh. Em thấy mình có lỗi với giáo sư và đặc biệt đối với cô cùng những người thân trong gia đình.

Em xin ra đi và không một chút vương vấn nào để lại. Ngoại trừ một cái tên với những bức tranh của Bản tình ca mùa thu.

Em xin cúi đầu tạ lỗi. Kính chúc cô vui khỏe.

Em

Thanh Huyền

Vợ giáo sư thở dài nhẹ nhõm. Hai bàn tay bà áp chặt lá thư, rồi bật ra một câu nói thật tự nhiên:

- Dù sao *Bản tình ca mùa thu* cũng rất đẹp.

Bà bước ra phòng ngoài bật đầu VCD. Đó là thói

quen mỗi khi bà xúc động. Bản nhạc nhẹ nhàng và giọng hát trầm ấm của nhạc sĩ Phạm Trọng Cầu vang lên:

Em ra đi, mùa thu

Mùa thu không trở lại

Em ra đi mùa thu

Sương mờ giăng âm u...

Bà ngồi lặng bên ô cửa sổ. Những tia nắng ban mai leo lên những sợi tóc bạc của bà. Hình ảnh bà hiện lên đẹp như một bức tranh vậy. Bà hiểu rằng sắp tới, cuộc chia tay của chồng bà với Thanh Huyền không dễ dàng chút nào. Bà khẽ thở dài với sự cảm thông nặng trĩu. Bản nhạc về mùa thu vẫn vang lên da diết...

Đó là tất cả những gì làm giáo sư thần thờ và làm cho tất cả đám sinh viên xôn xao. Bởi lẽ ngay sau đó họa sĩ Thanh Huyền đã ra đi. Cô đến một nơi rất xa.

*

* *

Nhưng sự bỏ đi đột ngột của cô sinh viên Thanh Huyền làm Giáo sư Minh huyệt hẫng khác thường. Ông đã phải xin phép nghỉ lên lớp mấy hôm nay bởi không còn tâm trí ổn định. Nhiều lúc ông đang nói say sưa, bỗng dừng ngưng lặng, và nhìn về đâu đó qua cánh cửa sổ. Nhiều sinh viên chột phì cười. Có người ghé tai nhau:

- Đúng là kẻ thất tình.

Lại có tiếng xôn xao:

- Ừ, thì khác gì khi cậu bị người yêu bỏ rơi.

- Đằng ấy chẳng thế à?

- Này, đừng nói nữa, tao cũng đang nấu ruột đây này.

Thế là tiếng cười khúc khích lại vang lên làm động lòng Giáo sư Minh. Hình như không còn đủ bình tĩnh nữa. Ông nghe thấy tất cả. Từ trong sâu thẳm tâm hồn, ông vẫn khao khát cùng nỗi nhớ về cô học trò đáng yêu ấy. Những nét phấn lông ngóng của ông như vẽ lên bảng những dấu khuyết của trái tim chứ không còn là những nét chữ tròn và gọn gàng bấy lâu nay quen thuộc đối với học trò. Ông run rẩy với nỗi xúc động khi nhìn tới chỗ ngồi trống vắng bóng dáng Thanh Huyền trước mắt. Ông đứng lặng trước hàng trăm con mắt đang hướng tới và bày tỏ lời xin lỗi vì lý do sức khỏe, rồi khất bài giảng quan trọng của mình vào dịp khác.

Cả lớp tản ra ngoài hành lang. Một số bạn trẻ tỏ ra khó chịu với sự bi lụy không đáng có ở vị giáo sư. Nhưng nhiều bạn nữ lại xúc động vì mối tình sét đánh ấy giữa Giáo sư Minh và Thanh Huyền. Cô sinh viên Hoa đẹp nhất lớp thốt lên:

- Trời! Tôi chỉ mong người yêu tôi có được một nửa sự đam mê của thầy Minh.

- Sao thế? - Có đứa tò mò trên - Muốn có mối tình sét đánh hả.

- Ai được như cái Huyền chứ?

Có đứa tặc lưỡi:

- Tại cái duyên cái số cả đấy. Ông ta đã ngoài năm mươi. Còn cái Huyền mới bước sang tuổi hai mươi ba. Chả cái số là gì?

Có đứa ồ lên:

- Ủ, thảo nào, cả hai một già một trẻ làm gì có sự đồng cảm trong sáng tác tuyệt vời đến thế nếu không có tình yêu. Đúng là cái duyên cái số trời cho chẳng sai.

Các bạn trẻ chuyển sang đề tài bàn tán về phòng tranh của thầy Minh với cô học trò yêu Thanh Huyền. Có người còn khẳng định:

- Còn lâu chúng ta mới có dịp gặp lại những bức tranh kỳ lạ như vậy. Đó là những bản tình ca về cõi yêu bất tử.

*

* *

Chẳng biết Giáo sư Minh ngồi im lặng ở phòng vẽ trong bao lâu rồi. Ông hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Ông đóng cửa và yêu cầu người nhà hãy để cho ông yên tĩnh. Ban đầu ai cũng nghĩ là ông tập trung để vẽ tranh chuẩn bị cho cuộc triển lãm tranh toàn quốc sắp tới. Nhưng đến khi ông chệnh mảng đến chuyện ăn uống thì người quan tâm đầu tiên tới ông là bà Hạnh. Bà để ý đến những thái độ trầm lặng và hay nén tiếng thở dài trong đêm của ông. Bao giờ bà cũng đợi ông lên giường nghỉ ngơi

rồi mới khẽ khàng buông màn. Thi thoảng bà chợt nghĩ, hay chính mình đã trở thành nguyên nhân gây nên sự suy sụp tinh thần của người chồng. Có thể bà là một chiếc barie già nua cản trở bước tiến và sự tự do của chồng. Nhưng cuối cùng, bà cũng phải tự nhận ra rằng, chưa bao giờ nhắc đến chứ chưa nói là lên án mối tình sét đánh của chồng. Bà cứ im lặng trong khi đọc được mọi diễn biến về tình cảm của chồng. Bà tôn trọng sự sáng tạo giữa hai người và luôn luôn để mọi chuyện diễn ra đúng như nó thế. Chưa bao giờ bà đề cập lại chuyện này. Mong sự yên bình trong gia đình là trên hết. Mọi trật tự của gia đình sẽ trở về sau sự xáo trộn bất thường. Bao giờ chả vậy. Cuộc sống nửa thế kỷ trôi qua đã làm cho bà trở nên lịch lãm và biết im lặng. Ngay cả bức thư xin lỗi của cô sinh viên Thanh Huyền cũng không nằm ngoài kết quả do sự im lặng của bà. Đồng thời, bà cũng giấu không cho chồng biết Thanh Huyền đã gửi thư cho mình. Với tất cả mọi người trong gia đình, không ai biết mọi chuyện gì đang xảy ra đối với giáo sư, trừ bà.

Nhưng đến nay, sự chia tay đơn phương của Thanh Huyền với sự im bất không một lời từ biệt, như một cuộc chạy trốn đã làm Giáo sư Minh hụt hẫng sụp đổ tinh thần.

Ông đang ngồi lặng như mọi ngày thì có tiếng gõ cửa. Ông biết là vợ mình bước vào, nhưng vẫn ngoái đầu lại:

- Em đấy à?

- Em nghĩ anh cần một phích nước nóng để pha trà.

- Cám ơn em!

- Anh đang làm gì vậy?

- Suy nghĩ?

Cứ thế hai người nói chuyện mà chẳng hề nhìn nhau. Bà Hạnh nhìn khắp phòng vẽ mới hay những mạng nhện đã giăng đầy. Tấm toan dựng trên giá đã hai tháng nay bị bụi phủ vàng như lên nước vậy. Khói thuốc nghi ngút lan tỏa u ám, bà chợt kêu lên:

- Anh cần giữ gìn sức khỏe.

Nói rồi, bà bước đến ngồi lên chiếc ghế đệm da đối diện ông. Đôi mắt hiền từ của bà đã làm Giáo sư Minh chợt tỉnh và cảm thấy ngượng ngáp. Bà chậm rãi nói:

- Anh đang có điều gì buồn bực trong lòng chẳng?

Ông ngược nhìn bà với ánh mắt chân thành, tỏ ra thú nhận. Bà nhìn ông một cách âu yếm, hỏi:

- Em có lỗi gì trong chuyện này không?

Giáo sư Minh mở to đôi mắt trong làn khói thuốc nghi ngút trước mặt, ông lắc đầu. Nhưng ông trầm giọng khẩn khoản:

- Xin để anh yên. Cám ơn em!

Sau đó ông trở lại im lặng như mọi ngày. Bà Hạnh thở dài và bỗng thấy lúng túng trước không khí nặng trĩu trong phòng. Bà đi ra với nhiều ý nghĩ xáo trộn trong đầu. Bà có cảm giác như ngọn lửa sáng tạo của giáo sư đang tàn lụi. Bà lo sợ sự chết đi của một bản ngã mãnh liệt của một nghệ sĩ ở nơi ông đã từng được phát sáng bấy lâu nay. Sự lo sợ ấy

làm bà dẫn tới một quyết định bất ngờ...

*

* *

Một buổi chiều, sau khi lên lớp giảng bài vào buổi sáng, ông lại trở về với không gian của riêng mình để trầm tư mặc cảm. Ông luôn luôn nhớ lại những gì mà cô sinh viên Thanh Huyền đem lại cho mình. Chính tình yêu ấy đã làm ông sống lại với không khí bừng sôi nhất của tuổi trẻ. Những hình tượng đẹp về thiên nhiên cứ ồ ạt hiện lên một cách nồng nhiệt trước mắt ông. Những giây phút lãng mạn nhất đã làm ông say mê sáng tạo bằng những đường nét thanh tao và màu sắc tươi rói với niềm vui sống. Ngay những lúc gối đầu lên cánh tay nòn nà của Thanh Huyền ông cũng phát hiện ra những nỗi niềm bay bổng tiềm ẩn trong giai điệu mộc mạc của cỏ cây, hoa lá. Những nụ hôn nồng nàn của tuổi trẻ đã ban tặng cho ông bởi niềm hân hoan sáng tạo. Thanh Huyền là thế, mỏng manh như ánh sáng và lú lo như chim sáo vây quanh ông...

Bất chợt có tiếng gõ cửa làm Giáo sư Minh giật mình thoát khỏi những phút giây kỷ niệm. Bà Hạnh nhẹ nhàng đến bên:

- Anh có thư!

Nói rồi, bà trao phong thư tận tay ông rồi lặng lẽ đi ra ngoài:

- Thư của Thanh Huyền?

Giáo sư Minh bất ngờ thốt lên và vội vàng xé phong bì. Ông run run tay khi gặp lại nét chữ thân quen của người học trò đáng yêu này. Ông đeo kính lên và nhìn những dòng chữ đang lung linh hiện lên:

Anh thân yêu!

Xin anh thứ lỗi cho sự ra đi của em. Bởi em thấy xấu hổ và bất lực trước tình yêu của mình. Anh có một gia đình yên ấm mà em và anh không thể vượt qua. Những lo toan về sự rạn vỡ mái ấm gia đình luôn luôn thường trực bên anh, chứng tỏ anh là một nhân cách đáng tôn trọng. Em là người có lỗi với anh và với mọi người trong gia đình. Cuộc chạy trốn của em là tất yếu. Xin anh tha thứ cho cô bé học trò cuồng dại ngày nào. Chỉ mong anh hãy lấy nghề nghiệp làm trọng. Sáng tác thật nhiều. Em cũng vậy. Và biết đâu sẽ có ngày anh và em, thầy và trò mình lại cùng bày chung một triển lãm trong một dịp không xa. Chỉ có làm như vậy, sáng tạo và sáng tạo, cũng là cách để chúng mình nhớ về nhau và sống với những kỷ niệm sâu sắc bên nhau.

Phương xa - ngày đầu năm

Kính chào người thầy đáng yêu của em

Thanh Huyền

Bức thư làm Giáo sư Minh như bừng tỉnh cơn mê bấy lâu nay ông chìm đắm như một kẻ mộng du. Ông đọc đi đọc lại lá thư không địa chỉ rồi cất kỹ vào túi áo. Vậy là, mọi cái không mất đi như ông tưởng. Đâu đây, tình yêu vẫn gần gũi bên ông. Ngọn lửa cuộc sống như đang bắt đầu loé sáng. Ông bật bản *Sônát ánh trăng* của Bettoven mà đã bao ngày lãng quên.

Ngay bữa cơm chiều hôm đó, ông ăn rất ngon miệng. Thỉnh thoảng, ông còn nhìn bà Hạnh với dáng vẻ lúng túng như muốn giấu điều gì đó đang rộn ràng trong lòng. Bà Hạnh chỉ mỉm cười, nhìn ông thật dịu dàng và chính bà cũng tỏ ra thật bình tĩnh vì cũng muốn giấu ông một niềm vui thầm kín... Từ đó thỉnh thoảng ông lại nhận được thư của Thanh Huyền cùng với những kỷ niệm say đắm một thời...

Ông bắt đầu cầm cây cọ vẽ lại với sự phấn chấn rạo rực trong lòng. Suốt đêm, ông trăn trở với những màu sắc làm rối rít tâm can mình. Dần dần chúng được định hình lại, tươi tắn và duyên dáng làm sao. Những nét bút bay bổng nhưng vẫn khắc khoải nỗi chờ mong. Và bức tranh đầu tiên đã hình thành, một cánh chim bơ vơ lạc đàn, nhưng đang được hoa lá cỏ cây che chở. Và những ngọn rơm vàng rộm từ bàn tay ai đó khoanh lại ấm áp dưới chân con vật đáng thương kia. Một tâm trạng xót thương nhớ nhung đến thẳng thốt làm xao xuyến lòng người. Ông run rẩy đề tên cho bức tranh *Nỗi em*.

Từ đó phòng tranh của Giáo sư Minh đã sáng bừng sức sống với muôn ngàn màu sắc thắm đậm hơi thở của tình yêu. Phải nói rằng ông vẽ như lên đồng. Ngồn ngộn những hình tượng, màu sắc và suối cảm xúc dâng trào. Vừa vẽ ông vừa nhớ lại làn tóc mơ màng của người đẹp trẻ trung đang nhẹ nhàng bay trước làn gió. Vừa vẽ ông chợt ngậy mặt dừng tay khi nhớ về hơi thở ấm áp hồi hộp trên gò má khô gầy của mình. Rồi có lần đến khi bản Sơnát lên tới cao trào thì ông gục đổ trong cơn mê sảng. Vào một đêm, ông lên cơn sốt li bì.

Và thật lạ lùng sao, đúng vào cái đêm ấy, ông

lại nhận được một lá thư nữa của Thanh Huyền. Những lời lẽ chan chứa tình yêu thương của người đẹp lại làm con tim ông rạo rực niềm vui. Cơ sở quá mau, ông lại căng toan phết màu. Lại thâu đêm suốt sáng. Đường như, những giây phút êm đềm Thanh Huyền luôn luôn hiện về cùng ông. Vẽ cùng ông. Trò chuyện với ông về màu sắc, về đường nét. Lại cười, lại khóc và quăn quýt bên nhau. Ông say sưa vẽ và sống như bị ma ám. Bà Hạnh luôn luôn thức cùng ông những đêm trắng. Bà biết lắm chứ. Khi con sóng của cảm xúc trào dâng. Vẽ như thế nào cũng không vừa ý. Bản thân bà cũng đã từng là một họa sĩ nghiệp dư nên rất hiểu những công việc trong quá trình sáng tác như thế nào. Bà khuyên bảo cũng không được nữa.

Lần này thì ông lịm đi trong chiếc ghế bành bằng song. Người ông cứng đờ. Bà Hạnh gỡ mãi những ngón tay ông mới lấy được cây bút lông, rồi dìu ông lên giường. Bà xoa dầu khắp lưng ông, rồi đắp lên tấm thân khô héo ấy một cái chăn mỏng. Người ông ấm dần và tiếng ngáy đều đặn nghe rền trong giấc ngủ sâu.

Bà Hạnh lặng lẽ vào phòng vẽ dọn dẹp những thứ mà ông quăng vút khắp nơi. Nhiều cây bút đã bị ông bẻ gãy mỗi khi phát hiện ra một bố cục mới lạ. Bà treo cẩn thận những bức tranh vẽ chân dung Thanh Huyền vào cái giá trên tường. Bà muốn tất cả những hình ảnh này, với cái tiêu đề nồng nhiệt và cháy bỏng tâm hồn ông, được giăng lên bốn bức tường. Hãy để nơi nào ông cũng có góc nhìn những ánh mắt u hoài nhớ mong của Thanh Huyền.

Bà Hạnh thấy trân trọng mọi tác phẩm của ông

đã vẽ trong cả năm trời qua. Nhìn ánh mắt rạo rực sức sống của chồng, bà như thấy mình trào dâng tình cảm hạnh phúc. Mặc dù bà biết rằng những đêm ấy, ông luôn luôn sống với hình ảnh Thanh Huyền trong một tưởng tượng. Tâm hồn ông còn trẻ lắm. Đúng là tình yêu không có tuổi. Hay như bà đã cảm nhận qua các tác phẩm của ông, đó là sự thanh xuân bất tử.

Bà nhìn những nét bút run rẩy khi ông đề tên cho hàng loạt tác phẩm với một tiêu đề chính. Đó là những *Nỗi em*, *Khát khao* và *Nồng nàn*. Nhưng bà lại có cảm giác rằng ông đã dần dần quá xa xôi với bà. Bởi lẽ tình cảm của ông đã siêu thoát với hình tượng người thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp và nồng nàn hạnh phúc. Bà bỗng dừng lại giữa bức tranh con sông lớn đang tuôn trào. Những làn sóng tình cảm của người chồng thân yêu ấy đang cuộn cuộn chảy ra biển khơi. Mỗi lúc một xa.

Đến lúc này bà bỗng thảng thốt với cảm giác đã mất hẳn ông và bà cũng tự oán trách mình khi nghĩ ra cái phương thuốc chữa bệnh tinh thần trầm uất cho ông bằng mẹo viết những lá thư đứng tên Thanh Huyền gửi cho chồng mình, bà tự thâm trách:

- Thì ra, cả đời vẽ của mình cũng chỉ làm nổi mỗi việc là bắt chước nét chữ của người khác để viết thư hộ cho người ta.

Bà đang loay hoay xếp lại bức vẽ thứ năm mươi đang còn dở dang của ông. Đó là những giọt nước mắt nồng ấm đang trào ra từ những chiếc lá vàng. Bà hiểu rằng ông đang khóc cho mối tình của mình. Một giọt còn đọng trên hình tượng chiếc lá như con mắt già nua kia làm bà ngáy người như mất hồn.

Đúng lúc đó tiếng kẹt cửa mạnh vang lên. Bà quay lại thì thấy ông đang đứng trợn tròn mắt nhìn mình, không hiểu vì sao cả. Nhưng bà thấy ông kêu như rú lên và ôm chầm lấy bà. Ông thốt lên:

- Trời! Sao tóc em lại bạc trắng hết cả thế này.

Thì ra đến lúc này ông mới chú ý tới bà. Trước mắt ông, bà Hạnh đã già khom như một bà cụ nhỏ bé lọt thỏm giữa phòng tranh với mái tóc trắng muốt. Ông khóc rưng rức như một đứa trẻ vậy. Bà Hạnh rùng mình thấy gai hết chân tóc. Không có lẽ toàn thân bà nổi gai ốc lên, bởi bà cũng thấy rõ mái tóc mình đã bạc trắng không còn lấy một sợi đen. Gương mặt hiền hậu không còn những nét đẹp như xưa nữa, mà những nếp nhăn đã hằn sâu trên trán.

Nhưng để giấu đi những nỗi buồn dâng trào lên mi mắt, bà Hạnh cố gượng cười, vỗ nhẹ vào lưng ông:

- Dào ôi! Thì cũng đã đến tuổi già rồi còn gì. Nào, ông vẫn còn đang mệt cơ mà. Hay đi nghỉ với em nhé.

- Không! Anh muốn hoàn thành nốt bức tranh đang vẽ dở. Đừng ngăn anh trong lúc này.

Nói rồi, Giáo sư Minh lại nhanh tay căng lại tấm toan. Bà Hạnh cố gắng nén lòng mình, mặc dù biết chồng mình còn đang rất yếu. Bà lặng lẽ bật máy mở CD nhạc Bettoven để ông nghe. Ông kỳ cạch pha màu và cầm lấy cây cọ đang nóng hổi với những ý nghĩ trong đầu ông. Có lẽ lại một đêm trắng sẽ trôi qua.

Lúc này ánh trăng vàng vạc của đêm rằm đang

soi tỏ trước hiên nhà. Bà Hạnh lặng lẽ đổ đầy phích nước sôi để pha trà cho chồng. Không thể nào chớp mắt được, Giáo sư Minh không biết được rằng bấy lâu nay bà đã thức trắng bao đêm cùng ông. Và những lá thư tình cảm của Thanh Huyền kia, bà viết bằng tất cả tình yêu thực sự của mình bởi ông đáng yêu và đáng kính trọng biết nhường nào. Bà không muốn để ông suy sụp vì cô độc. Nỗi cô độc cay đắng khi mất những gì quan trọng nhất trong đời đó là tình yêu và sự đồng điệu của tình yêu trong sáng tạo nghệ thuật. Điều đó ở bà không có và không bao giờ tồn tại trong tâm hồn ông. Bà hiểu rằng, cuộc sống của vợ chồng bà bị những quan niệm và ý thức đạo lý ràng buộc. Bà càng dịu dàng và nhân hậu bao nhiêu càng làm ông nặng nề và chịu ràng buộc như một sợi dây vô hình không thể dứt bỏ. Chính sự dằn vặt luôn luôn thường trực trong tâm hồn ông từ khi gặp Thanh Huyền đã chứng tỏ sức mạnh sự ràng buộc của đạo lý đến nhường nào. Bà hiểu rằng Thanh Huyền là tình yêu, là tuổi trẻ của ông sống lại. Đó là một cuộc đời thứ hai, cuộc đời sáng tạo của ông đã được chấp cánh từ khi gặp Thanh Huyền. Bởi thế, những bức thư mà bà viết thay cho Thanh Huyền là một phương thuốc "cấp cứu" cho chồng bà trong những chuỗi ngày đau khổ còn lại. Nhưng đến khi, ông càng say sưa làm việc, càng đam mê trong thế giới nghệ thuật - thế giới tình yêu thật sự của ông, thì bà lại trở nên cô độc và thấy mất hẳn ông trong đời.

Bà Hạnh rưng rưng với những ý nghĩ rối loạn. Bà vừa đứng trước gương để nhìn lại mái tóc bạc trắng của mình thì nghe thấy có tiếng động mạnh trong phòng tranh. Bà hấp tấp đẩy cửa bước vào thì thấy

ông ngã vật trên chiếc ghế bành. Đầu ông ngoẹo sang bên trái. Dường như những giọt nước mắt của chiếc lá vàng trên tấm toan kia còn rơi xuống chân ông. Chiếc bút lông còn đang chảy những giọt màu xuống sàn. Một luồng gió lạnh thổi qua cánh cửa như có người vụt chạy trốn vậy. Bà không thể khóc được nữa, mặc dù biết rằng đây là giây phút thăng hoa nhất và chính là hơi thở cuối cùng của ông. Bà nghẹn ngào cố nén tiếng khóc đang trào lên trong ngực mình. Nhưng không kìm được nữa, bà ôm ghì lấy ông mà như muốn chết theo ông. Tảng sáng hôm ấy Giáo sư Minh đã tắt thở.

*

* *

Không hiểu sao, ngay sáng hôm sau, tất cả mọi người trong trường cũng nhận được tin báo rằng họa sĩ trẻ Thanh Huyền cũng bị đột tử vì nhồi máu cơ tim trước một bức tranh đang vẽ dở. Ở phương trời Nam xa xôi, trước khi chết, cô có trăng trối lại với người bạn ở cùng rằng: một năm qua cô đã trở về phương Bắc sống với người yêu thế là đủ rồi. Sức vẽ không còn nữa. Chết đi cũng đáng. Phải chăng đó là giới hạn không thể cưỡng nổi của sự chia ly? Chỉ có cái chết cùng nhau thì tình yêu mới được giải thoát ư? Nghe thấy vậy, bà Hạnh giật mình vội đặt thêm một bát nhang mới bên cạnh bát hương của chồng, rồi thấp lên ba nén hương. Bà khấn cho chồng xong, rồi vái sang bát nhang mới ba lần. Bất thần, bà ngửa mặt lên trời thốt lên:

- Cuộc chia tay bất thành. Cuối cùng ông trời đã cho họ trở về với nhau.

V.T

Lỡ

NGUYỄN THANH LOAN

Bé của mẹ!

Đúng hôm nay thì bé mới tròn 12 tuần và 1 ngày. Nhưng bố đã quyết định hôm qua là ngày đầu tiên sinh ra bé. Ừ, ngày sinh đầu tiên trước ngày bé chính thức chào đời đến 6 tháng, 10 ngày nữa. Vì bố muốn không bao giờ có thể quên được cái ngày bố cảm nhận rõ hơn hết trách nhiệm và tình yêu thương của mình. Và cũng từ hôm qua, bé thấy không? Bố đã xưng bố với bé. Dù bố còn ngọng nghịu, và bé thì chưa thể nghe được bố nói gì. Hôm qua, cái ngày có lẽ cả đời mẹ sẽ không quên được. Cái cảm giác run sợ đến lấy bối, uất ức đến nghẹn ngào, buồn đến mê mụ. Và cuối cùng là cảm giác hạnh phúc thực sự. Vì mẹ đã biết, bố thực sự yêu thương mẹ con mình. Và mẹ cũng biết, giữ được một mầm sống, điều đó quan trọng đến thế nào.

Bé không biết đâu. Bé vẫn ngủ ngon lành trong bụng mẹ, ấm áp và dễ chịu. Bây giờ mẹ sẽ kể cho bé nghe, trong khi chờ bố về thưa chuyện trước với ông bà nội bé. Hôm qua bé ạ, bố đã đưa mẹ đi xa bé. Mẹ xin lỗi bé, dù chỉ nhen nhóm trong lòng ý nghĩ đó thì bố mẹ cũng chưa xứng đáng với bé. Nhưng đó là sự thật. Sự thật như bố đang học năm ba, còn mẹ thì mới tốt nghiệp. Sự thật như thu nhập nhà mình sẽ chỉ trông cậy vào công việc bán thời gian của mẹ và tiền dạy kèm của bố. Cùng những tháng mẹ thử việc không lương. Sự thật là cả bố và mẹ đều chưa chuẩn bị tinh thần để có bé. Và bé ạ, cả sự sống sót, tức giận thậm chí thất vọng cùng cực của ông bà hai bên nội ngoại bé nữa. Nhưng đằng nào thì bé cũng thành hình rồi. Và bố mẹ biết, bé có quyền được sống. Trên tất cả những sự thật đó, là sự thật bé được quyền sinh ra. Và sự thật đến tận hôm qua bố mẹ mới thấy, bố mẹ yêu bé đến nhường nào. Cho dù có bé là chuyện lỡ đi chăng nữa.

Thật sự thì mẹ không biết bé thành hình từ trong mẹ lúc nào. Mẹ chỉ thấy mệt, thêm ngủ, và ăn không ngon. Nhưng những thay đổi đó, có thể do thời tiết. Cũng có thể do thể trạng mẹ vốn không khỏe. Chỉ đến khi, mẹ không thấy quá lâu, mẹ thử... mới biết mẹ đang có bé.

Mẹ không diễn tả được, cái cảm giác đó của mình. Lần đầu tiên mẹ đưa tay lên bụng để cảm nhận sự tồn tại của con. Nhưng mà chẳng cảm thấy gì cả, chỉ thấy âu yếm, và sợ hãi. Lúc đó, mẹ chợt hiểu tại sao những người phụ nữ có bầu lại đẹp đến nhường ấy. Vì ở họ lộ lộ sự tự hào về đứa bé trong bụng mình với mọi người. Nên họ đẹp một cách

thánh thiện và cao cả. Như mẹ bây giờ thì chưa...

Mà mẹ thì, bé cảm nhận được không? Cả sự lo âu, sợ hãi nữa. Không, phải nói là lo âu và sợ hãi nhiều hơn mới đúng. Mẹ đã lo đến thất lòng.

Thế rồi mẹ cũng cho bố biết. Bố lặng lẽ đặt tay lên bụng mẹ, không nói gì. Bố ôm mẹ vào lòng. Và chỉ im lặng. Mẹ biết bố đang bối rối, như mẹ đã bối rối khi phát hiện có bé. Phải lâu lắm, bố mới khàn khàn hỏi mẹ “Em định thế nào?”. Định thế nào? Mẹ đâu biết, mẹ đã bao giờ mảy may nghĩ đến chuyện đó đâu để biết định thế nào. Mẹ đã giận bố, nhưng bây giờ nghĩ lại chỉ thấy thương. Bố cũng bất ngờ, cũng thẳng thốt như mẹ. Và bố cũng muốn nghe mẹ muốn gì trước khi bố tính. Vậy mà lúc đó mẹ đã giận thật sự, mẹ cảm giác bố hững hờ, mẹ nghi ngờ bố muốn trốn chạy, mẹ thất vọng, và mẹ tủi thân. Mẹ đã im lặng. Cái im lặng giết chết sự bình tĩnh cuối cùng của hai người. Bé có nghe thấy không? Tiếng quát mất bình tĩnh của bố “Cuối cùng thì cô muốn gì”, và giọng nói có vẻ nhẫn nại của mẹ “Muốn anh xa tôi ra, càng nhanh càng tốt”. Thật sự, chính mẹ cũng không hiểu, khi ta đau, tại sao ta cũng muốn người ta thương yêu nhất phải chịu một nỗi đau tương tự thế. Mẹ đã làm bố đau khi nhất mực đòi chia tay, khi biểu hiện cho bố biết mẹ căm thù bố. Dù trong thâm tâm mẹ biết mẹ yêu bố đến thế nào. 3 năm, khoảng thời gian không phải ít, với bao khó khăn gian khổ đã vượt qua để được ở bên nhau thế này. Vậy mà mẹ đã làm vậy đấy. Mẹ xách xe đi, không thèm nói một lời. Chỉ muốn đi thật xa bố, xa thật xa căn phòng mẹ đã nường nấu nơi đất khách quê người, miễn được thấy bố tuần vài buổi.

Lúc đó, bé biết không. Mẹ cô đơn thực sự. Mẹ bất hạnh thực sự. Không một chỗ cho mình gục vai vào khóc, không một người nói tiếng giống mình. Tất cả chỉ ảo ảnh và tít tắp. Mẹ ngồi trên bờ sông, lố nhố người với café, bàn ghế, đoạn lần đầu tiên bố dẫn mẹ ra khi lần đầu mẹ vào đây, và nhớ nhà khủng khiếp. Thèm tiếng nói của quê mẹ. Và chỉ khóc. Khóc bao lâu không nữa, chỉ nhớ khi mở mắt ra, bố ở bên mẹ lúc nào rồi. Bố đã nói rất nhiều, rằng sẽ thay đổi, rằng cho bố một cơ hội nữa, rằng sẽ làm lại từ đầu. Nhưng mẹ không tin. Ngay cả khi bố đưa mẹ về nhà, mẹ cũng không tin những điều bố nói. Vì mẹ biết, bố đang cố trốn chạy cái sự thật mẹ đang trốn chạy: con đang nằm ngoan trong bụng mẹ...

Cả đêm hôm ấy, bố không ngủ. Bố ở lại chỗ mẹ con mình và nói chuyện với mẹ. Như đọc thoại. Bố nói đến một tương lai rất dài, một thời gian đến hai năm nữa. Bố đã nhắc những việc rất cần thiết trước mắt: mẹ phải thể hiện tốt trong ba tháng để được kí hợp đồng cho ổn định, chăm chỉ làm thêm để trang trải cuộc sống. Bố sẽ cố học tốt, làm thêm nữa để phụ giúp mẹ và tích lũy. Chỉ như vậy, cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp hơn. Bố nói nhiều lắm bé ạ. Cả niềm tin và sự tự hào của ông bà ngoại khi để mẹ vào đây lập nghiệp, cả sự quý trọng của ông bà nội dành cho mẹ... Nhưng điều quan trọng nhất, là bé, thì bố không nhắc đến.

Mẹ hiểu chứ, nếu tính đến một tương lai chắc chắn ổn định, thì không thể có bé. Nếu tính đến chuyện cố gắng phấn đấu học hành, thì không thể để sự tồn tại của bé xen vào. Cả bố, cả mẹ đều quá trẻ. 22 tuổi, người ta chưa tính đến chuyện sinh và

nuôi con.

Và cuối cùng mẹ cũng đồng ý. Đồng ý trong nước mắt. Rằng đó là giải pháp duy nhất đúng lúc này. Xa con để làm tất cả. Ừ, đúng là đánh đổi con để lấy cái tương lai nào đó còn đang ở phía trước. Mẹ đã khóc, bố cũng khóc. Nhưng nước mắt chẳng giải quyết được cái gì. Hôm qua, thứ bảy, bố đưa mẹ ra Từ Dũ, để mẹ còn được nghỉ ngơi thứ bảy, chủ nhật. Thứ hai lại đi làm. Mà cũng là làm dịch vụ cho mẹ đỡ chịu những ánh mắt ám ảnh. Đó cũng là lúc mẹ biết bé đã được ba tháng.

Khi mẹ đi siêu âm, mẹ đã lần đầu tiên biết đến cảm giác nhục nhĩ khi nhìn những người phụ nữ đang có bầu, lần lượt siêu âm để xác định giới tính của em bé. Cũng là lần đầu tiên mẹ hiểu cảm giác ngượng ngùng đến thế nào khi một cô rất dịu dàng hỏi mẹ, mấy tháng rồi sao, nhìn người em vẫn chuẩn thế, hay cô hộ lý nhìn mẹ chăm chú, hỏi có gia đình mấy năm, sao lại bỏ tội thế... Nhưng điều đó chưa thấm vào đâu với những ánh mắt thông cảm của những bác sĩ, y tá ở đó đâu bé ạ. Khi người ta phạm tội, sự thông cảm là rất cần thiết. Để ta bớt đi mặc cảm, nhưng cũng đồng thời làm ta cảm giác rõ hơn tội ác của mình. Những người phụ nữ mặc áo trắng nhìn mẹ triu mến, hỏi mẹ có đau hay khó chịu không, ăn uống ngủ nghỉ thế nào, những người phụ nữ dịu dàng chỉ dẫn cho mẹ từng bước, từng bước đi xa bé.

Chao ơi! Những bàn tay đưa ra nâng đỡ mẹ nơi đất khách quê người, những bàn tay đầy tình thương và triu mến. Nhưng những bàn tay đó có máu, bé ạ. Máu của những đứa trẻ vô tội như con. Mẹ không

biết nữa, mẹ sợ sự đụng chạm của bác sĩ. Dù họ đang cố giúp mẹ, như họ đã, đang và sẽ giúp những cô gái chẳng may lỡ như mẹ. Chính bàn tay mẹ cũng sắp chạm vào máu mình, vậy mà mẹ lại đi sợ những bàn tay đang là cứu tinh cho mẹ. Chao ơi, cuộc đời. Nhiều khi mẹ không hiểu nổi tại sao nữa bé ơi.

Từ lúc đưa mẹ đến nơi, bố luôn lặng lẽ ngồi bên ngoài. Tay ôm đầu nhìn rất khổ sở. Lần lượt phòng chờ, rồi phòng khám, phòng siêu âm, bố lặng lẽ nhìn mẹ đi khuất vào, lặng lẽ đón mẹ ra, ánh mắt không biểu hiện một chút sinh khí.

Mẹ sợ lắm, mỗi bước đi là chân mẹ riu lại. Mỗi tiếng nói đều làm mẹ đổ mồ hôi. Nhưng mẹ vẫn bước. Vì đó là quyết định cuối cùng. Mẹ không thể để bao nhiêu đấu tranh thành vô ích, bao nhiêu hi vọng tương lai bỗng chốc tiêu tan. Mẹ lại bước đi. Với con mỗi lúc một trĩu nặng trong bụng mẹ.

Rồi có kết quả siêu âm. 12 tuần. Bố mẹ lặng nhìn nhau không nói được gì. Cứ day dứt sợ rồi có làm được không, rồi còn gì khó nữa. Khi nhìn thấy con, nằm ngoan hiền trên trang kết quả, khép nép và yếu ớt, mẹ đau đớn khùng khiếp. Có cái gì đó cứ thúc lên trong bụng mẹ, nhói lên trong ngực, khó thở và buốt lạnh. Mẹ cũng không hiểu sức mạnh nào đã làm cho mẹ bước lên được lâu hai kí quyết định phá thai. Sự thất thần của ánh mắt bố nhìn con, hay sự níu giữ muộn màng khi bố nhẹ để tay lên bụng mẹ. Nhưng mẹ đã bước đi trước con ạ. Bố cam lặng đi đằng sau, đỡ lưng cho mẹ đỡ mỏi. Cam lặng như một cái xác.

Khu điều trị. Không, cả đời mẹ sẽ không bao giờ quay lại đó. Cho dù cả đời mẹ sẽ không quên

được nó. Bố cũng vậy. Bố đã nói dù có chết bố cũng sẽ không bao giờ để mẹ phải bước chân vào. Khu điều trị sáng mờ mờ dưới những ngọn đèn neon trắng. Với những bước chân nhẹ nhàng, thanh thoát của những người mặc áo xanh chuyên ngành. Sau khi làm xong thủ tục, bố ngồi chờ cùng mẹ ngoài hành lang. Đợi đến lượt. Đông lắm con ạ. Những người phụ nữ khác nhau từ lứa tuổi, nghề nghiệp mà lại giống nhau phát sợ. Khuôn mặt ai cũng lặng lẽ, dăm chiêu, cũng dày vò ám ảnh. Với một chiếc váy dài chấm đầu gối hoa văn không rõ hình thù.

Bố đặt bàn tay lên bụng mẹ. Cảm giác như cổ thêm chút nữa thời gian được gằn con. Mẹ không còn biết những gì đang diễn ra xung quanh mình. Cứ hư ảo, mập mờ. Cứ rùng mình, ớn lạnh. Rồi khi chiếc giường đẩy được đưa ra từ phòng chính, người phụ nữ tái xanh nằm dính sát trên giường, không còn sinh khí của sự sống đi qua mẹ để vào phòng hồi sức thì mẹ chết lặng. Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống, nóng bỏng rồi lạnh ngắt trên vai, trên má mẹ. Mẹ thương người phụ nữ bất hạnh một thân một mình nằm hồi sức, không người xoa bóp, nắm tay. Mẹ lại thương chính mẹ chỉ một chút nữa thôi cũng mất con như thế. Và thương con nhiều hơn, khi sắp phải xa rời tất cả. Dù con chẳng có lỗi gì. Con có nghe được tiếng khóc của mẹ không, có thấy sự sợ hãi run rẩy của mẹ không hả bé? Sao mẹ thấy con khẽ chuyển mình trong bụng mẹ, như bàn tay của bố cũng lặng ngắt, run run trên người con. Như giọt nước mắt của bố cũng lặng ngắt trên vai mẹ.

Không. Một tiếng sét ngang tai cũng không làm mẹ nẩy người hơn tiếng gọi tên rất nhỏ của bác sĩ.

Bố giật mình, ngơ ngác nhìn mẹ tái xạm. Rồi nắm tay mẹ thật chặt. Mẹ thu hết can đảm đứng lên, thật sự chẳng biết gì xung quanh nữa. Hình như đây đó người ta nhìn mẹ, hình như bác sĩ gọi tên mẹ lần hai, hình như bố con cũng đứng dậy. Bố con không rời tay mẹ.

Mẹ bước qua cánh cửa sắt nặng nề. Chưa kịp ngồi xuống như lời cô y tá bảo thì cánh cửa bật mở ra, bố ào vào ôm lấy mẹ. Bố nói hụt hơi, run rẩy nhưng mãnh liệt “Về em”. Mẹ choàng tỉnh trong vòng tay bố. Thấy ánh mắt bác sĩ cười. Thấy khuôn mặt cô y tá khuyến khích, và thấy trái tim bố đập bùng bùng trong ngực. Mẹ theo bố về.

Con biết không. Hôm qua là một ngày hạnh phúc. Lúc bố xé chồng hồ sơ của mẹ trên bàn bác sĩ, chỉ âu yếm cất hình con siêu âm trong túi ngực. Lúc bố hỏi bác sĩ mẹ nên ăn uống, nghỉ ngơi thế nào. Rồi lúc bố chở mẹ về, hồ hỏi chỉ cho mẹ xem trang phục bà bầu trong một cửa hàng rất đẹp. Bố cầm tay mẹ. Bố cười, bố nói như trẻ con. Nhưng mẹ hiểu, bố đang hạnh phúc. Như mẹ nhận ra hạnh phúc ở con, bé ngoan ạ.

Ngày mai sẽ khó khăn lắm. Bố mẹ biết cả chứ. Chưa ai chấp nhận ngay bây giờ đâu, tình trạng này. Và rồi mai nữa, con sinh ra, con cần một mái nhà thật ấm, một chiếc giường thật thơm, một người mẹ mạnh khỏe, đủ dinh dưỡng. Con cần ông bà nội ngoại chấp nhận, yêu thương. Cần một môi trường lớn lên khỏe mạnh. Nhiều thứ lắm, từ từ bố mẹ sẽ tìm ra hết cho con. Vì bây giờ bố mẹ chưa biết nhiều lắm. Nhưng bố mẹ quyết rồi. Vì con, bố mẹ sẽ cố gắng hết sức. Bố mẹ sẽ học những thứ chưa biết, sẽ

cố làm những thứ cần. Chỉ cần con khỏe mạnh, thật ngoan, bé ạ.

Bố đi mãi chưa về. Bé có nhớ bố không? Bố đang thừa chuyện để ông bà nội chấp nhận bé đấy. Rồi bố sẽ đưa mẹ về ông bà ngoại. Bé sẽ được thấy ông bà và các cậu, các dì. Mẹ viết thư cho bé đấy. Để ghi lại nhật kí cho con. Để sau này con hiểu, dù khó khăn gian khổ thế nào, bố mẹ cũng không ân hận. Vì không phải con sinh ra là lỗi. Mà vì con là món quà của thượng đế, của tình yêu. Mà hạnh phúc đó bố mẹ được nhận hơi sớm hơn người khác. Và cũng vì một lý do nữa con ạ. Con không chỉ có quyền được sinh ra, mà còn có quyền để được yêu thương.

Mẹ yêu con.

N.T.L

Chuyện tình thời internet

VŨ MINH NGUYỆT

Tắt máy đi, lên đây với em!”

Đấy là những lời ngọt ngào của những buổi tối trong tuần trăng mật, còn bây giờ thì My cầu nhàu, gắt gỏng, thậm chí My xông xộc đến bên bàn máy và thò tay bấm xoạch. Màn hình tắt ngấm, đèn đặc lại, bất kể Tài đã ghi lại hay chưa. Đêm nào cũng vậy, cứ tám giờ tối là My lên giường ngủ. Những ngày mới cưới Tài còn mang sách báo ở cơ quan về cho My đọc nhưng mấy lần để ý thấy My chẳng hề đụng đến nó nên Tài không mang về nữa. Ti vi mang đến tận phòng ngủ, My cũng chẳng thèm để mắt. Nhiều lần có phim hay, Tài ngồi xem một mình, xem chán lại bật máy lên làm tiếp. Vợ chồng

yêu chiều nhau cũng chóng vánh như ăn cơm bụi. Thường thì My ngủ một mạch từ tối đến sáng nhưng cũng có hôm tự nhiên tỉnh dậy thấy điện sáng My lại cầu nhau rồi My bắt Tài tắt ngay máy để lên giường.

Tài vẫn tự hào trong đám bạn bè thân thiết anh là người lấy được vợ đẹp nhất. My cao đến một mét sáu mươi tư, người tròn lẳn, da trắng nõn nà, miệng cười chúm chím. Mắt My lúng liếng rất lạ. My là con gái nhà giàu, từ khi sinh ra đã sống trong nhung lụa. Bố My làm thầu xây dựng, mẹ có cửa hiệu thuốc Tây cạnh cổng bệnh viện. Học xong trung cấp xây dựng My được bố lo lót đưa vào làm kế toán ngay trong công ty xây dựng của bố. Tiền của dư giả, vừa cưới xong My ý thể ồm nghén bỏ cơ quan luôn. Tài rất buồn và thất vọng cố gắng thuyết phục vợ đi làm cho vui nhưng sợ bố mẹ vợ bảo tham công, tiếc việc hành hạ vợ, Tài lại thôi. Ngôi nhà hai vợ chồng đang ở cũng là của hồi môn cho con gái. Mỗi lần đến chơi với con thấy vợ chồng My thiếu thứ gì thì hôm sau ông bà lại sai cậu em vợ đèo đến ngay. Tài ngại nhưng chẳng dám phản đối. Thú thực là Tài không mấy thích thú được hưởng những thứ ấy. Tài sống kiểu con nhà nghèo quen quá rồi mà. Học xong đại học Tài ở lại Hà Nội, thi đỗ vào làm nhân viên lập trình của một công ty vi tính lương tháng gần ba triệu đồng nhưng còn bao nhiêu khoản nữa Tài phải chi trả. Bố mẹ Tài ở quê làm thuần nghề nông, lại rất đông em đang tuổi ăn học nên Tài không thể làm ngơ được. Từ ngày cưới xong, Tài mang lương về My cất đi mà không bao giờ thêm để ý xem được bao nhiêu. Tiện tay My bỏ gói tiền vào hộp để tiêu vặt.

Với những người khác có thể là bình thường nhưng sao Tài thấy buồn quá. Nhiều đêm, nằm không ngủ được, bên cạnh My đang say sưa mơ màng gì đấy cau mặt lại rồi ú ớ, Tài thấy trống trải vô cùng. Những lúc như vậy Tài cứ tưởng mình còn đang son rồi, đang cuộn chặt mình trong tấm chăn bông trên chiếc phản ở một góc phòng thuê tám mét vuông ngày nào.

Họ lại giận nhau, mà có gì to tát lắm đâu! Hôm ấy sếp gọi Tài lên thông báo về công việc mới, quản trị một dự án nho nhỏ. Buổi trưa liên hoan uống nhiều bia quá nên trong cuộc họp Tài cứ lơ mơ, bỗng bèn như bay trên mây. Mấy nội dung sếp phổ biến cứ trôi tuột tận đâu đâu, lúc cuộc họp kết thúc Tài mới nhoáng nhoàng hỏi lại, sếp bực mình quát: “Tất cả đã đăng tải trên tờ báo công ty hôm nay rồi, cậu tìm mà đọc”. Sếp không quên dọa dẫm Tài: “Mà tôi nói trước, công việc không đâu vào đâu cậu đừng trách tôi!”

Tài không mấy khó khăn để tìm được tờ báo ấy. Về nhà Tài bỏ tờ báo lên bàn rồi tắm giặt, ăn cơm, xong lại đèo My về bên ngoại chơi, khuya về sắp lên giường ngủ mới sực nhớ đến công việc ngày mai và nét mặt hầm hầm, cau có của sếp, Tài choàng dậy tìm tờ báo để xem lại, gõ vào máy mai kịp phổ biến cho anh em. Sục sạo mãi trên bàn, ngăn kéo, trong ngăn cặp, trên giá sách, cả trong tủ quần áo cũng không thấy. Tài bật cả điện bếp lên tìm cũng chả thấy mà ai lại cất báo vào bếp bao giờ. Giời ạ! Giá mà mọi hôm báo chí mang về tờ nào còn thì đọc, tờ nào mất rồi thì thôi rồi quên luôn nhưng hôm nay...

Tài quay lại giường, My đã ngáy khò khò từ lúc nào, anh ngán ngẩm quay ra tìm lại lần nữa. Vẫn không thấy đâu. Lần này thì Tài quyết lôi My dậy hỏi cho ra nhẽ:

- Này, này có thấy tờ báo của anh đâu không?

- Cái gì? Đang ngủ thì...

- Tờ báo chiều nay...

- Báo nào? Vẽ chuyện, chắc lại có ảnh của con nào à?

- Tờ báo của công ty anh ấy mà!

- Rách việc, mà ông tắt đèn đi cho tôi ngủ!

Tài nghiêng răng tức tối:

- Nhưng tờ báo của tôi đâu?

- Ở thùng rác ấy!

Giời ơi, Tài tưởng My đùa nhưng đến khi ra thùng rác xem thì đúng là tờ báo ấy đã được vo lại gói những mảnh vỏ măng cầu, xoài, dưa hấu từ lúc chiều đã nát tươm, bẩn thỉu. Tài sầm sầm tiến thẳng vào giường định gọi My dậy cho một cái bạt tai nhưng rồi trước mắt Tài là đồ đặc sáng loáng, chăn ga, đệm mút Hàn Quốc thơm nức dưới ánh điện chan hoà, nghĩ đến thân phận mình, Tài lại thôi. Hôm ấy, Tài phải thức sầy khò tờ báo lại, chấp nhặt vuốt thẳng thơm tờ báo để đọc, đánh vắn ra và dịch lại vào máy, in ra cho mỗi người một bản. Công việc xong xuôi đã bốn giờ sáng, Tài ngồi tựa lưng vào thành ghế đốt thuốc rồi ôm chăn, chiếu xuống đi-văng ngủ.

Chuyện ấy qua đi đã mấy tuần rồi nhưng lần này thì họ lại giận nhau. Lại giận nhau có nghĩa là cái sự giận dỗi trong ngôi nhà này đã trở thành thường xuyên. Sống với nhau lâu lâu rồi lần này Tài thấy My quá quắt làm sao. Mới tám giờ tối mà My cứ cằn nhằn:

- Biết thế này tôi không mua máy vi tính ở nhà nữa, chắc ban ngày hú hí với con nào nên tối đến mới tránh vợ như vậy.

- Thôi cô im đi để tôi tập trung làm thêm một lúc nữa có được không?

- Đồ nhà quê!

Tài nghĩ rằng lại nghe My nặng nề chì chiết. Cửa phòng kính đánh rầm, Tài không để ý cứ cắm mặt vào màn hình, những con số nhằng nhịt hiện lên ma quái. Không thể như thế được! Tài toát mồ hôi vẫn không thể tìm ra. Cứ thế anh đã vượt qua gần 20 tiếng đồng hồ mà không hay biết đến xung quanh. Đây rồi! Chìa khoá để mở đường cho công việc mới “Internet - chia sẻ thông tin”. Cái dự án chết tiệt này mới đầu nghe tưởng đơn giản mà không ngờ lại rối rắm đến như vậy. Tài rê chuột mà tay run lên, bỗng trong đầu vang lên một ý nghĩ: “Đến bao giờ mà không cần con chuột, không cần bàn phím, hay sự điều khiển của con người”. Và Tài bỗng có một ước muốn viễn vông: “Trong tương lai không xa con người vẫn có thể ra lệnh cho máy móc trực tiếp bằng tư tưởng mà không cần đụng đến dù là cái móng tay của mình”.

Công việc kết thúc Tài đứng dậy đan hai tay vào

nhau, vắn lưng. Ờ mà sao trời mãi chưa sáng? Bụng đói cồn cào, chân tay bủn rủn, thì ra Tài đã thức qua một đêm, qua cả buổi sáng, buổi chiều. Bây giờ đã gần tối hôm sau... Ngoài cửa sổ bóng mờ mờ sạm buông trùm cả một khoảng sân. Một vệt nắng yếu ớt còn sót lại trên tường nhà phía trước kẻ thành một đường thẳng xiên vào trong phòng. Không gian hoang vắng, lạnh lẽo đến ghê người. Đói và mệt, lão đảo, mắt mờ, chân tay bải hoải, bủn rủn. Tài loạng choạng lần vào bếp. Chỗ nào cũng lạnh tanh, không có một thứ gì để ăn cả. Vậy là My đã bỏ về nhà ngoại. Gần như kiệt sức, Tài nằm vật ra giường, Tài không còn sức để nghĩ ngợi nữa. Anh với tay rót một cốc nước lọc uống rồi thiếp đi luôn. Trong giấc ngủ chập chờn, Tài mơ thấy những người bạn thời sinh viên, mơ thấy cả lũ ôm nhau ngày nhận giải thưởng. Một lũ học trò nghèo có mấy triệu bạc trong tay mà biết bao dự định, bàn tính mãi đến cuối cùng mới quyết định mua hai chiếc vi tính cũ kỹ mang về thay nhau kỳ cách gỗ. Lúc ấy trong gian nhà trọ tồi tàn của mấy thằng sinh viên, hai chiếc máy cũ kỹ là cả một gia tài. Tài lại mơ thấy My cười tươi trong đám sinh nhật thằng bạn. Ngày ấy sao My đáng yêu thế. My hiền lành và tế nhị. Đám bạn thấy My xinh đẹp lại ngây thơ nên ra sức vun vén cho Tài. Tiệc sinh nhật tàn tất cả biểu quyết nhường phần để Tài đưa My về nhà. Chiếc xe Spacy của My đành gửi lại nhà chủ.

Trước sự ngây thơ, vẻ yêu kiều của cô gái con nhà giàu, thằng trai tỉnh lẻ bị choáng. Yêu nhau nhanh chóng rồi cưới nhau cũng nhanh chóng, trong số bạn bè rất nhiều người chưa biết Tài có người yêu

thì đã nhận được thiệp cưới. Tài chấm dứt những ngày đi ở nhờ, ở đậu, chấm dứt những ngày lười nhười, lếch thếch lang thang trưa úp mỳ tôm, tối lại mỳ tôm úp.

Trước đây cũng mấy lần My bỏ Tài về nhà với bố mẹ đẻ, mà lần nào trước khi bỏ đi My cũng thu dọn hết sạch mọi thứ đồ ăn, thức uống trong bếp trong tủ lạnh, My muốn Tài đói bụng phải đến nhà ngoại nịnh nọt, van xin, hứa hẹn và đưa My về.

My mang thai đến tháng thứ tư rồi mà vẫn đồng đánh trên đôi gót cao gót dù Tài mua về mấy đôi giày bệt và dép quai hậu, nói thế nào My cũng chẳng đi. Giờ nghĩ lại những ngày ấy Tài vẫn còn sợ. Chiều tan sở về Tài đã thấy My ôm bụng kêu đau, đưa My vào viện bác sỹ khám và nói thai bị chết lưu. Tài đau đớn rụng rời chân tay khi biết mấy hôm trước My đi chơi lang thang bị trượt gót ngã sóng soài. Cả đêm ấy Tài ngồi như hoá đá ôm My sau khi đã được bác sỹ xử lý. Hôm sau mẹ Tài lên, bà thương con dâu, xót cháu cứ sụt sịt khóc nhưng rồi mẹ chỉ ở với vợ chồng Tài được mấy hôm đã nặng nề đòi về. Mãi sau Tài mới biết mẹ giận khi thấy Tài bê nước vào tận giường rửa chân cho My, ăn cơm xong Tài lại lấy giấy ăn thơm ngát nhẹ nhàng lau miệng cho vợ. Mẹ thấy như vậy chướng tai gai mắt không chịu được và mẹ về.

Ra trường một thời gian Tài đã được giữ chức quản trị dự án. Người đời bảo “đen bạc đỏ tình” với Tài ngẫm ra có lẽ đúng. Công việc ổn định cũng là lúc tình cảm vợ chồng rạn nứt. Lần này có lẽ không có cách gì hàn gắn được nữa. Không có tình yêu với

nhau đã đành nhưng tại sao lại như thế kia chứ. Tài có lỗi gì đâu? Tài mê mải công việc ư? Cả ngày đánh vật với những con số, nghiệp vụ, có hôm một hai giờ sáng vẫn không xong. Có hôm xong xuôi hết, lại chính Tài không tin những số liệu như vậy, đã đi ngủ rồi anh ngồi bật dậy mở máy lần mò và ngồi luôn đến sáng. Có những buổi chiều dù không muốn Tài vẫn phải ngồi lai rai uống bia với sếp. Đã bao lần Tài cứ tự hỏi mình: Phải chăng My thực sự không thông cảm được với công việc của chồng. My đâu có biết bây giờ trong công việc không phải chỉ có năng lực là có tất cả. Người ta không chỉ làm việc bằng trí óc mà còn phải vận dụng tất cả những cái mà người ta cần kể cả khi không muốn. Thế mà rất nhiều lần My thẳng thừng mặc cả: “Vi tính và em - Anh chọn đi”. Tài muốn cả hai.

Ngày thứ năm My bỏ về bên ngoại. Tan tầm, Tài ghé vào quán ăn cơm bụi. Về nhà buồn quá lại bật máy lên nhưng hôm nay anh chẳng còn hứng thú gì với công việc nữa, Tài lang thang trên mạng. Ngoài cửa sổ tiếng gió thổi lao xao xa vắng, chưa có lúc nào Tài cảm thấy cô đơn như bây giờ. Tài rê con chuột, nhìn theo những cái tên nhấp nháy. *Mây lang thang; Chiều Tím; Bóng sâu; Hoàng hôn biếc; Cỏ thơm...* Trò trẻ con, toàn một phường cái lương. Chắc lại những cô cậu học trò lười nhác trốn việc nhà lên mạng chát nhăng cuội. Lại rê chuột... Đây rồi *Cỏ May* sao mà nghe thân thuộc, gần gũi quá. Tài ngả người ra thành ghế mơ màng. Tài tưởng tượng đến những ngày thơ bé với những buổi chiều vàng nắng, một lũ thả trâu rồi chạy nhảy nô đùa, đến khi mệt nhoài mới nhìn lại quần áo đã bám đầy hoa cỏ may.

Ngày ấy Tài là một cậu bé tóc hoe vàng, da cháy nắng, thoải mái hò hét, miệng đen nhẻm tóp tép nhai châu chấu, cào cào nướng. Chợt lẩn thần nghĩ: Giá như học xong Tài về tỉnh nhà, đi làm, gần bố mẹ, lấy một cô gái quê có lẽ đời lại chẳng buồn như bây giờ. Số phận mà. Biết đâu được đấy.

Màn hình trước mặt... *Cỏ May* vẫn nhấp nháy, Tài bắt đầu *chat* với *Cỏ May*. Không hiểu sao Tài cứ chắc chắn đây là một cô gái nên thận trọng Tài đã giới thiệu rất thật về mình: “Tôi là một lập trình viên, hai mươi tám tuổi, tôi sinh ra từ một vùng đồng quê chiêm trũng. Cha mẹ tôi đều là nông dân...”. Đáng lẽ Tài phải nói: “Tôi cưới vợ đã được một năm” nhưng Tài đã gõ thêm vài dòng dối trá kể từ đầu bức thư: “Tôi chưa có bạn gái, rất mong được làm quen với bạn”. Tài cẩn thận đọc lại lần nữa trước khi nhấp chuột. Xưa, các cụ bảo “bút sa, gà chết” còn ở thời đại internet này chỉ cần một cái nhấp thôi là kéo theo bao vấn đề. Đọc đi, đọc lại, cảm thấy chưa yên tâm Tài lại gõ thêm dòng chữ: “Tôi rất quý các bạn gái chăm chỉ, tính tình hiền lành, chân thật”. Về điểm này thì Tài lại nói thật và Tài quyết định gửi đi, anh gõ phím, những message nối tiếp bay đi. Tài hồi hộp chờ đợi. Chỉ ít phút sau trên màn hình, hiện lên dòng trả lời: “Tôi là một cô gái, sinh ra và lớn lên từ vùng trung du, gia đình tôi rất nghèo, hiện tôi vừa xin được việc làm tại Hà Nội”. Cuối cùng là dòng chữ tô đậm và rất chững chạc, chỉ mấy dòng như thế thôi mà Tài thấy tin tưởng ngay: “Rất vui khi được làm quen với anh”...

Bắt đầu bằng một sự giận dữ rất vợ chồng và

cũng bắt đầu bằng những message trong thế giới ảo, để rồi My không bao giờ quay lại với Tài nữa. Tài dọn đến ở nhờ mấy thằng bạn cùng cơ quan đang sống độc thân cùng với một mối tình internet - Cỏ May.

V.M.N

Tình thế lỏng

PHAN CUNG VIỆT

 ần cố làm sao mà theo thời vụ thời tiết, hoặc đột biến như thánh thần ma quỷ xui khiến, tôi khoác tay nải tìm về lối biển khuất vắng, đúng hơn là con đường huyện xuống biển đầy cảnh sắc phong vị Bắc Kỳ, kể ra có mấy điều chính. Thứ nhất là cảnh sắc đất trời, mưa gió, đồng ruộng có nhiều mê hoặc thâm kín nơi đây. Muôn đời là giọt mưa thu, mưa xuân, vạt sương khói của đồng ruộng ao hồ mây nước dần dần ra biển cả, như mờ hơi, như nước mắt, như giọt máu, làm nên những Đặng Thế Phong, Nguyễn Bính, Nam Cao... xa nữa là Nguyễn Khuyến, Tú Xương, Á Nam Trần Tuấn Khải v.v... Sau đó là những sự tích, những sự việc mà tôi đọc qua sách báo hoặc đi đây đó nghe được. Rằng đây mưa móc sương cảnh lạ thế, ao hồ sông nước lạ thế, cây đa bến nước lạ thế... vốn là nơi phát tích những cuộc dầm dề chia ly. Nàng về nuôi cái, cùng con, để anh

đi chẩy nước non Cao Bằng... Anh Khoá ơi, anh Khoá, em tiễn anh xuống tàu... Rồi cả sân ga bến nước... một mình làm cả cuộc chia ly... như là xảy ra ở đây, trên lối đường huyện biển này. Bốn mùa đi qua đây như nghe tiếng mưa móc, như trình nữ hát, như ma cười quỷ khóc, như tiếng trống trận, trống xử trảm, trống trâu văn. Màn sương chuyển dịch phủ lên đây bí ẩn huyền thoại như là cội nguồn nguyên thủy của thủy hội xuân hội hát của xứ lúa nước này. Sương khói bay lên đến đâu, vén lên đến đâu là tình ái tình ca tình dục diễn màn đến đó. Từ đó mà thành dịch ở khắp các miền khác, dọc bờ chữ S của mảnh đất nằm kề biển cả...

Can có gần nhất là cảm nhận mới mẻ về cái nét “công nghiệp hoá, hiện đại hoá” đã hiện lên trên con đường huyện này. Từ trung tâm đô hội, xuống bến xe buýt cuối cùng, vào bến bắt xe chất lượng cao... đến thị xã quen thuộc là đã thấy biển xe buýt, gọi là xe buýt nội tỉnh... những tấm biển xanh đỏ cùng cỡ như nhau, cắm trên cái cọc như nhau..., gọi sự đồng bộ có tính công nghiệp, dù nó còn nhom nhem, đom dáng không phải lối. Từ đầu năm đã nghe tiếng: lộ trình xe buýt nội tỉnh đã được khảo sát đến tận cửa biển...

Nhà văn định viết khác, kiểu dụ dằng sâu thăm miên man như màn sương của đất trời, như nốt nhạc lời thơ khó lẫn của những kiếp nhạc sỹ thi nhân... Nhưng thôi, đã “công nghiệp hoá, hiện đại hoá” thì cứ vào đề ngay, xử lý ngay tấp lự. Như giải quyết sự cố tức thời.

Cô gái đẹp nét chân quê, tóc dài đen mịn phủ

hết tấm lưng, cứ ôm lấy cột biển xe buýt mà khóc. Cảnh tượng bến nước đồng quê, sương khói lảng bâng, xa xa mấy nóc nhà thờ, cô gái vịn lấy cây cột mà khóc, hiện cảnh lưu trai hiện đại khó lòng mà cầm được.

- Sao em khóc?

- Các chú xem...

Đôi tay con giá trắng muốt trong cánh áo đen kiểu con gái nhà thờ, chỉ dọc cột hàng xe buýt. Những tấm biển xe buýt tinh khôi, như mới dựng thí điểm khảo sát hôm qua hôm kia thôi, nhìn kỹ, đã đầy những dòng chữ đủ dáng, đủ dầu, đủ kiểu chữ.. viết vội la liệt lên mặt trước mặt sau của tấm biển:

Tấm cá m thịt chó lòng lợn tiết canh vịt!

Thiêm sâu tiểu hổ... lẩu ếch, chim dán...!

Bộ rút, chả chó, chả nhái, tiết canh..

Yến méo cây tơ chuột nướng rượu tiết dê...!

Đó là văn tự thương hiệu ẩm thực đồng quê An Nam hiện đại. Cũng là maketting. Những dòng như cổ tự kỳ quái. Tạm dịch nghĩa là: Cô Tấm Cám (biệt hiệu): chuyên bán thịt chó, lòng lợn, tiết canh vịt. Lão Thiêm sâu bán thịt mèo, ếch, chim... Gã Bộ rút (xanh rút) bán... Rồi Yến méo... Không rõ dấu chấm dấu phẩy dấu hỏi là thế nào, như trình độ học vấn của người xứ này. Chỉ thấy nhiều dấu chấm than kỳ quái.

Những dòng chữ, kiểu chữ xiêu vẹo như giành nhau, xô đẩy, cướp phá nhau. Một kiểu văn tự cổ kim lạ lùng chưa hề có trên trái đất. Những nét kiểu

chữ chưa hề có trong đồ hoạ vi tính... Những đường nét vừa man dợ vừa hiện đại, gọi được là nét chữ của ma quỷ.

Vẫn chưa hiểu cô gái đồng quê khóc vì nỗi gì. Cái thiên truyện khói sương nước mắt của nhà văn có tứ rồi nhưng không thể mở ra từ đây. Chỉ biết đôi tay cô gái đưa lên run run trên tấm bảng xe buýt như một sự trình bày, tố cáo... Có gì đó giữa cô gái và những dòng chữ bơi bần. Thiêm sâu tiểu hổ - lấu ếch - chim dán kia?

Chỉ nhà văn lẫn thần mới cho dừng xe. Chiếc xe con dừng lại giữa một trời khói sương như những màn nước mắt bay bay. Và truyện cô gái đồng quê mới thật “hiện đại hoá”, thấy những tích xưa chưa hề có. Cô gái người quê đây, nhà cô sau chóp nhà thờ xa tí kia. Bố cô hy sinh ngoài mặt trận, khi cô chưa được một tháng tuổi. Học xong hệ trung cấp, cô chạy hết nơi này nơi kia, có chế độ ưu tiên đấy, nhưng khgông gặp vận may, không có tiền đứt lót, nên mãi không có việc làm. Chờ đợi mãi, đến khi giao thông mở tuyến này, cô xin đội làm đường, sau được chọn đội cấm biển, dung tuy, bảo quản tuyến xe buýt.

Trách nhiệm của nhóm và của chính cô là dựng lên rồi bảo quản những tấm biển dọc tuyến này, cho đến ngày bàn giao, đưa vào sử dụng. Cô hy vọng, những tấm biển xe buýt mới mẽ này sẽ mở ra trang mới trong cuộc đời cô. Bàn giao xong, cô sẽ được nhìn những chiếc xe buýt mới đẹp, chạy đều đặn trên quê mình, giữa những thảm lúa xanh, bên tháp nhà thờ... đẹp biết bao. Rồi cô được đi học, sẽ có đồng lương giúp mẹ tiếp tục nuôi em ăn học. Nhưng

xem kia, chỉ sau một đêm, những nét chữ của ma quỷ kia, những dòng quảng cáo ăn nhậu kia... đã làm gác mơ của cô đổ bể. Cô sẽ bị phạt, bị cắt tiền duy tu bảo dưỡng, thậm chí bị sa thải... Những giọt “nước mắt cay nghiệt” của cô gái chân quê rơi xuống...

Màn sương của trời đất vẫn bay bay cho đến tận cửa biển.

Nghe nói người xứ này quen biệt ly khổ lụy từ muôn đời, nên ngoài vỏ bọc ngọt ngào khéo léo nhẹ nhàng, là một sự cứng cáp kiêu nổi đồng cối đá tự tâm hồn. Chuyến du xuân đầu năm này mang đến một nhận biết bất ngờ, rất khác. Dọc đường huyện là những bến nước, dọc bến nước là những dòng kênh mương chạy dài, những bờ cây đủ màu hoa nối nhau trong sương mờ ma mị. Ngay sau tết người ta đổ ra đây đường đua tiễn nhau. Mẹ tiễn con, vợ tiễn chồng đi làm ăn xa.

Tò tò te... Anh Khoá ơi, em tiễn anh đến tận bến tàu... Hơ hơ hờ...

Thôi thì cái sự ly biệt của mẫu tử, phu phụ muôn đời không nói làm gì. Nước mắt đầy đường, nước mắt đầm áo nón. Nước mắt tan vào sương khói, làm cho màu sương khói muôn đời ở cái góc trời này không tan được!

Bữa nay đầy cánh trẻ ra tiễn nhau. Những chàng, những nàng học sinh, sinh viên về nghỉ tết. Vai đeo ba lô, tay cầm chiếc điện thoại nhỏ xíu. Đôi bạn chạy huỳnh huých như trò chơi tuổi thơ bịt mắt bắt dê. Cứ chạy, tay xiết tay, từ cánh đồng, hàng cau, bờ tre đồn ra...

Cuối cùng từng đôi đổ vào nhau, nước mắt nước

mũi như trẻ con. Người đi trên xe thò đầu ra sốt ruột. Các bà im lặng đến nẫu đời. Các ông như tượng biết lắc đầu. Mau lên các cô các cậu ơi. Tưởng cánh trẻ thời nay lì, lợm cứng rắn, hoá ra uỷ mị èo uột như thế này. Hay ma tình ma xó ám lớp trẻ thành dịch cũng nên. Thật lạ hơn cả chim bao. Lạ hơn Lan-Điệp, Lương Sơn Bá - TrúC Anh Đài, ấy chứ...

Tay vấy rồi rút:

- Này, anh ơi...

- Này, anh lái ơi!

Anh lái thật vất vả, sự vất vả rất mới, không đáng có trong cuộc đời lái xe vốn quá nhiều vất vả, nguy hiểm của mình. Xe đang chạy, thắng gấp, bởi một cô gái từ ngõ lao ra chắn đường, có lúc văng cả điện thoại trên tay.

- Này cô em, lên xe ngay đi!

- Không, em chỉ tiễn bạn trai em...

Nghẹn ngào. Tay vấy lên như tàu chuối héo. Chàng trai cùng học ngồi trên xe thò cả đầu ra, khóc dấm dút. Trên dưới dụi đỏ con mắt.

Anh lái lâu bầu:

- Dở hơi. Loại dịch mới xuất hiện. Từ đây ông đeo dừng xe nữa...

Biệt ly... nhớ nhung từ đây

Nước mắt rơi trong heo may

Người về chốn đây...

Hoá ra bản chất con người thời nào cũng yếu đuối quá.

Càng về sau con người càng yếu đuối đến không
ngờ!

*

* *

Chuyến du xuân kết thúc, nhà văn tay nải trở về
trung tâm đô hội, trở về chính điểm xuất phát.

Lại tám biển xe buýt. Người đông như kiến cỏ.

Chưa chi chiếc xe buýt đồ xịch. Tranh giành
nhau lên xe như cảnh đi tàu trợ chiến tranh. Những
tiếng “ối”, những tiếng “á” chát chúa.

Hai ông bà chắc là Việt kiều về quê ăn tết, ăn
bận rất lịch sự, từ tốn. Ông người Việt, trán thấp,
mũi tẹt. Bà chính hiệu “bà Đầm” tóc vàng, dáng cao,
thanh tú.

Chiếc xe buýt tử thần mở cửa, người đàn ông
Việt theo bản năng xô lẫn nhau chân tốt lên xe. Đôi
tay chìa ra không kịp kéo người vợ, trong khi đàn
kiến cỏ xô lẫn, đẩy bà ngã xuống đường. Ông chồng
thét lên tiếng “ối” dài, như con vượn đực nguyên
thủy, rồi im bật.

Chiếc xe buýt xả bụi mù, che cả bóng người vợ.
Ông chồng lấy tay lau nước mắt. Chẳng biết gọi đây
là loại nước mắt gì?

Biệt ly... nhớ nhung từ đây...

Nước mắt, rơi trong heo may

Người về, chốn đây

Biệt ly! ...

(Hát Biệt ly)

Nhà văn ghi lại truyện này theo bản năng, như là bản năng nước mắt, chứ không hoàn toàn có ý “bôi đen cuộc sống”.

Mong bạn đọc không chỉ biết thông cảm, mà biết thương nhà văn. Tôi thường tay nải đi về tuyến đường huyện đẫm khói sương xứ Bắc... Vương phải những gì thuộc về tinh thể lỏng của trời và của người, như đã viết, âu cũng thuộc về số phận văn chương chăng?

P.C.V

Nước cờ tình

PHAN CAO TOẠI

Nàng sống trong ngôi nhà cũ có vườn cây bao quanh. Bốn góc là bốn cây hoa ngọc lan vươn cao, có lẽ đã hơn ba mươi mùa cây thay lá. Một thảm cỏ phủ kín phần đất còn lại, giới hạn với đường đi lát sỏi bằng hay dây chèn mạn hảo chẳng đầy dây tơ hồng. Hoa ngọc lan như những búp tay thiếu nữ nõn nà, ẩn hiện trong màu xanh mơ màng của lá. Hoa nở bốn mùa, rưng đầy vệ cỏ. Hương toả khắp vùng, có hôm nhờ gió đưa, xa hàng cây số vẫn còn phảng phất.

Nàng sống bằng nghề cắt thuốc bắc. Cha nàng, lương y Lê Hữu Phúc, nghe nói là hậu duệ của cụ tổ nghề y Việt Nam Lê Hữu Trác. Cụ Phúc không chỉ nổi tiếng vì mát tay trị bệnh. Người ta đồn có nhiều con bệnh các bệnh viện lớn phải bó tay, đưa đến cụ

chỉ mười mười lăm thang là khỏi. Cụ còn nổi tiếng vì có cô con gái tên Hoà xinh đẹp nhất vùng. Khách nhiều nơi kéo đến nhà cụ Phúc bốc thuốc rất đông, phần lớn là thanh niên đẹp người khoẻ mạnh. Đông đến nỗi phải chờ ở nhà trọ chung quanh, mấy ngày sau mới đến lượt khám. Nhiều anh khi "mục sở thị" dung nhan nàng, đã ngã bệnh phải lưu lại nhà trọ thêm một thời gian. Cụ Phúc bắt mạch, cười thâm, biết là bị bệnh tương tư liền cho mấy thang "lục vị". Sau một thời gian tốn công, tốn sức, tốn tiền mà không tiếp cận được người đẹp, họ đành lủi thủi ra đi.

Sinh thời, cụ Phúc có hai thú vui: đá gà và đánh cờ tướng. Cô Hoà thừa kế sở thích chơi gà của cha, bây giờ thành một người tăm tiếng trong làng chơi gà. Riêng cờ tướng thì nàng không dám sờ tới vì cha nàng đã chết vì nó. Số là nghe tiếng cụ cao cờ và có một cô con gái rượu tài sắc ít ai bằng, một ngày kia có chàng trai từ đâu đến thách cụ chơi cờ. Hắn có khuôn mặt tuấn tú, dáng vẻ thư sinh, thoạt mới bước vào nhà cúi chào rất lễ phép, cụ Phúc đã lấy làm vừa lòng. Hắn nhã nhặn nói:

- Thưa cụ, con nghe cụ cao cờ, muốn đến hầu cụ một ván!

Cụ Phúc vuốt râu, cười:

- Chỉ một ván thôi ư...?

- Vâng, chỉ một ván. Nếu con thua, từ nay con sẽ bỏ chơi cờ.

Cụ Phúc ngẫm nghĩ, thằng này trẻ mà kiêu ngạo. Máy ai đã dám bảo thua cờ là nghỉ chơi luôn. Đó là một thứ đam mê mà theo cụ cũng sánh bằng tửu sắc.

Tửu thì có người bỏ được, còn sắc thì xưa nay mấy ai chối từ? Trong thú chơi cờ, khi thua người ta thường cay cú, muốn đánh ván thứ hai để gỡ lại. Khi gỡ được rồi thì muốn đánh ván thứ ba để thắng. Thói đời là thế. Vậy mà hấn chỉ thách cụ chơi đúng một ván. Hừ, ngựa non hấu đá. Để rồi chú mày có phải năn nỉ ta mà chơi thêm vài ván nữa không nhé. Nghĩ vậy, cụ Phúc nói như đinh đóng cột:

- Ta cũng vậy. Nếu ta thua, ta cũng bỏ chơi cờ, còn thưởng cho anh phần thưởng cao nhất mà ta có, tùy anh chọn, kể cả cô con gái rượu của ta...!

Đương nhiên là cụ tin phần thắng sẽ thuộc về mình. Chàng trai ra vẻ phấn chấn, cười tủm tỉm. Nàng bê nước ra mời khách, nghe cha nói vậy, chau mày khó chịu. Vừa thấy nàng, hấn như bị thôi miên. Quả người ta đồn không sai, nàng là một giai nhân tuyệt thế. Hấn cứ nghệt ra, tay run run cầm chén nước nàng trao. Nàng cố tình lạnh lùng, tạo một khoảng cách với người mà chính nàng cũng phải công nhận đó là một đấng mày râu nàng đang chờ đợi. Cụ Phúc nhận ra vẻ lúng túng của hai người, cười thâm, bảo con gái:

- Con lo cho cha bữa trưa thật chu đáo, nghe con!

Thoạt đầu, cụ Phúc cũng chỉ muốn thử dăm ba nước cờ rồi giả vờ thua cho chàng trai thắng. Cả huyện, cả tỉnh này, những tay cao cờ cụ đã chạm mặt. Già có trẻ có, không ai qua mặt cụ. Vậy thì cái thằng con trai mặt còn non choẹt, ria mép lún phún đang ngồi trước mặt kia chẳng qua muốn coi mặt con gái cụ mà bày ra cái chuyện đánh cờ này. Cụ lắc đầu, tim hơi rộn lên, máu dồn lên mặt khiến cụ cứ

lâng lâng. Chàng trai thì ngược lại, rất bình tĩnh:

- Kính lão đắc thọ. Con mời cụ đi trước!

Cụ Phúc nghĩ thầm: "Ái chà, gồm nhấy! Dám coi thường lão! Nói cho chú biết, chỉ ba nước là chú cuốn gói. Ta còn dám chấp chú xe, pháo kia đấy". Cụ nhìn chàng trai cười:

- Chú có muốn ta chấp chú một xe, một pháo không?

Chàng trai:

- Con đang định hỏi cụ chuyện đó. Con cũng muốn chấp cụ một xe, một pháo nhưng sợ cụ giận.

"Ghe chưa! Nó còn định chấp mình. Thằng này láo thật. Phải đánh cho chừa cái thói kiêu ngạo!" - Cụ Phúc nghĩ vậy và đáp:

- Thôi, ta cứ bình đẳng. Song, chú còn trẻ, tôi nhường chú đi trước!

- Con cảm ơn cụ!

Chàng trai châm một điếu thuốc, phả khói vào không gian, mắt nhìn ra ngoài sân, vẻ ngẫm nghĩ. Hắn không nhìn bàn cờ. Năm phút rồi mười phút trôi qua. Điếu thuốc này tàn, hắn lại châm điếu khác. Cụ Phúc lấy làm sốt ruột uống hết ba bốn bát chè xanh.

- Chú đi đi chứ!

- Vâng, cụ cho con nghĩ chút!

Cụ Phúc bực mình: "Cờ đầu ván, có gì mà phải nghĩ. Pháo đầu, mã đội hay nghênh tượng, cứ thế mà đi... Hay thằng này không biết đánh cờ?". Ngoài

hiên, mặt trời đã lên hơn một cây sào. Hoà đã đi chợ về. Vậy mà bàn cờ vẫn nguyên vẹn. Sự kiên nhẫn của cụ Phúc bị thách thức, cụ nghiêm mặt:

- Tôi hỏi anh một câu, anh có biết chơi cờ không...?

Hắn lễ độ:

- Thưa cụ, sao cụ lại hỏi thế ạ?

- Vì gần tiếng rưỡi đồng hồ, anh không đi được nước nào.

- Thưa, cụ cho con nghĩ chút ạ. Cụ cao cờ nhất tỉnh, có khi nhất nước, con không muốn bị hớ nước nào.

Cụ Phúc bực bội:

- Hớ, hớ cái gì! Hoặc là pháo đầu, hoặc là mã đội cứ thế mà đánh.

Hắn tủm tỉm:

- Cụ tha lỗi cho con, mấy nước đó chỉ người mới học đánh cờ mới đi!

Cụ Phúc như bị một nhát búa táng vào đầu. Cụ choáng váng. Thằng này láo thật! Kiêu ngạo đến thế là cùng. Hắn dám khinh cụ, xếp cụ ngang hàng với những kẻ mới vọc vạch đánh cờ! Tim cụ đập loạn xạ, đầu như búa bổ, trán vã mồ hôi. Cụ ngồi không vững, bủn rủn như muốn ngã. Cuối cùng, sau hơn hai giờ căng thẳng, chàng trai nhón tay cầm con tướng nhích lên một nước đặt vào rốn sĩ.

- Thưa cụ, con lên tướng!

Cụ Phúc chau mày, lấy tay gạt mồ hôi trán. Thế

này là thế nào. Ai đời mới vào cờ lại nghênh tướng. Tự cổ chí kim không ai đánh cờ như hấn. Hấn là có một nước bí hiểm gì đấy. Định lừa lão chứ gì? Còn khuya! Cụ Phúc vắt óc, cố nghĩ về nước cờ của hấn:

- A, thằng này nó cài bẫy mình. Nó giục mình tức là nó xô mình vào bẫy. Chả đại. Mà đừng có cái kiểu trứng khôn hơn vịt, con nhá...!

Chuông đồng hồ đổ mười hai tiếng mà cụ Phúc cũng chưa đi được nước nào. Cô Hoà cứ thập thò qua ô cửa. Cơm canh đã nấu xong từ đời nào, nguội hết cả rồi. Cụ Phúc thì cứ liên tục lau mồ hôi trán. Hoà giục:

- Bố ơi, cơm nước nguội hết cả rồi...!

Cụ Phúc gắt:

- Cơm, cơm cái gì...!

Bóng đã xế, cụ Phúc cũng chẳng nghĩ ra được gì, đành mời chàng trai ăn cơm. Hình như bữa ăn có chút rượu thuốc làm đầu óc cụ chùng xuống. Cơm xong, cụ liền đi nước pháo đầu. Đến lượt chàng trai đi tiếp. Hấn cầm con tốt lên tay, ngẫm nghĩ. "Đúng là thằng này không biết đánh cờ rồi. Pháo mã còn đẩy ra đó lại đi tốt... Ngu hết chỗ nói" - Cụ Phúc nghĩ vậy. Nhưng hấn không ngu như cụ tưởng, lặng lẽ bỏ con tốt vào chỗ cũ, châm thuốc hút. Bên ngoài, nắng đã nhạt, đổ chiếc bóng dài của ngôi nhà lên mấy hàng cây. Cơn tức giận của cụ Phúc hình như đã lên đến đỉnh điểm, tay cụ run run, đôi môi giật liên hồi thì cũng là lúc hấn chậm rãi nhấc con tướng về vị trí cũ.

- Thừa cụ, con hồi tướng!

Trong sự căng thẳng đến tột độ, cụ Phúc cuống cuống. Cả một ngày trời, hắn chỉ đi có hai nước: thượng tướng và hồi tướng. Thế là thế nào? Kể cả Đế Thích nếu còn sống, ngài cũng chẳng thể hiểu được nước cờ bần định đi, nói chi đến cụ. Đến lúc cô Hoà phải bật đèn lên, đầu óc cụ như một sợi dây đàn căng quá cỡ. Thần kinh già nua của cụ sau một ngày căng thẳng đã bị tê liệt. Đến tám giờ tối, ván cờ kết thúc, phần thắng thuộc về chàng trai.

Cụ Phúc gục xuống bàn. Tim cụ như vừa bị ai đâm thủng. Bảy mươi năm sống trên đời, sáu mươi năm chơi cờ, hôm nay cụ nếm mùi thất bại. Thua cờ một thằng nhãi ranh, nhục ơ là nhục. Biết làm thế nào! Cụ đã thua cờ rồi kia mà. Vậy thì phải nghiêng rằng chấp nhận lời hứa. Cụ mệt mỏi ngồi xuống ghế, bảo chàng trai:

- Anh có thể thực hiện những điều ta đã hứa. Anh có thể lấy bất cứ vật gì quý giá mà ta có, kể cả con gái ta...!

Chàng trai nhìn cô Hoà, cười nhạt:

- Con đâu dám. Con chỉ muốn thử cho biết cờ của cụ...

Nói rồi hắn chào từ biệt trong sự ngỡ ngàng của hai cha con cụ. Với cô Hoà, đó là một sự xúc phạm chưa từng thấy. Biết bao chàng trai đến đây cầu hôn mà nàng từ chối. Còn hắn, hắn lại phớt lờ. Niềm kiêu hãnh nơi nàng đổ sụp. Sau cả tháng mất ăn mất ngủ vì cảm giận và đau đớn, nàng đi đến quyết định sẽ trả thù giới đàn ông bằng cách không lấy chồng. Cụ Phúc cũng vì quá uất ức, đổ bệnh, qua đời sau mấy tháng.

Lúc khâm liệm, cô Hoà chôn bàn cờ trong quan tài của cha, chôn nổi đam mê một thời vàng son của cụ, chỉ giữ lại thú chơi đá gà.

Trong mười năm thờ cha, Hoà đã trở thành một lương y giỏi và người nuôi gà đá có tiếng. Cứ mỗi độ xuân sang, gà của nàng đi dự hội chơi gà đầu xuân của tỉnh đều đoạt giải nhất. Người ta đồn, nàng võ gà chơi theo cách riêng. Ngoài thóc gạo, trứng gà, nàng còn cho gà ăn thêm một lượng sâm nhung nên con nào con nấy vừa khoẻ vừa đá rất dai. Tiếng lành đồn xa. Một người ở tỉnh khác nghe tin nàng có một con gà chơi bất khả chiến bại liền tìm đến. Hắn đi trên chiếc xe Fiat máy lạnh mới toanh. Đường sá bây giờ mới được nâng cấp, người và gà vượt mấy trăm cây số đến nhà nàng cứ như không. Đi theo xe còn một người đàn ông khác trạc ngoại ngũ tuần, đeo kính trắng, vẻ trí thức. Họ ở khách sạn hạng sang. Con gà được thuê một phòng riêng không có máy lạnh. Đêm nó vỗ cánh gáy vang.

Khi người đàn ông đến nhà Hoà thách chơi gà, nàng nhận ra người đó. Chẳng phải ai xa lạ mà chính là người cách đây mười năm đã cho cha nàng đo ván trong một ván cờ kéo dài hơn một ngày trời. Nàng đã chôn vùi kỷ niệm ấy dưới lớp lớp thời gian, nay sự xuất hiện của hắn làm khơi dậy trong nàng những kỷ niệm đau xót của cuộc đời mình. Vì hắn mà cha nàng ngã bệnh rồi chết. Vì hắn mà lòng tự ái trong nàng dâng lên tột đỉnh, dẫn nàng đến với một quyết định cực đoan: không kể cận bất kỳ gã đàn ông nào. Mười mùa xuân trôi, nhan sắc của nàng giờ cũng vơi đi ít nhiều. Vì thế, khi vừa thấy hắn, sung mãn và giàu có đến thách chơi gà, nàng

nghe, cơ hội báo thù cho cha, cho mình đã tới. Nàng tuyên bố:

- Được, tôi đồng ý. Luật chơi lần này cũng như lần trước. Nếu gà tôi thua, tôi sẽ biếu anh vật quý nhất của ngôi nhà này, nếu anh muốn kể cả tôi cũng sẽ thuộc về anh...

Chàng đáp:

- Nếu gà tôi thua, tôi xin để lại chiếc Fiat.

- Vậy thì anh hãy bảo lái xe cho xe vào sân nhà tôi trước đi...!

- Cô chắc như vậy?

- Gà của tôi sẽ thắng.

- Tôi sẽ cho xe vào nhà cô, không phải để cô sử dụng một mình mà để chúng ta dùng chung.

- Không đời nào có chuyện đó!

Ngày giờ chơi gà đã được ấn định. Đêm hôm trước ngày diễn ra cuộc chơi, nàng thắp một nén nhang lên bàn thờ cha, khẩn: "Cha ơi, cha ở nơi chín suối xin hãy yên lòng. Con sẽ rửa mối nhục cho cha...!". Dân ghiền đá gà trong huyện nghe nói có trận đá gà rất lạ liền đổ về tiệm thuốc Lê Hữu Phúc nườm nượp, vòng trong vòng ngoài. Không ai dám đặt cược vì họ tin phần thắng sẽ thuộc về con Ác Điều của cô Hoà. Nó vạm vỡ đứng trong chiếc lồng tre, vươn cánh ra hai bên đi thủng thẳng từng bước trông thật oai vệ. Chiếc mỏ khoằm như mỏ diều hâu. Nó chỉ còn một mắt, mắt kia đã vĩnh viễn về châu âm phủ sau một trận đá suốt một ngày. Con gà đối thủ chết ngay trên xới đấu, còn Ác Điều bị hỏng

mất. Trên bộ ngực màu hồng đậm căng ra của nó có nhiều vết sẹo bóng loáng, chiến tích của những lần giao chiến. Những ngón chân nhọn hoắt như những mũi giáo tẽ ra trên mặt đất. Chân bên phải bị cụt đi một ngón nhưng không vì thế mà nó mất khả năng tấn công kẻ thù.

Cô Hoà nhờ một người tiếng tăm trong làng chọi gà làm trọng tài. Một chiếc bàn con được kê ngay trong sân. Biên bản được ông trọng tài viết ra trên giấy, ghi rõ những cam kết của hai bên. Có cả chữ ký của cô Hoà và chàng trai kia. Qua chữ ký, người ta biết hẳn tên là Duệ, Hà Sỹ Duệ, Giám đốc Công ty xuất nhập khẩu Tương Lai.

Cô Hoà ôm con gà đá ra khỏi lồng. Nó cúi chiếc mỏ nâu bóng vào tay cô, con mắt ánh lên niềm kiêu hãnh. Duệ cũng ôm gà của mình lại. Trước lúc chọi, hẳn nhếch mép cười, hỏi cô Hoà:

- Cô có muốn đổi ý không?
- Không! - Cô Hoà đáp dứt khoát.
- Vậy thì ta bắt đầu! - Duệ nhìn cô thách thức.

Hai con gà nhảy vào vòng tròn to hơn cái nong đã vạch sẵn. Con Ác Điều dựng những chiếc lông thưa ở cổ như lông nhím hướng kẻ thù nhảy tới. Trừ một ít lông màu nâu ở cổ, bắp chân, hai bên sườn và đôi cánh, những vạt da còn lại của nó sần sùi màu đỏ gạch, trông xa như một tấm áo giáp bằng đồng. Nó rít lên một tiếng "Oọc.... Oọc...!" to và dài đầy thách thức. Đối thủ nào yếu bóng vía chắc chắn phải hoảng sợ vì tiếng rít ấy. Quả thế thật, con Thiên Thần của Duệ phải lùi lại, không dám chống cự. Nhiều tiếng cười rộ lên. "Thế chứ! Con Ác Điều

đã bao giờ nếm mùi thất bại đâu...!". "Phen này cô Hoà được không chiếc Fiat". "Tôi xin làm tài xế cho cô Hoà..!".

Lời bàn tán ấy làm Duệ tái mặt. Hắn châm thuốc hút. Cô Hoà cố giấu niềm vui trong nụ cười nửa miệng. Con Ác Điều ba lần đuổi con Thiên Thần ra ngoài xối. Đến lần thứ tư, con Thiên Thần trụ lại. Một cú đá song phi của con Ác Điều trúng vào điều nó. Máu chảy ra ướt ngực. Không biết có phải vì chủ nó đang xạm mặt thả những làn khói thất vọng bay qua nó hay tự nó đã lấy lại được tinh thần mà con Thiên Thần phản công lại. Nó lừ lừ tiến đến, đầu hơi cúi xuống, lông cổ như những mũi chông màu nâu sẫm chực lao đi. Bất chợt, nó tung một cú đá đúng vào mắt còn lại của Ác Điều làm thuỷ tinh dịch văng ra. "Người anh hùng bất bại" rống lên một tiếng rồi đá loạn xạ vào không khí. Con Thiên Thần thấy thế đá túi bụi vào con Ác Điều.

Cô Hoà mặt cắt không còn giọt máu. Tim cô như bị ai bóp chặt, mồ hôi vã ra ướt áo. Từ khi tiếp nối thú chơi gà của cha để lại, đây là lần đầu tiên gà của cô thua. Cũng có nghĩa niềm vinh quang đầy kiêu hãnh của cô sụp đổ. Tiếng lịch bịch của chân con Thiên Thần đá vào da thịt con gà lâm nạn như tiếng trống nện thình thịch vào tai cô. Con Ác Điều loạng choạng rồi gục xuống. Nó giẫy đành đạch làm tung bụi mù. Cuối cùng, nó đuổi hai chân, bậy ra một bãi phân. Nó chết trong sự xót xa của hàng trăm người đã từng chứng kiến chiến thắng của nó. Cô Hoà ôm xác con Ác Điều vào lòng, nước mắt trào ra. Đầu tóc nàng rũ rượi. Và trong phút đau buồn ấy, nàng chợt nhớ đến cha mình. Món nợ nàng thăm

hứa với cha vẫn chưa trả được. Bất giác, nàng thốt lên: "Cha ơi...!".

Đám cưới của cô Hoà và Duệ được tổ chức sau đó. Khách khứa đến dự rất đông. Không ai nghĩ đó là đám cưới của người thua và người thắng cuộc đá gà. Cô Hoà mặc soa-rê trắng, tay cầm bó hoa nói nói cười cười đi bên Duệ com-lê cà vạt chỉnh tề trông thật đẹp đôi. Người ta kháo nhau đó là đôi vợ chồng trời se duyên từ kiếp trước nên chả phải tìm hiểu gì nhiều. Sau đám cưới, người ta thấy cô Hoà ít khi ở nhà. Cô đi du lịch với Duệ trong chiếc xe Fiat.

Ba tháng sau, cô Hoà mừng vui khôn tả khi biết mình sắp được làm mẹ. Đứa con ra đời sẽ làm cô ngouï ngoai mới hận ngày xưa. Suy cho cùng, Duệ không phải là người có lỗi. Hắn yêu nàng tha thiết, chiều chuộng nàng hết mực. Nàng cũng cảm nhận được tình yêu chân thành của hắn. Lỗi là vì tính hiếu thắng của cha nàng. Và Duệ đã dùng kế bẫy cù vào tình trạng thần kinh căng thẳng để rồi chiến thắng dễ dàng. Có điều Hoà rất ngạc nhiên, vì sao Duệ lại biệt tích chừng ấy năm trời?

Một đêm Duệ thổ lộ với Hoà chuyện ấy. Hắn biết chắc cù Phúc thế nào cũng uất ức mà chết. Nếu hắn ở lại, có thể cô Hoà sẽ phần uất giết Duệ trả thù. Thâm tâm hắn choáng ngợp trước sắc đẹp của nàng nhưng vì quá yêu nàng, vì sự an toàn tính mạng, hắn đành ra đi. Và trong phút không còn gì để giấu nhau, Hoà hỏi sang chuyện Duệ đã thắng mình trong cuộc chơi gà vừa rồi.

- Làm sao mà anh có thể nuôi được một con gà chơi đá hay đến vậy?

- Em đoán thử coi?

- Gà của em nuôi theo chế độ dinh dưỡng hết sức đầy đủ, lại thêm cả sâm nhung. Anh có dùng thực đơn này không?

Duệ cười:

- Không!

- Vậy anh dùng thứ gì?

- Dopping.

- Thứ người ta cấm dùng cho các vận động viên khi thi đấu?

- Đúng. Anh đã mời một bác sĩ đi theo. Trước lúc con gà vào chọi mười lăm phút, chích cho nó một mũi. Đảm bảo không có con gà nào trên đời này khoẻ bằng.

Hoà tái mặt, lặng im không hỏi nữa. Suốt đêm, trong lúc Duệ ngáy khò khò, nàng không sao chợp mắt. Thì ra là thế. Ngày trước, hấn dùng mẹo để giết chết cha mình. Giờ hấn dùng mẹo chiếm đoạt mình. Thật kinh tởm. Nàng đã sa vào bẫy của hấn một cách ngọt ngào và tự nguyện.

Sáng hôm sau, Duệ thức dậy không thấy Hoà đâu. Nhà trước nhà sau đều không có nàng.

Duệ bàng hoàng, nước mắt trào ra: "Hoà ơi, em hãy hiểu cho anh. Anh làm những việc đó vì tình yêu của anh dành cho em...".

Hấn nhờ hàng xóm trông coi ngôi nhà, đi tìm mẹ con Hoà. Năm này qua tháng khác không thấy hấn trở lại. Có người nói hấn đã chết vì tai nạn. Dần dần hiệu thuốc bắc Lê Hữu Phúc rơi vào quên lãng. Về

sau, nhiều người truyền tin cho nhau là, tại một thôn hẻo lánh thuộc miền rừng núi phía Nam, có một bà cụ cắt thuốc bắc rất giỏi đang sống với anh con trai giỏi cờ tướng và thích chọi gà. Mùa xuân nào cũng vậy, con gà chọi của chàng trai cũng đoạt chức vô địch.

P.C.T

Tình... chat

PHAN ĐÌNH MINH

 m ở nhà hay đi dạy?

- Đi dạy, anh.

Ở cơ quan. Đang chờ lên lớp.

- Vậy. Nhớ quá

Đêm qua, nhắn tin, không thấy em trả lời.

- Sao lại nhắn buổi đêm. Anh dạo à? Mà có thấy tin nhắn nào đâu!

- Nhớ, không chịu được, là nhắn thôi.

- Đừng nhắn linh tinh, chồng em biết, phiền lắm.

- Em cứ bắt nạt anh,... nhớ, là anh nhắn, bất kể lúc nào!

- Anh quấy rối, em đổi số điện thoại đấy!

Sao không chịu hiểu, em... chẳng có tý tình cảm nào với anh, thế nhỉ?

...

- Anh không phải là mẫu người em thích :(

...

- Tin em đi, đừng làm cái việc vô ích nữa.

...

- Anh không thấy là mất thời gian à?

- Em này. Em đang cười vì thoải mái nói, phải không?

- Chẳng có gì đáng buồn cười cả.

- Hôm nay em còn bị ho không?

- Không!

- Không gì, uống thuốc cho tử tế

Thấy em ho, anh xót cả ruột.

- Kệ em, liên quan gì mà xót.

Vợ anh ấy. Chỗ cần xót lại ...

- Em này. Hôm trước đi công tác, bị ho, ra hàng thuốc người ta cho một liều khỏi luôn

Anh mua cho em nhé?

- Không, em có bác sỹ riêng rồi.

Mỗi người mỗi kiểu, không uống giống nhau được.

..

- Em rất ghét, có vợ mà... cứ tán tỉnh phụ nữ.
- Em này. Tán ai đâu. Em thấy anh nói chuyện với ai ngoài em và Ngọc.
- Thì đang tán còn gì?
- Vì anh phải lòng.
- Vô duyên. Em không thích chuyện này một tý nào.
- Mà có tán gì đâu nhỉ? Tán tỉnh là người ta phải văn hoa này, nọ.
- Không phải cứ thích ai là... đòi người ta cảm mình.
- Em làm như đời người yêu nhiều lắm. Anh thú thật. Lâu lắm rồi anh mới có cảm giác lạ lạ này. Lúc ở gần em ấy!
- Cảm giác của anh, anh phải để trong lòng, nói với em làm gì? Người... yêu em thì nhiều, nhưng em không muốn mất lòng tin ở chồng.
- (ôi....)
- Ai bảo em... nhấn tin suốt buổi khi em đi thăm quan.
- Thì trên xe, chẳng biết làm gì
- Phụ nữ, buồn, thường tìm người mình yêu quý để đổ... tin à?!
- Đừng có ba bì. Vợ đũa...
- Anh chỉ nói bâng quơ... mặt em đã đỏ lựng nhỉ!
- Đồ ăn gian!
- Có hôm em nói chuyện,... làm anh hết việc luôn.

- Đồ ăn cấp giờ nhà nước. :)

Mà em có thể nhắn tin cả ngày liền với bạn, nhưng bạn thì có gì phải nghĩ. Anh tưởng em nhắn tin với anh thế là cảm anh?

- Anh sẽ đề nghị ghi tên em vào kỷ lục ghi-nét về... nhắn tin dai dẳng. :)

- Anh là đồ nhận vợ!

- Mà, ai bảo, làm anh về nhà mất ngủ hoài hoài

-...

- Ai bảo em, chạm... vào... má anh. Lấy ngực... cà cà.

-...

- Ai bảo cho anh xoa cái... eo em.

- Ô. Bao giờ?? Nếu có, thì một trăm năm không có lần hai.

- Em dễ quên.

- Anh là kẻ giàu tưởng bỏ nhất trên đời. Mà em hay đỏ mặt, ai trêu em chẳng thế, phải đâu mỗi anh.

- Còn lâu... Anh biết chứ.

- Đừng có dòn đuổi em.

- Sao cho anh dắt tay đến cửa vườn địa đàng!

- Đó là sai lầm, em sẽ không mắc phải điều này. Thôi, đừng tưởng bỏ. Em chán chuyện này lắm rồi.

- Chán ời là... chán!

- Em mà lại có điều gì... hơn nữa, chắc anh đến tận nhà, đòi cưới em về.

- Tất nhiên rồi! Anh biết em dành tình cảm cho anh nhiều nhiều!

- Anh lại hoang tưởng. Em là người thích cặp bồ thì thanh niên trai tráng đầy, chứ không phải anh đâu!

- Ừ, thôi. Em dành cho anh thế, là ước lắm rồi. Cảm ơn công chúa.

- Em ghét nhất người dai như đũa. Không có tự trọng. Cứ gán ghép người ta tội... thích mình. Buồn cười lắm ghê.

- Mà này... chuyện gì anh cũng xin phép em,

...

- anh mới

...

- ngồi gần

...

- mới luồn tay vào!

- Kinh. Đồ ba bị!

- Đồng ý anh mới lục lọi

- Khiếp... Dừng đi được không!

- Dai như đũa, hồi nào!

- Nói vậy, tội anh?!

- Ô hô. Tội quá!

...

- Khỏi người sẵn sàng bỏ vợ vì em đấy, nhưng em thấy chồng là lựa chọn số 1 rồi. Anh mà gặp Hoà

chắc sẽ không dám tán tỉnh em.

- Á...

- Sao thế em?

- Em nhớ lại. Hôm nọ anh ngồi vào tay em.

- Nghe muốn nẩy người lên.

- Đồ hư hỏng.

- Anh không thích em nhắc đến bố bọn trẻ. Anh chưa đánh giá cao người đàn ông nào anh gặp. Trong lòng, chỉ động vài vĩ nhân...

- Đồ tự cao. Anh thấy mình cao hơn họ chứ gì?

- Không phải. Đem cân vĩ nhân và anh, bù trừ chắc ngang cơ.

...

- Cho anh gặp chồng em!... Đừng đại dột, tác dụng ngược đấy!

- Anh bị dở hơi rồi. Em chả đại cho anh gặp, để anh phá đám. Mà liên quan gì đâu nhỉ!

- Đàn ông, khác nhau, anh nói,... người này hơn người kia điểm gì, biết không?

- Thì ra, anh cho mình tuyệt vời lắm, thích ai là phải OK sao?

- Anh bình thường, dễ chịu. Không cho mình một đặc quyền. Anh muốn nói vậy, em yêu!

- Anh gọi thế không ngược mồm à.

- Anh nói, cái đang nằm trong ngực... xui thôi.

- Thứ trong ngực anh có vô vàn à?

- Không,... một. Nếu vô vàn thì dành hết cho cô đồng sự mũi còn cao hơn cả mũi nàng Êlyôpacs.

- Bằng thì đẹp... hơn, phải đi thẩm mỹ bạt bớt đi. Đồ khủng.

- Không, mũi em phải cao hơn để hợp với mái tóc bông bênh, dày hơn cả mái tóc nàng Kiarat trong thần thoại Hy Lạp.

- Con quỷ, nhọn mồm.

- Đừng nói thế. Tồn thọ anh.

- Anh đoán... luôn đi.

- Nếu được em,... đoán cũng cam.

...

- Mà kiếp trước anh nợ em gì nhỉ?

- Anh nợ em sự giả dối... đồ con đĩ!

- Nếu gặp Hoà, anh phá đám không?

- Không, thế đấy. Và anh không hề ngại.

...

- vì

...

- vì

...

- Anh đang nhìn tay anh đây này.

- Đồ quỷ sứ!

- Chắc gặp lúc này... sẽ nhiều... cảm giác lắm.

- Đây là việc của anh, em có rối hơi mà gặp.

- Hình như em luống cuống!

- Này. Đừng bắt lộn.

- Mà

...

- Mà gì?

- Mà thú thật. Nói chuyện thế này,... cũng luống cuống khi nghĩ đến Hoà.

- Thế thì đừng dọa anh, và so sánh. Em yêu.

- Này. Đừng bao giờ gọi: Em yêu,... nghe... tệ lắm. Chẳng thích anh đối với em như vậy.

- Gọi... là quyền anh chứ. Hôm nay đi làm, em có lạnh, mũi đẹp?

- Không, em mặc ấm rồi.

- Hình như không quàng khăn.

- Sao biết.

- Hôm đầu gặp, thấy đeo khẩu trang. Giờ thì không rồi.

- Em không thích khăn, không thích cái gì quàng vào cổ mình.

- Thôi nhé, em sắp lên lớp đây. Đồ con đĩ.

- Tí, vội gì.

- Một, lại hai. Đồ sói gửi chân.

- Đừng ho nhiều, anh xót lắm.

- Em chẳng là cái gì, em nói chuyện với người khác anh cũng không thích?!

- Đừng nghĩ oan anh. Em giao tiếp thoải mái.
- Anh cầm tinh con đĩa à!
- Kiếp trước, em nợ... anh.
- Nợ tiền? Nợ gì, kiếp sau thanh toán, em hết vốn rồi.

- Anh chỉ lấy... cầm tay, đỏ mặt,... nhớ anh,... và... và... không phải... gì thêm nữa.

- Anh hâm, hết thuốc chữa rồi. :)

- Anh sẽ ghi âm những gì mình nói, lúc nào nhớ, anh sẽ mở nghe?!

- Nghe thì nghe, chứ đừng để chồng em nghe đó.

Nên...

Nên đừng có hoài công nữa. Thiếu gì phụ nữ mũi cao, tóc dày...

Điều nữa, em rất ghét đàn ông... nhẹ nhàng! Anh có đến 5 điều em ghét.

- 5 điều? Anh nghĩ anh phải có đến 7, nhưng có 1 triệu điều em ưng... Nhỉ? :)

- Nói đại, em mà... với anh nữa, chắc linh án chung thân.

- Tù vì yêu. Hay, một tu từ, mới phát hiện ...

- Anh biết là em đang cười không?

- Không, anh không nhìn thấy!

...

- Chơi với em để tìm cảm hứng... vẽ tranh?

- Em này. Không phải thế. Anh yêu.

- Không đùa đâu. Đồ dẻo mủ!

- Cũng không để... vẽ tranh. Anh thề đấy.

- Đấy là anh, em không thể hợp tác được.

- Nhớ lại, anh ghé vào tai em, nói nhỏ... Mũi đẹp ơi... em... ngây ngây... trông buồn cười lắm. Và người em... cuộn sóng. Tiếc, sao anh chỉ... lục lợi!

- Đồ phù thủy. Em thề, không bao giờ ngồi cạnh anh nữa.

- Và mơ nữa, em nhỉ! Mơ một lúc... một nhòai!

- Tiếp tục mơ giấc mơ của anh đi. Em lên lớp đây.

- Đừng đừng. Em yêu

- Điên.

....

Tiếng ông bảo vệ:

- Hoà đấy à. Đến đón vợ sớm thế. Vợ cậu vừa ngồi đó đấy.

- Vâng. Cháu sẽ chờ. Chắc cô ấy lên lớp. Vội gì, máy móc chẳng kịp tắt thế này...!

P.Đ.M

Tiếng dép trong đêm

LÊ MỸ Ý

*A*nh sẽ đi tìm em lần thứ nhất.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ hai.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ ba.

Anh sẽ đi tìm em trọn kiếp này.

Nhưng anh tìm em làm gì mà tìm mãi thế, em chỉ muốn trốn khỏi anh thật xa thôi! Đôi mắt tinh quái của vợ anh, băm ba tuổi rồi mà vẫn cứ như trẻ con, chuyện gì cũng có thể mang ra đùa được, kể cả tình cảm của anh. Mà vợ anh thì biết tính anh quá đi chứ. Hơi một tý là nổi khùng nổi quạu ngay. Thế mà vẫn còn dám đùa. Và thế mà anh vẫn không thềm nổi cái.

*

* *

- Anh làm ơn cho hỏi đến nhà chị Xí còn bao xa?

Anh ngẩng đầu lên. Choáng người. Ngẩn tò te mất mấy phút. Thiếu phụ đang đứng trước mặt anh có gương mặt thật kỳ lạ. Gương mặt của một người đàn bà vẫn luôn hiện về trong mỗi giấc mơ của anh. Và luôn làm anh sung sướng.

Đêm nào anh cũng mơ. Mỗi ngày, cả đời này anh chỉ muốn mơ. Đặt lưng xuống giường là ngáy pho pho để thấy lại những phút giây sung sướng. Trời cho anh như thế. Trời cho anh luôn được thoả mãn. Mặc kệ Xí cấu véo, cắn nhằn. Mặc kệ Xí hờn dỗi, dằn vặt và khiêu khích anh bằng lời nói, bằng những cuốn phim cấm cô bạn mang từ Mỹ về cho, bằng những bài thực hành không có lý thuyết được viết ra thành sách. Mặc kệ những câu thơ xếp hàng lóc chóc suốt ngày trong đầu anh. Mặc. Anh phải ngủ đã. Cần phải biết mình được sung sướng mới có thể sống tiếp, làm thơ tiếp vào ngày mai.

Gương mặt làm cho anh sung sướng, thấy mình được yêu mỗi lại xuất hiện. Trước mắt anh. Y hệt. Hình như ánh mắt tràn đầy tình yêu thương kia đang theo dõi những dòng chữ anh vừa chép ra trên giấy. Đó là mấy câu thơ đêm qua để “hối lộ” Xí cho anh ngủ mà anh vội viết tặng. Theo phản xạ, anh khum bàn tay chặn lấy mấy dòng chữ. Mặt đỏ bừng lên tận mang tai.

- Anh làm ơn cho hỏi...

Người thiếu phụ nhắc lại. Như thể chị sợ anh chưa nghe thấy. Anh vội vàng trả lời. Cũng như thể sợ chị sẽ nghĩ là anh không nghe thấy mà bỏ đi.

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ? Cô ấy là ai? Sao lại biết Xí nhỉ? Hình như mình chưa gặp cô ấy lần nào? Người thiếu phụ đi rồi, một loạt câu hỏi ập đến với anh. Anh hỏi mà chẳng buồn tự trả lời, cứ nhìn theo cái bóng mất hút sau làn bụi cuốn lên đờ lờ của chiếc ô tô chở khách.

Đám trẻ con lau nhau ùa ra từ trong trường, nơi anh đang làm bảo vệ khiến anh tỉnh hẳn. Bỗng nhiên, anh cảm thấy gai gai khi nghĩ đến lúc phải trở về nhà.

*

* *

Đêm đó, sau tám năm chung sống với Xí, anh không tài nào mơ được. Mà Xí hôm nay lại quá hiền. Không cấu véo, không cắn nhằn. Mới tám giờ đã buông màn giục anh đi ngủ sớm. Lại hôn một cái rõ kêu vào má và dứ dứ ngón tay vào trán anh ra vẻ tình tứ: “Anh vẫn còn mắc nợ bài thơ tối qua chưa viết xong đấy nhé!”.

Anh ngoan ngoãn theo lời vợ lên giường. Không ngủ được. Tai dỏng lên bắt bắt kỳ một tiếng động nào từ phòng ngoài. Xí đi họp. Giáo viên chủ nhiệm gặp học sinh đầu năm. Người thiếu phụ mà anh gặp ban chiều, là một trong những phụ huynh ở xa đến đây họp lớp cho con. Nhà chị cách trường huyện hăm mấy cây số, nên khi đi bộ đến trường gặp cô giáo chủ nhiệm của con, đôi chân chị đã sưng phồng. Xí sắp xếp cho chị ở nhà, ngủ phòng ngoài.

Và hứa hẹn: “Chị cứ ngủ ngon, tối về có gì em sẽ phổ biến sau. Yên tâm, thằng cu của chị học giỏi và ngoan lắm. Không có vấn đề gì đâu. Tiền học phí đầu năm nó đã nộp đủ. Mai có xe của trường đi công tác trên ấy, em gửi chị về!”.

Thế là bây giờ chị đang ở đây, giấc mơ của anh, cách anh một bức tường gỗ dán mỏng. Chỉ mình anh và chị.

*

* *

Anh sẽ đi tìm em lần thứ nhất.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ hai.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ ba.

Anh sẽ đi tìm em trọn kiếp này.

Trở trêu thay, những câu thơ anh viết tặng Xí tới qua bóng dưng cứ quay cuồng trong đầu anh. Nhập vào ý nghĩ, và gương mặt người thiếu phụ kia. Hình như anh đã đi tìm người thiếu phụ ấy, cả đời, trong mỗi đêm mơ. Gương mặt chị sáng rõ. Nỗi buồn thầm kín phảng phất trong ánh mắt khiến anh thấy mình muốn được che chở cho chị. Hình như anh đã luôn che chở cho chị. Trong mơ, chị khóc. Chị hôn anh. Chị bảo chỉ cần cả đời anh yêu em là đủ. Đôi môi đỏ của chị chín mọng trên chỗ nhạy cảm nhất của cơ thể anh... Mỗi lần một khác. Mỗi đêm một khác. Khiến anh không thể nào quên. Ngay cả khi Xí hôn anh, trêu đùa anh, mơn trớn vuốt ve anh, mơ tưởng

với anh về những đứa con đẹp và ngoan hơn tất cả đám học sinh lau nhau ở lớp thì cũng không tài nào thức dậy cái khao khát bản năng đúng nghĩa trong anh. Anh cứ nằm cạnh Xí, lạnh tanh, thẳng đơ. Và ngay cả khi anh nhận giải thưởng thơ rồi nổi tiếng, trở thành một anh gác trường “đặc biệt” được cả trường kính trọng... Tất cả vẫn không thể mang đến cho anh cảm giác hạnh phúc trong mơ ấy.

Anh lắng nghe hơi thở đều đều sau tấm ván gỗ dán. Bỗng nhiên, anh chợt nhận ra là sau tám năm chung sống, anh chưa bao giờ một lần lắng nghe Xí thở như thế nào. Lúc nào anh cũng muốn ngủ. Muốn nhắm chặt mắt. Tai anh cũng khép chặt. Không thấy. Không nghe. Không hiểu. Cấn rặng nhin đau những cái cấu véo của vợ. Mà vợ anh, anh biết, ở trường là hoa hậu. Máy tay đồng nghiệp của vợ vẫn thắc mắc không biết anh có làm cho hoa hậu của trường hạnh phúc không. Các cô bạn của vợ thì rúc rích thì thầm với nhau rằng chẳng hiểu bằng cách nào mà lấy chồng tám năm Xí vẫn cứ mơn mớn, non tơ, đàn ông vẫn thèm rở dãi, lại còn hồn nhiên như thiếu nữ, cái gì cũng có thể cười...

Ở phòng ngoài có tiếng dép lê loẹt quẹt, mặc dù hình như đã cố nhón chân. Anh nín thở. Một cảm giác gì đó thật lạ lẫm, nhưng lại rất rõ ràng chạy rần rật dọc sống lưng, khiến cả người anh nóng bừng lên. Bức bối! Tiếng dép như khơi dậy trong anh một cảm giác ngọt ngào, dịu dàng mà mãnh liệt khôn tả. Cảm giác ấy cứ từ từ dâng lên, nghẹn cứng, châm vào người anh ngàn mũi kim râm ran. Anh ôm ghì lấy chiếc gối. Đè nghiêng và cấn chặt chiếc gối. Cảm giác nghe được cả tiếng thở hổn hển vật vã của

mình vang lên như tiếng trống. Còn tiếng dép... Tiếng dép vẫn như cửa vào tim anh. Anh lật người nằm sấp, cọ thân mình vào chiếc gối, dán mình xuống chiếc nệm mát xẹp lép đã bao năm không thay, cảm nhận được cả thân hình nóng rực và bút rút của mình đang chạm vào từng thanh dát giường. Toàn thân anh căng cứng trong một nỗi đợi chờ phi lý, đau đớn đến bất lực. Trong mơ, anh chưa bao giờ để ý người thiếu phụ ấy đến với anh như thế nào, chị có đi dép không, hay chân trần, hay lơ lửng trên không rồi sà xuống. Trong mơ, hình ảnh ấy cũng châm vào anh ngàn mũi kim râm ran như thế này... Nhưng anh chưa bao giờ rơi vào trạng thái thật rõ ràng mà lại thật mơ hồ như bây giờ, dù chỉ là một lần, trong mơ. Mà sao anh lại không để ý nhỉ? Có thể cô ấy cũng đi dép, cũng làm anh hồi hộp với tiếng loẹt quẹt từ bước chân ngần ngại của mình lắm chứ! Tiếng dép đi ra phía ngoài hiên. Anh muốn vùng dậy, đi theo. Nhưng anh vẫn nằm im, rụt cổ lại. Hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cả cơ thể cứng đờ trong nỗi đợi chờ mà anh biết rõ rằng mình không bao giờ có thể vượt qua, không bao giờ có thể ra khỏi. Anh căng mắt nhìn vào màn đêm. Chỉ thấy đỉnh màn trắng nhờ. Nhắm mắt lại cũng không tưởng tượng được cái gì khác. Vẫn tiếng thở đều đều. Tiếng thở như tỏa ra hương thơm ngào ngạt làm anh nghẹt mũi. Hai bàn tay đẫm mồ hôi nắm chặt mép gối. Sao Xí không về? Anh chợt thấy mình muốn nghe tiếng bước chân của Xí hơn bao giờ hết. Tiếng bước chân của Xí như thế nào nhỉ? Chắc là ồn ă. Anh chỉ đoán vậy. Cô ấy sẽ về, tiếng chân ồn ă ấy. Về để kết thúc cái tình trạng khó chịu này. Không còn tiếng thở đều đều có mùi hương làm anh ngạt

mũi. Không còn cảm giác lạ lẫm vừa thức dậy trong đáy sâu tâm hồn anh, cảm giác khao khát vừa kiêu hãnh vừa tội nghiệp chưa bao giờ thực sự có dịp được nảy nở, trong đêm, trên chiếc nệm mút xẹp lép bao năm không đổi. Và anh sẽ mặc kệ tất cả, sẽ lại vùi mình vào giấc mơ...

Và chắc chắn, trong mơ, anh sẽ đi ra phòng ngoài, nhẹ nhàng không một tiếng động.

*

* *

Phía sau chiếc xe con phun khói, cánh cổng sắt từ từ khép lại, kêu ken két.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ nhất.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ hai.

Anh sẽ đi tìm em lần thứ ba.

Anh sẽ đi tìm em trọn kiếp này.

Xí ngồi sau xe máy, vòng tay ôm chặt anh. Cô ấy là một phụ nữ cấp tiến, không sợ những ánh mắt của đám học trò trường huyện nhìn ngó. Xí thì thầm đọc mấy câu thơ ấy trước, giọng cô lẫn trong tiếng gió cuối chiều và tiếng động cơ xe máy. Bỗng dưng, đầu óc anh như bị rơi lại trên đường. Mắt nhìn thẳng, tay cầm lái, nhưng vẫn luẩn quẩn đâu đó mấy câu thơ đáng ghét.

Anh sẽ tìm em trọn một kiếp này

Anh sẽ tìm em trọn một kiếp này

Anh sẽ đi tìm em lần thứ nhất...

Trở về nhà, trước khi đi ngủ, anh thần thờ nhìn vợ thay áo quần và tháo đồ trang sức. Lần đầu tiên sau đêm tân hôn, anh không thấy ghê ghê trước hàm răng giả mà Xí tháo ra, đặt cẩn thận trên bàn trang điểm.

Từ hôm đó, dù anh đã nhắm nghiền mắt, cầu khẩn trời đất, thì đêm đêm, tiếng dép lê loẹt quẹt, loẹt quẹt ấy vẫn trở về trong những giấc mơ.

L.M.Y

Nến hoa hồng

TRẦN THÙY MAI

Hết giờ làm là Ngân biến ngay, mặc cho mấy cô bạn đồng nghiệp trẻ rủ rê shopping, ăn kem... Đã hơn một năm rồi, Ngân không còn dung dăng thơ thẩn. Đi đâu cũng vội vội vàng vàng về nhà... có lần bà trưởng phòng đã tò mò nhận xét:

- Con Ngân ở có một mình mà khi nào cũng lật đật như mấy đứa con mọn.

Ngân nghe chỉ cười. Ba mươi sáu tuổi rồi, thực tình cũng không còn hứng thú rong chơi. Mà rong chơi vào lúc nào nữa, chiều nào Stephen cũng réo, mới trễ một chút đã thấy chàng réo: "*My dearest, where are you?*" Em yêu, em ở đâu?

Ngân gặp Stephen hết sức tình cờ. Một ngày đi làm về, Ngân thấy con chó cưng Tutu nằm chết cứng

trên thêm. Không biết nó đã ăn phải thứ gì, có thể là vớ phải món độc trong lúc chạy ra đường xóm mấy phút lúc rạng sáng.

Phải sống với một đồng công việc bẽ bộn mỗi ngày rồi trở về trong một gian nhà trống lạnh mới biết hết tâm trạng khủng hoảng của Ngân khi mất con Tutu. Tối hôm ấy trong sự cô độc tột cùng sau khi chôn con chó, Ngân ngồi đối diện với màn hình máy tính, lần đầu tiên cô đi lang thang vào những trang web "*Single and looking*"- độc thân và đang tìm kiếm - nơi có những lời gọi tha thiết: "*Kích vào đây! Đừng bỏ phí thời gian, đừng có thêm một ngày chủ nhật đơn độc!*"

Cái trang web đó thật ra không phải thiên đường của người độc thân. Ngân lần lượt gặp ở đó ba người đàn ông. Qua vài dòng mở đầu họ đã đưa ra những lời cợt nhả thật bỉ ổi. Ngân hoảng hồn. Thôi, hãy dành thì giờ tìm một Tutu khác. Tìm một con chó, nghe thì dễ, thật ra không đơn giản chút nào. Làm sao có con chó nào biết gác mõm lên vai Ngân mà ngủ, biết nhảy lên vén màn nhìn ra khi Ngân về nhà. Vật nuôi cũng như người vậy đó, thỉnh thoảng có những con người làm ta không quên được, cũng thỉnh thoảng có những con vật gợi cho lòng mình xúc động đến nỗi không con vật nào thế được.

Hay là mình nuôi "chó ảo", một con chó trên cái máy vi tính nhỏ, biết đòi ăn, đòi tắm, biết nũng nịu với chủ? Chó ảo, gà ảo đã trở thành niềm đam mê của hàng triệu người trên thế giới! Có người đang lái xe bỗng đâm sầm vào trụ điện, thậm chí phải vào cấp cứu, chỉ vì nghe tiếng con chó ảo kêu thất thanh trong chiếc túi xách nằm ở ghế sau! Ngân vào mạng

tìm hiểu xem làm cách nào để có một con chó xinh xắn... nhưng chưa tìm được thì cô gặp Stephen, thế rồi cô bận rộn, và quên .

Hôm ấy là Giáng sinh... Noel nhiệt đới không lạnh lắm, nhưng có thể rất lạnh với những người đóng cửa ngôi nhà một mình. Vì vậy Ngân có thể chia sẻ dễ dàng với câu nói người đàn ông xa lạ: *"Hình như chung quanh tôi mọi thứ đều đóng băng... Nói chuyện một chút cho ấm đi, bạn ơi!"*.

Ngân định không trả lời, nhưng không hiểu sao cô đã dừng lại. Người bên kia gõ tiếp:

- Tôi đang tìm một người bạn để cùng uống một ly mừng giáng sinh, hay là ta gặp nhau đi!

- Có thể... Bạn đang ở đâu?

- Mình đang ở thủ đô nước Iceland. Bạn ở đâu, có gần chỗ mình không?

Ngân nhăn mặt, thở ra một hơi thật dài. Iceland là cái chỗ nào trên địa cầu này? Cô không biết, nhưng với cái tật giấu dốt cố hữu cô cũng nói bừa: "Chắc cũng gần, mình đang ở Việt Nam". Trên màn hình vi tính hiện ra một cái *emoticon* hình khuôn mặt tròn xoay đang thè lưỡi, vẻ chế giễu:

- Gần quá mà. Mình đang ở cách nhau một biển và hai châu lục.

Ngượng ngùng, Ngân không dám hỏi thẳng người bạn mới: "Iceland nằm ở nơi nào?" Suýt chút nữa cô sẽ *chat* tiếp vài câu ngớ ngẩn, nếu bên kia không vang lên tiếng gõ "cạch cạch", hình như anh chàng đang nghĩ ra một điều gì thú vị:

- Không sao, mình sẽ tới ngay bây giờ, ở chỗ của bạn có sẵn rượu nho không?

Ngân hơi ngạc nhiên, rồi cô hiểu ngay trò chơi của anh bạn mới: "Có, mình sẽ mời bạn uống vang Đà Lạt".

- Nghe có vẻ thú vị quá, bạn mở cửa đi, mình đang đến đây. Mình đang ngồi trước mặt bạn đây. Ổ cắm hộ của bạn ấm áp quá!

Bây giờ Ngân thấy căn hộ của mình quả thật ấm lên. Cô bắt đầu nói với Stephen về nơi anh vừa đến - trong tưởng tượng. Lọ hoa đã tàn, những tấm màn màu tím phai, khung cửa sổ nhìn ra khoảng trời trống vắng: từ khung cửa này cô có thể nhìn thấy mặt trời, mặt trăng và đêm nay - rất nhiều sao. Stephen bảo:

- Thật thú vị, ở chỗ của mình mùa này không còn trăng sao nữa. Đêm rất dài, mỗi ngày trời chỉ sáng có khoảng 3 giờ đồng hồ vào lúc giữa trưa.

Ngân ngạc nhiên, khó mà tưởng tượng được một đêm dài đến thế.

Stephen bảo:

- Đúng vậy rất dài, nhưng bây giờ là mùa Giáng sinh, khắp nơi đèn lấp lánh, nhất là ở các quảng trường.

Còn ở đây thì ngày vẫn dài, mặt trời vẫn sáng... Nhưng đêm Giáng sinh là đêm mà người ta dùng điện rất nhiều, nhà máy điện bị quá tải và năm nào cũng bị sự cố mất điện.

Stephen bảo:

- Không sao, mình sẽ thấp nển, càng đẹp và ấm áp hơn. Mình có một cây nển hình hoa hồng rất xinh, đã lâu lắm rồi có một người cho mình cây nển này, với lời chúc mình sẽ thấp nó lên trong một đêm hạnh phúc.

- ???

- Nhưng đến bây giờ, mình chưa bao giờ thấp nó lên cả.

- Vì chưa bao giờ hạnh phúc?

- Không hẳn thế, nhưng những lần hạnh phúc đều quá dễ dàng và vội vã nên mình quên mất.

Trên màn hình xuất hiện một *emoticon* hình khuôn mặt tròn xoe đang nhe răng cười.

- Mình đem nển đến cho bạn nhé? Khi thấp lên nển sẽ thơm ngát mùi hoa hồng.

- Chưa biết có nên thấp một cây nển quý như vậy không?

- Thì để xem.

Đêm đó Ngân ngồi bên Stephen trong một thế giới ảo, kể với anh những câu chuyện có thực: những ngày làm việc hối hả, những lần phóng xe hấp tấp trên đường, vẻ mặt nghiêm nghị khó hiểu của bà trưởng phòng tại công ty, nỗi đau khổ khi mất con Tutu, rồi cuộc sống xa gia đình, cảm giác mệt mỏi chất ngát vào mỗi bận kiểm kê cuối tháng.

Stephen cũng kể về cuộc sống của anh. Bốn mươi lăm tuổi, anh sống bằng nghề viết kịch bản cho một nhà hát nhỏ. Những kịch bản cho giới bình dân, luôn có những lứa đôi yêu nhau. Mùa Giáng sinh

năm nay anh viết câu chuyện về Esther và Dan, suốt hơn hai tháng trời, tối nào anh cũng ngồi ở cửa hàng ăn McDonald, một mình gặm chiếc bánh mì kẹp thịt, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ xem nên kết thúc vở diễn như thế nào, Esther và Dan sẽ cưới hay sẽ chia tay vào trước ngày Giáng sinh?

Làm đám cưới thì cổ điển quá, xưa quá! Dân Iceland bây giờ có mấy ai làm đám cưới đâu, đa số đều sống chung không ràng buộc. Còn chia tay thì hơi buồn, không hợp với tâm trạng của mùa lễ, vả lại bây giờ thì chia tay cũng chẳng có gì là mới mẻ. Lúng túng ở kết cục nên anh đã không hoàn thành kịch bản trước hạn chót, người ta đã dùng vở khác cho mùa Giáng sinh .

- "Bạn là người viết kịch à? Thôi chết, vậy cuộc gặp nhau đêm Giáng sinh giữa bạn và tôi hiện giờ có phải cũng là một kịch bản không?" - Ngân hỏi.

Trên màn hình hiện ra một *emoticon* khuôn mặt nhăn nhó, với lời thoại đầy thất vọng:

- Chúa cứu rồi linh hồn bạn. Có lẽ sự hoài nghi đã thành căn bệnh cố hữu của con người hiện đại mất rồi?

*

* *

Vậy là Stephen đã trở thành người bạn ảo , dần dần chiếm hết thời gian của cô. Qua đôi cánh tưởng tượng họ đã cùng đi chơi ở bờ sông Sài Gòn, đi trượt

tuyết ở sân thể thao mùa đông Iceland... " Stephen , mình không biết trượt tuyết đâu, chịu thôi!"" Đừng sợ , tôi sẽ tập cho Ngân ". Sáng chủ nhật họ cùng dậy muộn , uống cà phê với nhau trước cửa sổ . Và rồi mùa hoa hồng tới, Stephen đem cho Ngân thật nhiều hoa. Một lần Ngân đi công tác về miền quê, không thể lên mạng được, Stephen gõ cửa Yahoo một mình với dòng nhắn buồn bã: "*Anh nghĩ về em và nhớ em thật nhiều. Hãy gửi cho anh những lời ấm áp của em đi!*".

Nhớ em thật nhiều... đó có phải là lời nói của một người bạn không? Ngân đọc được lời nhắn của Stephen trong một quán net nhỏ ở ngoại thành khi hấp tấp rẽ vào, tranh thủ hai mươi phút dừng xe. Rõ ràng Stephen đã vượt qua ngưỡng cửa tình bạn rồi, nhưng Ngân cũng chẳng quan tâm đến điều đó, vì cô đang mãi diễn tả những cảm nghĩ của mình: "*Stephen anh biết không, thế giới hẹp lại và buồn chán vô cùng khi không có anh*".

Từ đó những bức mail giữa hai người chuyển sang một gam khác. "*Stephen anh biết vì sao bức thư này màu tím không, màu tím như bức thư này nghĩa là rất nhớ...*" Stephen thì nói nhiều về công việc: "*Anh đang viết lại câu chuyện Esther và Dan... Bây giờ anh đã nhận ra vì sao kịch bản thất bại, bây giờ anh viết khác đi, hứng thú vô cùng, nhưng em nghĩ thế nào về đoạn kết?*".

Chưa tìm được đoạn kết cho kịch bản mà mối tình online đã chuyển nhanh sang một giai đoạn khác. Stephen nhanh chóng hoá thành một anh chồng ghen, mỗi lần Ngân bận việc về trễ là một lời nhắn đã chờ sẵn: "*Em đi đâu? Sao đến giờ này mà*

chưa thấy em?" Từ một người tình ảo anh ta đã hoá ra một người chồng ảo. Thủa còn ở tuổi hai mươi lăm, Ngân cũng đã từng có một người bạn trai, khi chia tay cô tổn tới già vì cái tính ông chủ của anh chàng. Cảm giác về sự ràng buộc làm từ đó cô dị ứng với hôn nhân... Hôn nhân là gì, là bị thống trị bởi một người đàn ông!

Cô kể kỷ niệm đó với Stephen và nhận được một bức mail buồn. *"Ở đây không có chuyện đàn ông thống trị đàn bà. Ở đây nhất là trẻ em, nhì là phụ nữ, ba là chó cưng, mèo cưng, cuối cùng mới đến đàn ông... Nhưng mà em hãy tưởng tượng xem, cảm giác của anh khi mở computer ra mà không thấy tin em?"*

Ngân cảm động. Phụ nữ vẫn vậy, cảm xúc nuôi trái tim họ như một thứ thức ăn diêu kỳ nuôi cơ thể vậy. Cô không thấy sợ sự ràng buộc này như mười năm trước nữa. Ngân cố dành thời gian săn sóc Stephen thật nhiều... trên mạng. *"Hôm nay làm việc nhiều anh phải ăn nhiều lên nhé". "Tối mai anh phải đến dự buổi diễn ở Nhà hát, nhớ giặt ủi áo quần. Em sẽ giúp anh!"* Ngày mai cô nhận được mail: *"Cảm ơn em nhiều lắm, có em giúp anh giặt ủi xong thật nhanh". "Bây giờ anh sạch và thơm quá, em cứ muốn hít mãi mùi quần áo mới trên ngực anh".*

Chẳng cần làm gì nhiều cho nhau, chỉ những lời chăm sóc yêu thương cũng đủ làm cho người ta thấy cuộc sống nhẹ nhàng và biết bao hạnh phúc! Cũng vì mãi sống trong cảm giác chia sẻ ngọt ngào mà Ngân không hề biết mình đã hoá thành đối tượng cho người trong cơ quan xâm xì: "Sao lạ thế, băm sáu

tuổi, chưa chồng mà lúc nào cũng cứ tươi roi rói như là đang yêu! Chẳng thấy lo lắng gì, mà cũng chẳng thấy hẹn hò ai cả!"

"Mà lúc nào cũng vội vàng về nhà, cứ như là chồng con đùm đề không bằng".

Rồi thì sự tò mò của người ta cũng có ngày được thoả mãn. Một hôm, trong giờ làm việc Ngân đã tranh thủ năm phút mở *computer* xem đã có thư của Stephen chưa. Bức thư của Stephen hôm ấy đã làm Ngân vui đến nỗi sinh ra đáng trí - cô đã quên đóng hộp thư riêng của mình lại trước khi về. Bà trưởng phòng đã vào xem hết những bức *mail* của Ngân.

Bức thư làm cho Ngân vui sướng, đối với bà là một tín hiệu tai hoạ.

- Cô có điên không, chừng ấy tuổi đầu rồi mà còn nhẹ dạ như trẻ con. Cô có biết bên Tây những đối tượng nào thường lên mạng chat chit không? Tôi đi Tây nhiều lần rồi, tôi biết. Người tử tế ai cũng bận rộn, chỉ có bọn thất nghiệp, bọn vô tích sự, bọn chim gái chuyên nghiệp mới có thời giờ lang thang trên mạng thôi!

Ngân bức bối, hộp thư riêng bị người ta đào bới, lại còn bị mắng nữa... Nhưng bà trưởng phòng của một công ty nhà nước, dù đã đi Tây nhiều lần, vẫn giữ nguyên vẹn cung cách của một cựu tổ trưởng công đoàn thập kỷ 80, thời bà chuyên lập đoàn kiểm tra đi rình bắt những đối tượng "hủ hoá" để lập biên bản trình lên Giám đốc. Với bà không có ranh giới giữa cái chung cái riêng gì hết, tất cả nhân viên trong phòng đều là con cái của bà, bà lo âu cho họ theo cách của bà... Sự quan tâm ấy quá nhiệt tình

khiến Ngân không đành lòng cãi lại, mà cũng chẳng dám cãi. Kết quả là Ngân sẽ phải có mặt trong tổ thường trực, hai mươi bốn giờ có mặt trong vòng một tuần, kiểm kê giữa năm!

"Nhưng em đang có việc rất cần xin nghỉ..." "Cô biết rồi! Cái thằng người nước gì đó báo tin sắp tới Hà Nội chứ còn gì? Em đừng có đi! Ngân ấy tuổi đầu rồi, liệu mà kiếm một người đàn ông tử tế chẳng hơn là mất thời giờ với mấy trò vớ vẩn? Lỡ ra hấn ta là một kẻ lừa gạt, lỡ ra hấn mang HIV trong người thì sao? Cha mẹ mày ở xa, tao coi mày như con tao, đừng có cãi".

Ngân nín lặng. Stephen sẽ tới. Người ta bảo cô đừng gặp anh, cô càng muốn gặp. Tối hôm đó Ngân vừa vội vàng quơ mấy thứ áo quần son phấn để chuẩn bị vào trực công ty, cô vừa bật máy tính để đọc tin Stephen. *"Anh sẽ đến Hà Nội ngày... Sẽ ở một khách sạn ở đó. Chỗ em ở có ở gần Hà Nội không, em có thể đến gặp anh không?"* Ngân lắc đầu, với cái nhìn của một người ở xa tít, nơi đâu trong nước Việt Nam mà chẳng gần nhau. Nhưng tại sao anh ấy không hỏi chỗ ở của mình để đến gặp, mà lại rủ mình đến khách sạn? Thật lạ, suốt một năm qua quen Stephen, chưa bao giờ cô đặt những câu hỏi như thế này.

"Stephen, làm sao em nhận ra anh được? Sao mình chưa bao giờ nhìn nhau qua webcam nhỉ? Hãy cho em nhìn anh qua webcam đi!". Đáp lời Ngân là một câu từ chối. *"Anh không thích để người ta nhìn mình qua webcam, hình ảnh qua webcam bao giờ cũng méo mó một cách kỳ cục"*. Niềm vui trong Ngân bỗng chùn lại, sao anh ta lại không muốn cho

mình nhìn thấy hình ảnh của anh?

Suốt sáu hôm Ngân ngồi làm việc trước máy tính, tâm thần bất định. Câu chuyện tình trên mạng đã không còn là bí mật của riêng cô, nó thành chuyện đồn thổi trong công ty. Nhiều bạn gái rĩ tai Ngân:

- Tôi nghiệp mày, chuyện gặp nhau trên mạng ít khi thành lắm... Nhiều người trên mạng yêu nhau tha thiết như say thuốc nhưng khi gặp gỡ ngoài đời thì cứ lạnh khô cứng đơ, chẳng thể nào xúc cảm tí gì. Đơn giản vậy đó, những gì ở trên mạng thì chỉ có giá trị trong thế giới ảo mà thôi!

Ngân gật đầu. Nếu Stephen thực sự chỉ tồn tại trong thế giới ảo, thì cũng có nghĩa là với Ngân, một phần đời đã mất.

Cô chịu đựng tâm trạng đó. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu ngày. Đến ngày thứ bảy, bỗng nhiên đang làm việc, Ngân quảng cây bút sang một bên, tập hồ sơ sang một bên, bảo với bạn đồng nghiệp:

- Mình đi đây!

- Đi đâu? Còn một hôm nữa mới xong mà! Giỡn mặt với sếp không được đâu!

- Không còn là sếp của tao nữa! - Ngân nói.

Bà trưởng phòng chạy ra:

- Giữ nó lại, xem kìa! Nó bị điên rồi!

Ngân cầm lấy túi xách, giằng tay ra khỏi tay bà:

- Em chào cô, em có thể có nhiều cơ hội việc làm khác. Nhưng cơ hội hạnh phúc của em thì sẽ không có lại lần nữa!

Ngân bay ra cửa, đến ngay một văn phòng bán vé của Việt Nam Airline.

*

* *

Bước xuống sân bay Nội Bài, Ngân còn choáng, cô lảo đảo lên băng chuyền sang tầng hai.

Stephen đã để lại tin, chiều nay anh sẽ đi Bangkok và chuyển máy bay ở đó để về nước. Anh đã chờ một tuần rồi, không thể chờ hơn được nữa.

Trước những cửa vé đi Bangkok, rất nhiều hành khách người nước ngoài đang làm thủ tục. Làm sao biết ai là Stephen, khi cô chỉ biết một điều rằng tóc anh ấy màu nâu?

Ngân đi từ cửa vé này sang cửa vé kia, gần như tuyệt vọng, thời giờ đang càng lúc càng ngắn lại.

Và Stephen cũng đang từ trong đám đông ngoái lại nhìn rất nhiều lần, hy vọng có người sẽ tới vào phút chót.

Thế rồi họ nhận ra nhau, một người đàn ông không ngớt ngoái lại tìm kiếm và một phụ nữ đang loay hoay hoảng hốt qua lại trước đám người.

Stephen rút ra từ trong chiếc túi quần to bụi bên hông chiếc hộp nhựa trong suốt, trong có cây nến hoa hồng. Nó thật đẹp, xứng đáng được giữ gìn trong bao nhiêu năm.

Trong một thoáng, anh thầm nghĩ đến những vớ

kịch mình đã viết. Anh biết cách xử lý ở những đoạn này, khi một nửa của ai đó xuất hiện vào phút chót. Trong trường hợp này, theo cách xử sự có bài bản, nhân vật nam sẽ trả vé máy bay, ở lại...

Nhưng đây là cuộc đời thực chứ không phải trên sân khấu, nên Stephen vẫn phải đi. Vì Stephen không phải là triệu phú, vì bảy ngày qua anh đã tiêu hết tiền ở Hà Nội và vì mỗi năm mới có thể đi nghỉ một lần.

Ngân cũng hiểu điều đó, cả hai người đã đứng trước cửa phòng cách ly. Stephen ôm Ngân hôn nhẹ lên má cô: "Đừng thấp cây nến này trước khi anh trở lại". Ngân không quen ôm hôn trước chỗ đông người nên Ngân chỉ biết đứng sững ra, nước mắt rơm rớm trên mi cô. "Mùa xuân anh sẽ trở lại, chờ anh nhé". Stephen nghĩ thầm: Dan và Esther rồi sẽ kết hôn với nhau thôi, có thể kết cục ấy hơi cổ điển, nhưng là kết cục đem đến cho anh bao cảm giác hạnh phúc, chắc là với người xem cũng thế.

Ngân trở lại trước cửa vé nội địa. Còn hơn một giờ nữa mới có thể *check in* trở lại Sài Gòn. Ngân ngồi xuống, nhìn lên bầu trời xanh qua cửa kính. Stephen đang bay trong bầu trời đó. Mùa xuân anh sẽ trở về. Chợt Ngân bỗng nhớ ra: mỗi miền trên thế giới đón mùa xuân vào một tháng khác nhau. Mùa xuân Việt Nam bắt đầu vào tháng giêng, Tây Âu là tháng hai, Bắc Âu là tháng tư... Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa hề hỏi Iceland nằm ở nơi nào?

T.T.M

Con một

LÊ MỸ Ý

Nàng đã thức suốt đêm. Cái đêm thật ngắn chẳng tày gang. Chưa mấy chốc mà trời đã vội sáng. Nắng ngoài sân liếm dần từ ngoài hiên đến bậc cửa sổ một cách mờ nhạt, rồi hừng lên, ngay chỗ nàng ngồi, nhuộm vàng mái tóc nàng lúc nào không hay. Những dòng chữ trên máy tính thì vẫn đang ngoằn ngoèo trước mắt, nháy múa từng điệu xiêu vẹo. Có lẽ nàng đã hoa mắt. Bởi nàng đã thức suốt đêm. Nước mắt đã chảy. Ngược vào trong, từng dòng, từng dòng. Và có lẽ chưa bao giờ nàng thèm được khóc đến vậy.

Thiêm cũng đã thức và đến sau lưng nàng tự lúc nào. Nó nhìn chị gái qua cái cần cổ cao trắng như

ngó sen nhưng lại nâng đỡ một gương mặt râu rĩ, ảo não. Cả gương mặt chỉ có đôi mắt là ánh lửa. Trông chị nửa như một góa phụ đau khổ, lại có nét tựa như cô gái vừa chớm tuổi yêu, hồng hực, nồng nổi và khờ dại lắm. Thêm liếc nhìn cái tít truyện ngắn trên máy vi tính chị gái vừa lăn chuột lên lên xuống xuống. Nó trề môi:

- Trời ơi! Thời buổi này mà còn viết ba cái truyện đạo lý khuyên răn lãng nhăng đó, ai đọc nữa hả bà?

Nàng giật mình quay lại. Hình như nàng đã ngủ thiếp đi. Ngủ gật ngay trên cái ghế xoay nóng nực, bức bối mồ hôi và những dòng chữ vội vã nhảy ra màn hình. Nàng ngủ gật mà tay vẫn xoay xoay con chuột, cứ như thể chưa hề ngủ lịm đi lấy một phút, tri giác chưa hề mất, ý thức chưa hề chìm lỉm. Trong ý thức của nàng, tri giác của nàng, thậm chí trong thẳm sâu vô thức của nàng nữa, nàng hiểu rõ mình phải hoàn thành câu chuyện ngay trong hôm nay, trước tám giờ sáng nay. Nghĩ đến giờ giấc, nàng lại giật mình đánh rột. Cái cần cổ ngó sen đảo lui một trăm tám mươi độ:

- Mấy giờ rồi hả mày? Sao không gọi tao?

- Ai biết bà ngủ đâu. Thấy cái tay vẫn xoay xoay mà...

- Con quỷ! Mày lại đọc trộm truyện của tao chứ gì?

- Truyện của bà có mời đây cũng không thèm đọc. Chán bỏ xừ đi... Cái gì mà con một với con hai lằng nhằng hết biết. Lại còn khóc lóc nước mắt nước mũi nữa... Chị Hai à, thời buổi này mà...

- Vâng, con biết rồi, má ạ! Thời buổi này... thời buổi này...

Nàng quay lại với đoạn truyện đang viết dở. Nhân vật nữ của nàng, một người con gái thất tình đang ngồi trong phòng, khóa chặt cửa phòng khóc lóc. Nàng muốn dẫn nhân vật đi chơi. Nhưng dẫu cách mấy nhân vật vẫn không nín và nhất định không chịu mở cửa cho mẹ vào. Nhân vật của nàng bảo:

- Chị có bao giờ phải khóc vì tình yêu chưa?

Nàng trả lời:

- Có chứ! Nhưng thời ấy đã qua lâu rồi. Bây giờ, đã hết nước mắt.

- Chị đã làm gì để hết đau khổ?

- Không làm gì cả. Cứ ngồi và khóc. Nước mắt sẽ trôi mọi thứ.

Nàng bảo tiếp:

- Mà khóc ít thôi, em ạ. Mà đã khóc đúng một tiếng rồi đấy...

Đúng vào lúc nàng hưng phấn cao độ định nhoay nhoáy lướt tay trên bàn phím thì Thiêm lại xuất hiện. Nó đặt phịch tách cà phê xuống chỗ trống ngay cạnh bàn phím. Thêm cái bánh bông lan.

- Ăn sáng đã rồi muốn làm gì thì làm. Viết cả đêm thế nó rạc cả người ra, rồi chẳng ma nào thèm ngó chị cho xem!

Nàng bật cười:

- Thì vẫn chẳng có ma nào thèm ngó đấy thôi!

Nói rồi, nàng quay người lại trên cái ghế xoay, chòng chọc nhìn nó. Thiêm đang cầm trên tay cái bánh bông lan to gấp đôi bánh của nàng, má phồng căng ra. Nó trợn mắt, như mắc nghẹn:

- Ăn sáng đi chứ còn nhìn với ngó cái gì. Ăn rồi còn xử lý vụ con một.

Nàng hỏi:

- Hình như thằng Hiệp, cái thằng đến tán mày hôm qua, là con một phải không?

Thiêm phì cười, suýt phun cả bánh vào mặt nàng:

- Ủ! Nó là con một, bố nó làm giám đốc xuất nhập khẩu mây tre đan lớn nhất Hà Nội đấy.

- Tại sao mày lại câu được thằng như thế nhỉ?

- Thì... em gái chị tài giỏi hơn người mà...

- ...

Kỳ thực, Thiêm không phải là em gái của nàng. Nó chỉ là em nuôi. Thiêm con bác Nhân, là người anh kết nghĩa của mẹ nàng hồi còn ở chiến trường. Mẹ bảo, hồi mẹ đi Xê mới có mười sáu tuổi, không có bác Nhân đỡ đầu chỉ bảo quan tâm, chắc mẹ chẳng còn sống để mà gặp bố, lấy bố và sung sướng như bây giờ. Có lẽ vì vậy mà khi nhà cao cửa rộng ra đường xe đón xe đưa, mẹ đã về đón Thiêm - đứa con gái duy nhất của bác Nhân - lên thành phố, cho nó ăn học và chữa bệnh.

Thiêm bị bệnh máu trắng, nhà bác Nhân thì nghèo, mẹ nàng đã phải mất mấy năm với bao tiền của thay máu cho nó. Nghe người ta mách thuốc

thang ở đâu là mẹ liền đi tìm đấy, có lần nó uống sừng tê giác mất toi mấy chục triệu, thế mà mẹ cũng chẳng tiếc. Riết rồi nó thành con của mẹ, đứa con mà mẹ yêu hơn cả nàng. Hai vợ chồng bác Nhân vẫn lặn đụn dưới quê, yên tâm vì con gái đã được mẹ bảo bọc, mặc dù họ cũng có lúc hơi buồn. Vì thế, thực ra nàng là con một. Và nàng cũng có đôi lúc ầm ỨC với sự có mặt của Thiêm. Thiêm đã giành mất mẹ của nàng, hay chính nàng đã tự rời xa mẹ.

Kể từ lúc nàng tuyên bố không học đại học, ở nhà viết văn, tự sống bằng văn chương, mẹ đã coi như không có nàng trên đời nữa. Nhưng dù sao nàng vẫn là đứa con một cật ruột của mẹ. Đôi lúc, nàng cũng thèm mẹ lắm. Mà những lúc như thế, Thiêm đã chặn giữa mất rồi.

*

* *

Nàng định viết một cái truyện về con một, nhưng không đủ dũng cảm để viết chính mình. Nàng sợ mẹ đọc, sẽ cười nàng xưa kia khăng khăng tách rời mẹ, không cần mẹ để đi viết văn, nay mới có mấy năm đã nhọc nhằn đầu hàng. Nàng cũng sợ cả Thiêm đọc. Nó rất hay nghịch máy tính của nàng. Nó sẽ tủi thân, sẽ sút mẻ tình cảm, mà nàng thì không muốn sút mẻ tình cảm. Ngay lúc này đây, nàng lại thấy nó như đứa em ruột thịt.

Phân vân giữa cái muốn thổ lộ và cái không muốn ấy, nàng cho nhân vật, người con gái con một

trong gia đình gia giáo, bị thất tình. Cô gái đã thất tình ngay từ lần yêu đầu tiên, y như nàng, năm học lớp mười hai, yêu phải một thằng nghiện hút. Nàng đã khóc hết nước mắt. Còn nhân vật của nàng thì khóc hết nước mắt vì người yêu là một kẻ sở khanh lừa đảo, phụ bạc. Và nàng xoáy vào nỗi đau khổ đó, chứ không phải xoáy vào sự cô đơn của đứa con một ương ngạnh, muốn làm theo ý mình, nhưng cũng khao khát được mẹ vuốt tóc hay nấu cho những món ăn ngon. Đã lâu lắm, nàng không được mẹ nấu cho những món ăn ngon. Đến bữa, mẹ chẳng nói gì với nàng, chỉ gấp thức ăn lia lịa cho Thiêm. Ban đầu, Thiêm cũng có vẻ ngần ngại lúng túng. Sau rồi thành nghiệm nhiên, cũng chẳng ai để ý nữa. Chỉ có nàng là âm thầm nhìn, rồi âm thầm buồn.

Nhưng đến tám giờ sáng nay, nàng đã phải nộp bài. Nàng đăng ký gửi truyện ngắn này cho tờ tạp chí in vào số tháng tới. Nàng đã nói dối họ là mình viết xong rồi, chỉ còn chỉnh sửa, hay lắm. Văn chương cũng phải marketing, nếu không, nàng lấy đâu tiền để đóng cơm hàng tháng cho mẹ. Nghĩ đến điều đó, hớp vội tách cà phê nóng, nàng lại quay vào máy vi tính. Nhân vật của nàng vẫn đang ngồi khóc. Đã khóc hơn một tiếng đồng hồ. Phải kết thúc thôi. Truyện ngắn mà nhiều nước mắt quá, người ta cũng chẳng muốn đọc. Nàng hí hoáy gõ tiếp. Nước mắt của nhân vật nhảy nhót trên má nàng. Cô ta bảo:

- Chị ơi, em đã quyết rồi. Em sẽ không nghĩ đến thằng Sở khanh ấy nữa. Mai em sẽ nhận lời lấy thằng Y.

Nàng muốn can. Nhưng có can ngăn cũng đã quá

muộn. Nhân vật Y vừa mới xuất hiện, cũng là con một, bố làm giám đốc xuất nhập khẩu mây tre đan to nhất Hà Nội. Nhân vật con một lại thốn thớt:

- Em vẫn tự tin là mình xinh đẹp, mình có học, mình sẽ giữ được nó. Ngờ đâu... Cái thằng sở khanh ấy, nó chẳng coi em ra gì. Em gọi di động cho nó, nó cũng không thèm nghe, chắc là nó đang hú hí với con nào đó, chị ạ!

Nàng bảo:

- Mà còn gọi di động cho nó làm gì nữa hả trời! Quên nó đi!

- Nhưng mà... Em thấy vẫn còn yêu nó. Em cũng muốn xem mặt người yêu mới của nó, xem nó hơn gì em!

- Mà trẻ con... bỏ mẹ! Việc gì phải xem! Quên nó đi!

Nàng bắt nhân vật mình phải quên, nhưng nàng nào có quên được. Nàng đã không quên được vết thương đầu đời, không quên được gã nghiện hút bánh trai mà trong những phút giây ở nhà một mình, bố buồn bán đàng bố, mẹ ăn chơi đàng mẹ, đứa con gái một là nàng đã trót buông thả. Vì thế mà nàng chọn nghề viết văn, nàng muốn cảnh tỉnh những đứa con một, những cô gái nhẹ dạ cả tin như nàng. Đáng tiếc, đến cái đoạn này, nàng lại tịt, không biết nên nói gì với nhân vật đang thất tình nữa.

Nàng chưa kịp nghĩ ra cái gì chữa cháy cho đoạn tịt ngóm này thì Thiêm vào. Theo sau Thiêm có cả Hiệp. Hiệp đi BMW, đẹp trai, hút xì gà thơm nức phòng. Mắt Hiệp cứ nhìn vào cái cần cổ của nàng

như có lửa. Còn Thiêm, lúi ha lúi húi ở góc thay quần áo, hẳn là đang chọn để nhặt một cái áo nào đó của nàng trong tủ áo, mượn tạm. Nó vẫn thích bắt chước chị.

Thiêm đã ra. Nó mặc cái dài tay màu mỡ gà cổ trễ của nàng. Cái áo có riềm quần phất phơ rất điệu. Ai mặc vào da cũng trắng nõn, trông trẻ ra và béo ra. Nó xoay một vòng trước mặt Hiệp. Đến lượt nàng đỏ mặt, không phải vì cái nhìn có lửa của Hiệp, mà vì cái áo lót đen nổi bật sau lần vải mỏng. Hiệp xuýt xoa:

- Đẹp quá! Em sẽ là nữ hoàng của đêm nay.

Thiêm cười tíu. Còn nàng vẫn đỏ mặt, không nói được lời nào. Cái áo lót đen như con mực ám vào đầu nàng. Nó là của nàng. Cái áo duy nhất hiệu Triump mà nàng có. Nàng đã cẩn rằng mua bằng nhuận bút hai cái truyện ngắn in ở một tạp chí địa phương. Thiêm vút đi như gió sau cánh cửa gỗ, trước khi đóng sầm, còn kịp thống một câu:

- Bà chị trông chừng thằng em nhé!

Cửa đóng lại. Thói lịch sự trưởng giả của dân thành phố, với lối giải thích nguy tạo "để chống bụi" đã được Thiêm học hỏi từ lâu. Nó đóng cửa mà không nghĩ đến bà chị đang ngồi chết dí, với một thằng đầu nhuộm vàng, ăn mặc rất bảnh, đẹp trai, mùi nước hoa Hugo Boss vừa trẻ con háu đá, vừa quyến rũ một chút khi lẫn lộn với xì gà thơm nức phòng khiến bà chị bối rối. Con bé thật là... Nàng thầm trách, đầu vẫn không thôi luẩn quẩn với cái áo lót đen.

Nàng cố giấu vẻ bối rối bằng cách cắm mặt vào

màn hình vi tính. Im lặng như ngừng thở. Nàng cảm thấy rất rõ đôi mắt có lửa đang nhìn mình. Cạch cạch cạch. Những ngón tay không tuân ý nàng. Máy treo. Chẳng biết nàng đã bấm nhầm vào phím quỷ sứ gì. Nàng chờ mặt ra vì không phím bấm hay cú *click* nào làm con chuột nhấp nháy nữa. Thật là một buổi sáng khốn kiếp! Nàng không thể đứng dậy đi ra. Lối ra quá nhỏ. Hiệp đang ngồi chắn đường. Váy áo của nàng cũng xộc xệch. Nàng cảm thấy tóc tai rối bù và mặt đỏ nhừ lên. Một hơi thở phà vào sát tai, thoang thoang mùi xì gà chính là nguyên nhân khiến nàng đỏ mặt.

- Máy của em bị treo rồi. Chắc do vi rút.

Hiệp gọi nàng bằng em tỉnh queo và lướt cái ghế xoay tới gần nàng từ lúc nào, êm ru khiến nàng không hay biết. Giọng nói vang và ấm đầy sức hút, như muốn xoáy người nghe vào đó. Nàng ngồi yên, chết đống. Vì Hiệp đang vòng tay qua người nàng, rất tự nhiên, với một ổ USB to bự vừa được rút ra trong cái xích lẳng nhằng anh ta quán quanh người.

- Con vi rút của em rất mới. Rất khó diệt. Anh biết loại này. May mà có sẵn chương trình cập nhật diệt vi rút hôm nay.

Hai tay Hiệp nhoay nhoáy. Người Hiệp đang cọ rất sát vào lưng nàng. Không còn mùi Hugo Boss. Cũng không còn mùi xì gà. Chỉ có mùi đàn ông thật đặc. Nàng muốn chống cự. Muốn đẩy Hiệp lùi ra. Muốn lùi ra khỏi Hiệp. Anh ta vòng cả hai tay qua người nàng, điều khiển máy tính từ sau lưng nàng. Một phút. Hai phút. Nàng nín thở, mím môi. Vừa lấy hết sinh khí định đẩy Hiệp ra thì con chuột trên màn hình nhấp nháy. Hiệp lướt một vòng trên bàn

phím. Hơi thở luồn qua cổ nàng, vào tận ngực áo. Tim nàng đập như chưa từng được đập, át tiếng gõ phím của Hiệp. Màn hình bừng sáng. "Em mới chính là nữ hoàng duy nhất của anh!". Bôi đậm. Ba dấu xxx tiếp theo làm nàng choáng.

Cốc cốc cốc... Tiếng gõ cửa như chạy thẳng vào tim. Nàng chưa kịp làm gì thì đã thấy màn hình hiện nguyên chỗ cũ.

- Nhưng mà... Em thấy vẫn còn yêu nó. Em cũng muốn xem mặt người yêu mới của nó, xem nó hơn gì em!

- Mà trẻ con... bỏ mẹ! Việc gì phải xem! Quên nó đi!

Hiệp đã ngồi ngay ngắn lối cửa, phì phèo thơm lừng xì gà. Mùi đàn ông vẫn đặc sánh luẩn quẩn. Thiêm bước vào:

- Hai người đã làm quen với nhau chưa? - Chẳng đợi ai trả lời, lại tiếp - Anh xem em có tuyệt không?

Nàng ngoái cổ, làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cảm giác giọng mình run run:

- Con quý! Mà đi đâu lâu thế?

Câu trả lời là Thiêm cười nhoẻn, xoay một vòng, cái áo vàng có riềm quần tung lên lộ cả mảng bụng trắng hếu. Gương mặt nó như vừa được phù phép bằng một thầy phù thủy không cao tay lắm. Mặt trắng như các geisha Nhật. Mắt kẻ viền đen thật đậm ở trên và dưới. Mảng trên cùng là màu vàng cùng màu áo, lấp lánh ánh nhũ. Môi đỏ chót. Tóc búi cao cài ba nhánh trâm.

- Trông em còn đẹp hơn Chương Tử Di trong *Hồi ức kỹ nữ*! - Hiệp bảo.

Nàng suýt bật cười vì nhận xét đó của Hiệp. Đúng nó trang điểm theo cách nhân vật nữ trong bộ phim đang được chiếu tràn lan. Nhưng nó chẳng có cốt cách Nhật tít nào. Miệng cười tí toe tí toét, áo lót đen nổi bật sau lần vải vàng. Cái váy di gan của nó màu xanh dương, được cả phái nữ và nam chuộng nhất hiện nay nhưng chẳng ăn nhập gì với kiểu trang điểm đó. Thế mà cũng bảo là đẹp hơn Chương Tử Di!

- Ủ! Giống lắm - Nàng thốt lên một câu lấy lệ rồi cắm mặt vào màn hình.

Thiêm và Hiệp cặp tay nhau nhún nhảy đi ra. Nàng ngồi thần mặt. Màn hình lại hiện lên dòng chữ "Em mới chính là nữ hoàng của anh! xxx" thật đậm. Giống viên mắt Thiêm. Nàng bấm phím xóa. *Xin lỗi, máy vi tính của bạn không thể xóa vi rút này!* Trời đất! Hấn diệt con vi rút này để cài con khác vào. Khốn kiếp. Vi rút. Hấn đúng là một con vi rút khốn kiếp. Nàng cũng là một con vi rút khốn kiếp...

*

* *

Mãi đến chiều nàng mới hoàn thành được cái truyện ngắn. Nàng mất hai cú điện thoại để xin lỗi và báo muộn cho tòa soạn. Thật đúng là đã nghèo lại gặp phải eo. Đành "cẩn răng chấm com" thôi, con

vi rút Hiệp cài cứ năm phút lại hiện một lần, làm nàng vừa mất thời gian vừa không sao tập trung được tâm trí làm việc.

Nàng uể oải xuống nhà, lục cơm nguội. Mẹ đã đi chùa. Lúc nào cũng đi chùa. Thiêm đã bảo tối nay đi sinh nhật bạn, về muộn. Nàng ừ hử, chẳng buồn để tâm. Ăn xong bát cơm nguội, ngó ra sân, nắng đã lặn mất tăm tích từ lúc nào. Con mèo gầy gò bên nhà hàng xóm đến cọ cọ chân vào nàng. Mềm mại và uể oải. Lúc nào ăn cơm, nàng cũng cố kiểm cái gì đó thấy cho nó qua hiên. Hình như nó mới là kẻ gần gũi và yêu thương nàng nhất, dù chẳng nói lời nào.

Nàng bế thốc nó, đặt lên lòng. Nó vẫn nằm im, mềm mại và ấm áp đến nao lòng, ấm áp hơn bất kỳ hơi thở nào của con người. Nàng thấy chua chát vì ý nghĩ của mình, lại đặt nó xuống, vào nhà tắm, vực đầu trong bể nước. Nước mát lạnh. Rửa trôi mọi thứ. Bực tức. Phiền não. Run rẩy. Quyến rũ. Giận dữ. Ganh tỵ. Chua chát. Cả cái áo lót đen như con mực lún quẩn. Con mèo già mềm hơn bông và ấm hơn hơi thở con người.

Cầu trời khấn Phật con vi rút đó bỗng nhiên bị đột tử. Nàng bật máy, vào Yahoo Messenger, định chat nhờ thằng bạn tải hộ chương trình diệt con vi rút cứng đầu đó. Một bông hồng đỏ chót hiện ra. Có một *nickname* langtuhathanh đang *link*. Nàng trả lời: “Tôi không có ý định chat với người lạ đâu, mất thời gian. Xin lỗi”.

Đáp lại ngay: “Tôi không phải là người lạ của em. Tôi biết em và yêu em”.

Nàng không trả lời. Định thoát ra nhưng nghĩ đến con vì rút của Hiệp, lại thôi. Không xóa, cái Thiêm về táy máy mở máy lên thêm phiền. Nó sẽ trêu ghẹo vắn vẹo cho đến lúc nàng phát cáu. Bao giờ cũng vậy.

Lại gõ: “Sao em không trả lời, nữ hoàng của tôi?”.

Nàng giật mình, mặt nóng lên:

- Bạn là ai? Đừng quấy rầy tôi nữa!!!

- xxx... - Tiếp theo là một gương mặt cười đang đưa tay hôn gió.

Mặt nàng đỏ như. Chẳng nhẽ Hiệp? Không thể. Hắn đang cùng Thiêm dự sinh nhật. Nghĩ thế, nhưng nàng cũng gõ lại:

- Có phải Hiệp, bạn của Thiêm?

Lại một bông hồng nữa. Và chuông điện thoại di động của nàng réo vang. Chết tiệt. Ai gọi vào cuối ngày?

- A lô!

- Anh đây. Anh là Hiệp. Xin đừng cúp máy. Anh đang ở tiệc sinh nhật, nhưng anh đã ra ngoài vì nghĩ tới em. Anh muốn làm bạn với em.

- Làm bạn?- Nàng định cúp máy nhưng không hiểu sao lại dai giọng trả lời - Thiêm của anh đâu? Anh đừng để tôi phải mách với Thiêm!

- Em dọa anh à? Thiêm chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

Tiếng nói đầu bên kia bỗng dừng chìm đi, tiếng

nhạc vang lên âm ỉ. Nàng nghe rõ tiếng Hiệp thật vang, đến mức chói lói ở đầu dây bên kia:

- Dừng! Anh không nhảy đâu, anh đang nói chuyện với bạn anh!

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy thương thương Hiệp. Thấy hả dạ nữa. Con mực đen - cái áo lót mà nàng đã dành dụm tiền nhuận bút hai cái truyện ngắn mồ hôi nước mắt của nàng lại hiện lên. Phải, nàng quyết định làm quen với Hiệp. Hiệp đã muốn làm quen với nàng, dám nói với Thiêm là anh đang nói chuyện với bạn anh, thì tại sao nàng lại không? Phải, Thiêm đã giành hết của nàng, mẹ, tình thương, sự may mắn, cả những cái áo đẹp nhất nữa... Tất cả... Nàng cần phải dạy Thiêm biết thế nào là lễ độ. Thiêm cần phải biết thế nào là lễ độ. Hiệp sẽ không thể là của Thiêm. Hiệp sẽ là của nàng...

*

* *

- Cuối cùng thế nào, cái truyện chát chít yêu đương của cô lằng nhằng mất thời gian quá! - Ông tổng biên tập sốt ruột.

- Tôi... Tôi định cho cô ấy yêu Hiệp, và sau đó lại bị phụ tình...

- Ôi dào! Chuyện của cô suốt ngày chỉ toàn bị phụ tình. Cô nên cho độc giả ăn món gì đó nhẹ nhàng, tươi mới một chút. Người ta chán phụ tình rồi, chỉ thích tươi vui và hy vọng, cô nhớ chưa! Thời

buổi này chẳng còn tình yêu tình iếc gì nữa, nên chẳng ai phụ tình ai đâu. Ai không cao tay không lừa được đối phương thì bị đối phương lừa thôi. Thế thôi. Nhớ nhé! Cô phải viết đúng tâm lý thời thượng chứ. Một tuần nữa nộp bài, không được trễ như lần trước đâu. Không ai đợi cô đâu, nhà văn nhiều như nấm...

- Vâng, vâng... em sẽ...

Tạch. Điện thoại cắt ngang. Nàng buông cái di động tróc lỗ, quay lại màn hình.

Trên màn hình tạm dừng, hiện lên khuôn mặt cười nhấp nháy. Cũng là chế độ tự động do Thiêm cài đặt. Khuôn mặt cười cứ nhấp nháy mãi, như trêu ghẹo nàng. Nó cũng giống nụ cười của Thiêm, lúc ở bên cạnh đọc những câu chuyện đạo lý khuyên răn mà nàng thức trắng đêm để viết.

Bỗng nhiên, nàng muốn viết một câu chuyện mới, một câu chuyện được mở đầu bằng nụ cười của nhân vật. Cho dù cô ta thất tình, cho dù cô ta đau khổ thế nào đi nữa, cô cũng nên cười. Như nàng, ba mươi tuổi, đứa con gái một bị khước từ. Một mối, già sòm. Và cứ muốn nở nụ cười.

*

* *

Nhưng sao mà khó...

L.M.Y

Đêm vỡ

LƯƠNG ĐÌNH KHOA

Đ

êm chảy dài và lạnh lẽo. Gió ngả ngón phơi mình trên những vạt lá xanh um đợi chờ một cách tình tứ; rồi bất chợt đột ngột hờn ghen, thốc mạnh vào đám lá cây già (mà vẫn còn thèm khát cố níu kéo một chút tình vương víu nơi cành) khiến chúng rụng xuống tả tơi và xao xác... Từng cặp tình nhân cũng lần lượt rời khỏi những lùm cây, dìu nhau tìm về một không gian ấm áp cho riêng mình.

Hoan bước lặng thầm, lăm lũi trong công viên, miên man nghĩ về những điều Hiền nói ban chiều và nhếch mép cười. Chẳng lẽ, chỉ vì một lý do rất trẻ con như thế, rằng vì ngày xưa mẹ của Hiền “tấn công” bố anh không đổ, vì quá yêu mà không sở hữu được trong tay nên khi biết bố Hoan là ai thì nhất

quyết ngăn cấm, chia rẽ anh và Hiền cho thoả nỗi hờn giận nhỏ nhen trong lòng mình? Một người mẹ lấy hạnh phúc của con để giải toả nỗi lòng như vậy, liệu trong lòng có cảm thấy thực sự nhẹ nhàng và thanh thản được không?

- *Chồng ơi, chồng đẹp trai quá ta! Cho mình được ở bên chồng tối nay, chồng nhé!*

Hoan giật mình khi có bàn tay ai đó vỗ mạnh vào vai. Anh quay đầu lại, bắt gặp một gã phấn son loè loẹt đang nhìn mình với cặp mắt hau háu thèm thuồng... Hoan nhìn đồng hồ... 23 giờ 30 phút... Người ta vẫn kháo nhau rằng ở công viên, ngoài 23 giờ là thời điểm hoạt động của “thế giới thứ ba”. Họ gồm đủ các thành phần trong xã hội, có cả những người nổi tiếng, cùng tìm về đây, sống với cuộc sống và con người thực của mình vào những thời khắc ngắn ngủi của thời điểm một ngày tàn và ngày mới nhen nhóm đang sang... Anh đưa mắt nhìn quanh, thấy trên ghế đá, dưới những lùm cây, từng cặp, từng cặp đồng tính đang ve vuốt, sờ soạng lẫn nhau mà nghe sống lưng mình lạnh toát...

Hoan đẩy gã đồng tính kia ra, khiến gã ngã dúi dụi xuống cỏ, bước vội ra khỏi công viên. Nhưng gã này vẫn lẻo đẻo bám theo... Mải nhìn lại phía sau, Hoan va phải một cặp ở ngay gần cổng. Đó là hai người phụ nữ. Một người phụ nữ nhìn anh, nhìn gã đồng tính đang đuổi theo anh rồi buột miệng:

- Đi đi, để tôi chặn gã lại cho!

Anh ngẩng đầu lên, chợt thấy gương mặt này quen quen, dường như anh đã gặp ở đâu đó... Nhưng Hoan không đủ thì giờ để suy nghĩ tiếp. Anh vụt

chạy ra đến đường nhựa, vẫy vẫy một chiếc xe đang lao về phía mình...

- Ô, cháu chào cô! Cô...

Hoan chợt giật mình khi nhận ra người đàn bà cầm lái ngồi phía trước lại chính là mẹ của Hiền – người yêu anh.

- Anh định hỏi tôi đi đâu, làm gì vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này phải không? - Người thiếu phụ có mái tóc uốn cong điệu đà ôm lấy hai bờ vai chậm rãi nhả ra từng vòng khói thuốc nhếch mép hỏi.

- Dạ... không, cháu không có ý như thế. Cháu chỉ... - Hoan lúng túng.

- Thế còn cậu, cậu làm gì ở công viên tâm này? Chắc lại đi ăn sương hả? Lần đầu gặp cậu là tôi đã đọc được điều ấy trong mắt cậu rồi. Cậu quả không xứng với con Hiền. Thế nên đừng trách tôi ngăn cản hai đứa đến với nhau!

- Cô đừng nghĩ như vậy cho cháu mà oan uổng. Cháu yêu Hiền thật lòng và chưa làm gì để phải hổ thẹn với tình yêu ấy. Mong cô ủng hộ...

Người đàn bà lặng im không nói. Mùi nước hoa nồng nặc cùng mùi khói thuốc quyện vào nhau tạo cho Hoan một cảm giác gầy gầy, nôn nao... Rồi chiếc xe đột nhiên đổ khựng lại bên rìa đường. Người đàn bà giục Hoan xuống xe và lao đi, mắt hút trong màn đêm.

*

* *

Gió lướt thướt thổi qua vòm lá loà xoà trên mái nhà cấp bốn kéo dài của những phòng trọ mà ngói đã meo mốc vết dấu của thời gian. Đêm lạnh căm, ôm ấp và che chở cho cả những điều ngọt ngào và man trá. Chúng quện hoà vào nhau, rắc xuống không gian bằng một thứ ánh sáng vàng vọt, nhàn nhạt của mảnh trăng cong gầy mang hình một nét cười đầy mỉa mai và giễu cợt... Nghe có tiếng lạch cạch mở cổng, bà chủ trọ chạy ra, đon đả khác thường:

- Ô, chàng trai của tôi, đi đâu mà về khuya thế này? Chắc vừa dẫn người yêu vào công viên hả? Một không? Vào đây, vào đây... Tôi đang nấu món súp gà ăn đêm. Cậu ăn một chút cho lại sức!

Đó là một người đàn bà tuổi chừng 35 có mái tóc sậy xù lên ôm lấy khuôn mặt bầu bầu, cùng đôi mắt chẳng rõ buồn vui, lúc nào cũng ươn ướt như mắt mèo vậy; (bị chồng bỏ vì ngay đêm tân hôn đã “nghịch ngợm” bẻ gãy dụng cụ đàn ông của chồng – và dù sáng hôm sau đã được đưa đi viện bằng bó nhưng vẫn bị tổn thương, bất lực suốt đời.)

Vấn biết ngày thường, bà chủ trọ có để ý và buông lời bóng gió tán tỉnh mình nhưng Hoan chẳng buồn ngăn lại, để mặc cho bà ta dặt tay vào phòng. Lúc này, lòng anh đang nặng trĩu những suy nghĩ về người mẹ ích kỷ của Hiền, về những ngày sắp tới của anh sẽ ra sao...

Người đàn bà múc một tô súp gà, rót ra một ly rượu và ngồi sán lại gần bên Hoan. Hoan nhìn trân trân vào ly rượu, ngửa cổ uống ực một hơi cạn, rồi giục rót nữa. Thường ngày, chỉ cần dính vào một chút men cay là mặt Hoan đã đỏ bừng bừng như mặt

trời mới mọc, nhưng lần này thì không. Đến chén thứ sáu, mặt Hoan thoáng nhợt nhạt... Chỉ đôi mắt là ngầu đỏ lên những giãn dãn và khao khát...

“Yêu và em đã yêu, dù cho lắm khi nỗi đau cũng nhiều... Thật đẹp biết mấy vì khi được yêu là em sẽ cho, và cho rất nhiều – không cần giữ lại những gì vô nghĩa...”

Giọng ca khàn khàn của cô ca sĩ từng làm nghề người mẫu rên rỉ cất lên những lời ca nhạt toẹt như thế. Bàn tay đàn bà khê luồn vào trong áo, vuốt ve, mơn trớn bộ ngực vạm vỡ của Hoan. Một sức mạnh vô hình nào đấy kích thích đã khiến anh vật người đàn bà ra và đè rập lên người... Đúng lúc ấy cửa phòng mở toang, hai người phụ nữ xuất hiện.

Trông thấy người yêu, Hoan giật mình bừng tỉnh, lóng ngóng bước xuống khỏi giường đầy bối rối... Bà chủ trọ vẫn giữ nguyên tư thế, nằm thở hổn hển... Hoan cúi gầm mặt, rồi len lén nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của Hiền – ánh mắt mang hình những tia sét trong cơn giông, đánh vào tâm hồn anh tê dại, bỏng rát. Trông thấy có cả người đàn bà tóc uốn cong điệu đà đứng bên cạnh, Hoan hiểu ra tất cả. Chính người mẹ quái quỷ của Hiền đã dàn dựng màn kịch này, đưa anh vào bẫy. Giờ thì dấu không bị ngáng trở bởi cái lý do ích kỷ và trẻ con kia nữa, anh biết con thuyền tình của mình có nguy cơ bị đánh đắm trên dòng sông đang lênh phênh đầy những rác rưởi cùng những toan tính tầm thường.

*

* *

Tiếng lũ mèo hoang tìm bạn tình gào rú, rên rỉ trên mái nhà cứ vọng vào trong đêm nghe rờn rợn... Đã gần một tuần nay, Hoan quẳng mình ở trong xó phòng với tâm trạng mệt mỏi, bơ phờ... Anh rất muốn gọi điện, hoặc nhắn tin cho Hiền, nhưng không biết phải nói thế nào. Tất cả sẽ chỉ là những lời thanh minh, và chỉ càng làm đổ thêm dầu vào lửa.

Có tiếng gõ nhẹ. Cửa phòng hé mở. Bà chủ trọ bước vào với một tô súp gà trên tay.

- Hoan à, cậu phải ăn một chút gì đi chứ, cứ thế này rồi đổ bệnh mất thôi!

Hoan nhìn bát súp gà, nhớ tới đêm hôm nào. Khuôn mặt anh lạnh tanh, nhìn người đàn bà với ánh nhìn khinh khỉnh.

- Tôi thừa nhận màn kịch tối hôm đó là do mẹ của người yêu cậu đạo diễn. Nhưng thực lòng trong thâm tâm tôi cũng rất muốn... Hoan ạ! Tôi như cánh đồng khô hạn bao năm nay, và từ khi cậu chuyển đến trọ ở đây đã đánh thức trong tôi những cảm xúc cùng dòng nhựa sống đã kìm nén bấy lâu... Nếu cậu muốn thì cả khu trọ này, mảnh đất mặt đường ngoài kia, và cả chủ nhân của chúng nữa, sẽ là của cậu. Tôi cũng chỉ hơn cậu chừng chục tuổi mà thôi chứ cũng chẳng phải nhiều nhận gì!

Hoan nhìn khuôn mặt tội nghiệp vẻ thành thật, nhìn bầu ngực đang căng phồng lên cùng hơi thở mạnh và dồn dập của người đàn bà trước mặt. Anh với tay cầm lấy chiếc di động, thở dài, lặng lẽ bước ra khỏi cửa. Anh dừng lại ở một quán nước bên đường, đắm đắm nhìn vào dòng người lại qua...

Thành phố thấp lên trong lòng đêm ánh điện màu lung linh rực rỡ khiến ngàn tinh tú trên cao, cả vầng trăng cũng nhòa đi, đẩy sang một vòm trời khác. Người ta vẫn đi lại, ồn ã, đông vui... Nhưng ẩn sâu trong cái ồn ã, đông vui ấy là muôn nghìn cung bậc, tâm trạng. Vui - buồn, hối hả - chậm rãi, lo âu - thanh thản, cô đơn - hạnh phúc... Chỉ khi đêm đã thật khuya, thật sâu, cái không khí sôi động kia lắng xuống để nghe tiếng nói từ chính tâm hồn mỗi chúng ta vọng lại, con người ta mới thực sự trở về với bản thân mình, đối diện với chính bản thân mình mà không thể chạy trốn hay che lấp đi bằng cách hoà vào sự ồn ã, đông vui của phố...

Một làn gió lạnh ào tới khiến Hoan rùng mình. Anh so vai đứng dậy, quay trở về khu trọ. Chợt anh sững người lại, nhận ra dưới một gốc cây không xa, bà chủ trọ và gã xe ôm vẫn đón khách ở điểm dừng xe buýt đầu ngõ đang bám riết lấy nhau, rên rỉ, lẫn trong tiếng mèo hoang tìm bạn tình vọng tới. Hoan nghĩ lại khuôn mặt vẻ khao khát, thành thật đến tội nghiệp khi nãy của bà ta, nhớ một bãi nước bọt, nhếch mép cười.

“Người yêu ơi hãy đến với em đêm này, đừng để em theo cơn gió cuốn mãi một đời bẽnh bồng...”

Chiếc điện thoại trong túi quần anh chợt rung mạnh và ngân lên bài hát trữ tình của cô ca sĩ từng được gọi bằng biệt danh “Tóc nâu môi trầm” một thời mà cả anh và Hiền đều khá mến mộ. Hoan chộn rộn lấy máy ra. Là tin nhắn của Hiền, vốn vẹn có 21 ký tự: “Em cần gặp anh ngay”.

Nét mặt Hoan lập tức chuyển sang tươi tỉnh,

rạng rỡ khác thường. Anh hét lên:

- Xe ôm!

Tức thì người đàn ông ở phía gốc cây giật mình, kéo vội khoá quần lên. Hoan nháy mắt cười tinh quái:

- Tôi gọi ông vì có việc gấp cần phải đi ngay, còn chuyện kia ông cứ tự nhiên, nhưng để hôm khác nhé, vì giờ tôi cần hơn!

Gã xe ôm thở phào, gật gật cái đầu.

Người đàn bà nhìn theo chiếc Wave tàu chở đi hai cơn khát của lòng mình về hậm hực vì ngọn lửa vừa mới được thắp lên cháy dở dang, vẫn chưa lên đến đỉnh điểm.

Chiếc Wave tàu đỗ xích lại trước ngôi nhà cao tầng có cánh cổng bị che khuất bởi những vòm lá hoa sữa loà xòa. Hoan lấy máy ra và nháy. Lát sau Hiền xuống mở cổng cho anh, ôm chầm lấy anh mà hôn tới tấp vào mặt, vào ngực Hoan.

- Em xin lỗi! Em đã biết tất cả mọi chuyện, rằng màn kịch hôm nọ là do mẹ em. Chính bà chủ khu trọ nhà anh đã chủ động nói cho em sự thật, Hoan ạ! Em biết em đã không chọn lầm người.

Hoan mỉm cười, đặt một nụ hôn cháy bỏng trên môi người yêu cho thoả những ngày xa cách rồi thâm thì:

- Ngốc ạ, em phải luôn tin tưởng vào anh, cũng như anh lúc nào cũng tin tưởng ở em vậy. Những ngày qua anh đã không biết phải giải thích với em như thế nào, nên nghĩ tốt nhất là im lặng, để thời

gian sẽ cho em thấy tất cả sự thật...

- Em biết lỗi rồi mà! Để em massage đền cho anh nhé, coi như hoà.

Nói rồi Hiền đưa tay cởi tung những hàng cúc áo của người yêu ra. Hoan thận trọng:

- Mẹ em không có nhà sao?

- Không anh ạ! Đêm nào cũng vậy, cứ tầm này là mẹ em lại phóng xe đi.

Hoan nhìn đồng hồ, chột dạ... 23 giờ 10 phút... Thời gian dành cho những hoạt động của "thế giới thứ ba". Khung cảnh của những người đồng tính trong công viên đêm nào lại hiện lên. Và gương mặt của người phụ nữ đã giúp anh thoát khỏi sự bám riết của một gã pêđê... Phải rồi, Hoan nhớ ra rồi. Anh đã gặp người này ở đây, khi cùng mẹ Hiền đi lễ chùa.

- Em có nhận thấy mẹ em có điểm gì khác thường không? - Hoan lo lắng nhìn người yêu, hỏi.

- Ý anh là sao, em chưa hiểu? - Hiền ngơ ngác.

- À, cụ thể hơn là vấn đề ngủ nghê của mẹ em... vấn ổn chứ?

- Em cũng không rõ nữa. Nhưng từ năm cấp Ba đến giờ, mẹ vẫn bắt em phải ngủ chung với mẹ..

- Còn gì nữa? Em không sao chứ? - Hoan dồn dập hỏi.

- Em có cảm giác mẹ hay vuốt ve thân thể của mình về đêm. Em cho đó là một cử chỉ yêu thương nên cũng không thắc mắc gì.

Hoan thở dài, ngồi phịch xuống ghế. Vậy là anh

hiểu rồi. Người đàn bà không muốn anh và Hiền đến với nhau, đơn giản chỉ vì đã coi con gái mình là một người bạn, một người bạn đặc biệt; và không muốn để Hoan mang đi khỏi vòng tay âu yếm ấy...

- Ý anh là... - Hiền vẫn không hiểu và tỏ vẻ lo lắng.

- Không sao, anh hỏi cho vui vậy thôi. Tối nay trước khi đi, mẹ em mặc áo gì vậy?

- Một chiếc áo khoác màu trắng. Đó là chiếc mẹ em rất thích nhưng thi thoảng mới mang ra mặc.

- Ừ, thôi cũng khuya rồi. Em đi ngủ đi, mai chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chúc em ngủ ngon, mèò con!

Hoan hôn từ biệt người yêu rồi lặng lẽ bước ra khỏi cổng. Anh đi bộ dọc con phố dài, rồi rẽ ngoặt vào lối đi về phía công viên X.

Lòng Hoan ngổn ngang những rối bời... Anh đến đây, chỉ để xác minh một sự thật - về người mẹ bí hiểm của Hiền thôi sao? Và liệu khi đã rõ mọi chuyện, anh có nên để cho Hiền biết hay không? Không... không thể được! Chắc chắn Hiền sẽ bị tổn thương rất nhiều. Nhưng làm sao để tách Hiền ra khỏi ngôi nhà ấy bây giờ?

*

* *

23 giờ 30 phút... Tất cả những con mắt của dân đồng tính đều đổ dồn vào đôi trai gái lạc lõng đang

nắm tay nhau tiến vào công viên.

- Nhầm chỗ rồi em ơi! Không gian này là của bọn chị, không có chỗ dành cho em đâu!

Mấy gã đồng tính eo éo nói theo. Cô gái rùng mình, nép sát vào chàng trai khiến anh cảm nhận được cả những run rẩy ấy đang truyền sang cơ thể mình.

- Nếu biết trước anh nhờ em đi cùng anh vào đây, chắc có cho tiền em cũng chẳng đi đâu! - Cô gái lên tiếng.

- Giúp anh một lần thôi mà! - Hoan thì thầm - Anh đi một mình dễ bị bám riết, nhưng nếu đi cùng với một cô gái thì đỡ bị làm phiền hơn. Họ không dám làm gì mình đâu!

Và dưới bóng tối của một cây hoàng lan, Hoan thấy thấp thoáng bóng chiếc áo trắng. Hai người đàn bà đang ôm ấp, dùng lưỡi lướt nhẹ trên mặt nhau liếm láp.

Linh tính mách bảo như có ai đang nhìn mình, người đàn bà áo trắng ngoảnh nhìn ra, trông thấy Hoan thì sững sờ, chết lặng...

Đêm vẫn chảy dài và lạnh lẽo, ném theo mỗi bước chân người những mảnh vỡ thăm thẳm, tái tê... Hai người ngồi đối diện với nhau trong quán café nhỏ mang tên Bình Yên, nhưng trong lòng họ thì lại chẳng hề bình yên chút nào. Người đàn bà áo trắng hít một hơi thuốc dài rồi nhả ra. Từng vòng khói thuốc lượn lơ che lấp đi đôi mắt thâm quầng trũng sâu rồi mỏng dần và tan trong gió. Rồi người đàn bà lên tiếng:

- Cuộc sống là hành trình của một chuỗi những mâu thuẫn phải không? Cậu yêu con Hiền thực lòng điều này tôi biết. Con Hiền thông minh, xinh đẹp, tôi vừa muốn nó được hạnh phúc bên người mình yêu, lại vừa không muốn rời xa nó. Tôi không thể hình dung nổi mình sẽ sống ra sao khi chỉ có một mình cô đơn trong căn nhà lạnh từng đêm...

- Cháu hiểu và cũng không hề có ý coi thường cô. Cuộc sống tạo dựng và đặt vào mỗi chúng ta những số phận khác nhau, trong đó có những số phận không được hoàn hảo... Nhưng cô chẳng thể giấu mãi bí mật này của mình được. Đêm có thể che chở, bao bọc cho thành phố này, giấu vào lòng những khoảng mờ tối. Nhưng khi mặt trời lên, dưới ánh sáng ngày thì tất cả đều lộ rõ cả ra thôi... - Hoan cúi mặt, giọng trầm ngâm.

- Cô biết điều đó. Cô sợ con Hiền sẽ xa lánh, ghét bỏ cô suốt đời. Đó quả là một điều khủng khiếp đối với cô.

- Cô đừng nghĩ thế. Dù gì thì hai người cũng là mẹ con, điều đó không thay đổi được. Cháu sẽ ở bên động viên và giúp đỡ Hiền để có được cái nhìn bao dung và cảm thông hơn với cô. - Hoan thành thật.

- Có thể là như thế. Nhưng làm sao con Hiền có thể bao dung được khi bản chất của cô là như thế, và cô sẽ vẫn tìm đến những nơi như thế này để giải tỏa, được sống thật với con người của mình?

Người đàn bà vừa dứt lời thì một giọt nước mắt rỉ ra, lăn nhanh trên khuôn mặt và rơi xuống nền đá lạnh. Hoan im lặng, trong khi người đàn bà thở dài đứng dậy, bỏ mặc chiếc xe của mình đỗ lại bên rìa

đường, lê từng bước mệt mỏi, loạng choạng đi vào trong màn đêm. Bóng đêm như đang vờ vụn ra, sóng sánh lấp đầy lên theo mỗi dấu chân người...

Và sáng hôm sau, người ta phát hiện ra xác một người phụ nữ mặc áo trắng trong hồ nước của công viên X. Nghe đâu trên đôi môi nhợt nhạt của bà ta dường như đang cố nở một nụ cười mang nhiều ám ảnh và ẩn ý...

L.Đ.K

Ngồi đợi ở bậc thềm

NGUYỄN THỊ MINH THÁI

 ô héo rũ. Lòng như lửa đốt. Héo quay quắt cả tấm thân. Kiệt sức. Hớp hơi. Mắc cạn. Lục tìm trong đầu không chữ nào tả nổi. Cô quá nặng với bản thân. Huống là với chữ. Nghẹn riết ở cổ là những giọt nước mắt. Chúng định ứa, mà thất ngật quá, lại tụt trở lại. Mắc cứng. Lệ không rơi xuống. Cũng không dâng lên.

Chiều thành phố, nghe trên lầu cao ì ầm đồng vọng như biển. Xe cộ và dòng người xuôi ngược tấp nập, dưới kia. Ai cũng vội vã đi về đâu đó. Ai cũng có chỗ để đến, để về, để ngơi nghỉ.

Riêng cô thì không. Không ai chờ, cũng không có chốn để cô về. Biết làm sao bây giờ? Chẳng có chỗ nào để khuây khỏa. Cô không biết đặt cả mắt vào đâu, đôi mắt khô cứng và mỏi. Nó đã hao tổn sức

mà chất lấy mấy giọt lệ hiếm hoi mà không đọng. Vô ích. Hình như nước mắt đã đông kết lại thành sỏi và nó lao xạo treọ treọ nghiêng xiết vào nhau trong trái tim quá bé nhỏ và đau đớn của cô.

Sao cô không thể yên được? Không thể gì được. Trống rỗng và bỏng rát. Biết ở đâu có nhà thờ để xả ra bằng xưng tội. Chợt cô nghĩ đến một ông già, sống ở góc bên kia thành phố một mình. Một ông già cô độc. Thế thì cô sẽ đến và có thể sẽ với bắt nổi thống khổ, với ông.

Cô đi, cũng lâu, trên đường, với cặp mắt khô ráo mà chẳng nhìn thấy gì. Theo thói quen vô thức. Đôi lúc nhầm đường, rồi lại lộn trở lại.

Ngẩng lên, đã đến nhà ông. Trên cao là ban công, che phủ màu xanh lá già. Chắc lá cây quỳnh. Cô hét: “Cụ Uyển ơi! Mở cửa cho em”. Một khuôn mặt già 75 hiện ra trên cao, trong đám lá quỳnh: “Cô Thảo à! Đợi tôi xuống mở khóa nghe”.

Rồi cụ xuống: “Mới về chắc bận lắm phải không? Một tuần mới thấy cô. Cô vô nhà đi!”

“Em không vô đâu cụ. Mời cụ ra vườn Tao Đàn uống với em. Em có chuyện muốn nói”.

Cụ cười nhẹ gật gật đầu. Cụ Ừ. Chắc vì trông thấy vẻ gì trên mặt cô. Cô có cái bản mặt hiển hiện rõ ràng những gì cần được phản chiếu bên trong. Bản mặt ấy ngoài ý muốn của cô. Như thể một màn ảnh nhỏ.

Vườn Tao Đàn. Nơi uống bia ngoài trời, dưới nhiều gốc cây sao to, bóng cả, cành cao. Cũng ì ảm như thành phố. Rồi cử động ồn ào. Sao mà nó khác hẳn nơi cô vừa rời khỏi cách đây nửa vòng trái đất.

Xanh Peterburg. Nơi cô ở yên ắng và im lặng như một nhà thương. Cái cư xá sinh viên của cô trên hòn đảo - đảo Vaxili, một bên là sông cách nó với trung tâm thành phố - và một bên là vịnh biển Bantích. Cô ở một phòng tầng trệt, sát đất, trần thấp, hành lang suốt ngày phải để điện sáng. Cô luôn có cảm giác ngột thở vì tầng trệt, cứ như cô phải đội cả cái nhà 6 tầng ở trên đầu.

- Cụ kêu cái gì đi. Em đãi cụ.

Cô khó nhọc đi ra khỏi mình, kéo ghế mời ông già và chỉ trong nháy mắt, một cậu bé khoảng mười tám, người Bắc, giọng quê đặc, đem đến những gì cần cho một cuộc lai rai của 2 người. Chanh tươi, ớt tươi, tỏi tươi và đậu sống, với một ít rau ghém thơm cùng mắm tôm chưa pha. Cụ lui cui sắp xếp pha trộn. Và bia đã sủi bọt trắng trào lên miệng cốc và xoáy xuống vùng màu vàng mật ong ở đáy cốc. Ôi! Sao ngột thở quá. Cô cố chống lại mình - và những ý nghĩ chen chúc trong đầu. “Cụ hút thuốc đi. Em có con mèo đây!” Cô đẩy nhẹ trước ông già một bao *Craven A* đỏ. Ông già lại lui cui châm lửa, và cô chờ ông sửa soạn ăn theo cách ông ưng. Ông thông thả rề rà chậm rãi bóc nõn vài ba nhánh tỏi, một lát ớt, một tép hành cũng đều bóc nõn và một vài cọng rau thơm, một miếng đậu trắng. Ông hỏi cô - cho đến bây giờ ông mới hỏi: “Chàng đâu? Sao cô đi một mình?”

Cô chỉ khẽ nhếch cười, có lẽ cô đã đưa ra một cái cười méo mó. Và không trả lời. Tận đâu trong cuống mũi, dâng lên cay cay vị đắng của nước mắt. *Chúng mày hãy cứ ở yên đấy!* Cô nhủ thầm với những giọt nước mắt, và thay vì trả lời, cô mời: “Cụ uống đi”.

Cô không biết chàng đâu và cũng không biết làm gì để có chàng thật. Cô không biết làm sao để neo giữ chàng ở nhà. Con gái riêng của chàng mỗi khi đi đâu về, hỏi: “Bố cháu đâu?” - “Đi uống rồi”. - “Thế ạ?” Nó từng tưng. Nó và cô đều chờ ngong ngóng.

Có một hôm nó buột nhận xét về cô, người vợ thứ ba của bố nó: “Sao cô cứ im im thế? Sao cô không tìm cách giữ ông ấy ở nhà?”

Một đoạn phim quay lại trong trí nhớ của cô, mỗi hôm cô chiếu nó một lần, cho cô là người xem duy nhất và hôm nào tim cô cũng gào khóc và rỉ máu.

Đã được một tuần cô trở về Sài Gòn.

Sân ga Matxcơva, chuyến bay về Việt Nam nào cũng làm cô tái nhợt vì lo sợ. Đủ thứ hỗn loạn và chen lấn. Lần này cô sẽ về hẳn, không nghĩ đến ngày quay trở lại. Cô để lòng trôi trên đầu đám đông chen chúc đầy nhóc sân bay và dạt lòng về Sài Gòn. 18 giờ bay, rồi cái gì cũng phải kết thúc chứ. Bay và đến. Cô và chàng. Sẽ là chàng ở sân bay, tóc điểm bạc, điều thuốc lá ở một góc môi và sẽ qua hết, ngay trong giây đầu tiên, những tháng ngày dằng dặc chờ đợi. Cũng như chẳng bao giờ cô đi vắng. Không khi nào và không bao giờ cô sẽ đi nữa và để chàng đợi cô ở nhà một mình.

Máy bay như lắc mình chuẩn bị hạ cánh. Tim cô thót lại vì cảm giác hút xuống của máy bay. Cửa sổ máy bay bỗng mờ đi. Mưa Sài Gòn tấp vào từng giọt to tướng. Đã có mưa Sài Gòn tấp vào cửa kính rồi ư? Thế là đã thật về nhà. Cô nghĩ, nhưng không hiểu sao cô không thấy vui.

Cô lấy túi xách, bước xuống thang máy bay và làm tất cả các thứ thủ tục trở về như mộng du. Vẫn còn lại cảm giác chơi vơi trên thinh không. Và suốt trong chuyến bay, cô cứ ngỡ đó là cảm giác do quá cao ở trên trời. Sau cô mới biết là linh tính báo điềm chẳng lành.

Không có chàng - chồng của cô, trong đám người ra đón chuyến bay ấy. Hoàn toàn không. Cô cứ đứng một mình với cái valy chờ cho người cuối cùng ra khỏi ga hàng không. Mưa vẫn nặng hạt. Và trời đã đổ tối. 7h. Ngày hôm nay là ngày Rằm tháng 8, rằm to nhất trong một năm đây. Cô hoàn toàn không hiểu gì. Thẩn thờ và vô định. Cóng lạnh và tràn ngập sợ hãi. Biết chàng có bị làm sao?

Kêu vội chiếc taxi của một ông già, cô về nhà. Mưa vẫn như trút nước, lại vẽ loằng ngoằng những dòng nước trên cửa kính ô tô. Ông lái xe như đọc thoại, cứ nói chuyện mà cô không nghe. Cô như không biết gì. Đến rồi. Thế hả ông. Cô loay hoay tìm chìa khóa cửa và mở cửa vào nhà mình. Mãi cô mới mở được khóa, bên trong, và cô như cố cất lên tiếng nói trong lòng, với mình - vì đơn độc quá, cả cô cũng không thiết trò chuyện với chính mình - mình đi đã hơn một năm rồi còn gì. Vật đổi sao dời. Bao nhiêu nước chảy...

Trong khi cô mở cửa thì vài tia mắt hàng xóm chiếu qua cửa sổ dõi nhìn cô. Cô biết sau đó là ý nghĩ gì. Lại quá, cô á kìa đi Tây về, không có chồng đón và đang phải mở cửa vào nhà một mình. Ôi, sao khó quá thế này! Cô muốn chửi tục, và cô chửi tục thầm trong lòng một mình bằng tiếng Nga. *Cục cứt!* Rồi như có tác động của tiếng chửi, cái khóa bật ra, cô nhấc nó lên, thở phào.

Cô bật điện. Căn nhà của cô và chàng thật ngổn ngang bừa bộn. Các khăn phủ nệm ghế xô lệch, áo quần vương vãi trên đi văng. Gạt tàn thuốc lá đầy mẩu thuốc, cái nào cũng thẳng đứng, có lẽ đã được dụi tắt một cách cương quyết. Một cái bánh trưng thu khuyết một góc trên đĩa. Một cốc rượu còn sót lại chút nước màu trà vàng vàng ở đáy cốc - có lẽ là cô-nhắc. Vẫn còn phảng phất mùi rượu đầu đó. Cô thấy đau nhói ở tim và ngộp thở quá chừng. Căn nhà trống vắng quá, khi có một mình cô ở đây. Im lặng. Chỉ có tiếng mưa vẫn sầm sập dai dẳng ngoài kia. Cô chợt nhớ ra là mình đang ướt lướt thướt, gai ốc đang nổi ớn lạnh và cô vào bồn tắm. Cũng lộn xộn và không sạch sẽ. Như một cái máy, cô thay áo quần, tắm sạch nước mưa và quyết định ngăn lòng mình đang thổn thức bằng cách bắt tay vào dọn dẹp căn phòng. Quét tước, xếp dọn, lau rửa cốc chén, bát đĩa, thu dọn quần áo cũ bỏ vào máy giặt. Chắc mai mới giặt đồ được vì bây giờ cô muốn xối. Cô lẽ ra đã đối bụng, còn bây giờ thì không. Đau đớn cùng cực làm cô no đầy.

Cô tiến lại gần cửa sổ để làm một động tác cuối cùng, sau đó cô nghĩ là cô sẽ nghỉ ngơi, dành đợi chàng về thôi, biết tìm chàng ở đâu trong cái thành phố rộng mênh mông biển số này. Cô cúi người gập gọn lại cái mền đắp trên cái giường cạnh cửa sổ.

Bỗng cô thấy như có một bóng người hắt vào cửa sổ chằng lưới sắt. Cô há hốc nhìn. Chàng. Kịp thoáng thấy gương mặt chàng rồi biến mất. Có tiếng chân xuống cầu thang. Sao vậy. Cô không hiểu. Cô vội chớp mắt và lao ra, tay vẫn còn cầm ổ khóa, cửa sau lưng cô mở toang. Cô ngó xuống thang gác để nhìn một lần nữa cho rõ hơn thì nhận ra chàng đang

cùng một người đàn bà nữa. Cô hét tên chàng và hỏi thẳng thốt: “Anh đi đâu đấy?”

Chàng không trả lời, giật tay người đàn bà và hai bên cùng vội bỏ đi như chạy. Cô không kịp nghĩ gì nữa, từ trên lầu một cô lao theo không nhớ là trên tay mình còn cầm một ổ khóa sắt nặng, trên người một cái váy mỏng manh và chân không dép. Trước mắt cô là chàng, và một người đàn bà khác, người đó đã kịp giương ô lên để che mưa. Và mưa vẫn trút.

Cô băng chạy - cô vốn là người chạy nhanh từ khi thi chạy ở trường phổ thông - kịp đến bên chàng, chụp tay, nắm chặt tay chàng: “Anh đi đâu bây giờ? Anh về đi, về đi!”

Chàng vùng vằng dứt tay ra, và khi đó cô mới biết là cô đã đoạt trong tay chàng một chiếc chìa khóa. Chàng mở miệng, dần từng tiếng, và đứng lại. Người đàn bà đã đào tẩu, cô ta đi nhanh, nhưng đã kịp nung đỏ vào tim cô một hình dáng, cao gầy, hông cao, chân hơi vòng kiềng và nét nghiêng của khuôn mặt, nét khô và gầy.

- Đưa chìa khóa xe đây. Em đừng làm những gì vô lối trên địa danh này. Anh đã quá mệt mỏi vì nhiều chuyện ở đây. Đưa chìa khóa đây cho anh, mau lên.

- Em không đưa. Anh đi về đi. Anh hãy đi về nhà. Không hiểu sao, cô không nói to, giọng thấp và cầu khẩn.

- Đưa chìa khóa đây!

Cứ mưa, và nước mưa cứ rơi đầy đầu. Cô không chịu. Cuối cùng chàng lôi từ trong túi ra một cái chìa khóa khác và nhận ra đó cũng chính là chìa khóa xe

máy. Còn cái chìa trong tay cô là chìa khóa cửa. Chàng bảo; à, đây rồi và vội vàng nổ máy xe phóng theo cái bóng đàn bà vội vã đang che ô đằng kia.

Cô chết sững dưới mưa và chậm chạp quay lại lê bước về nhà, lên lầu một không biết cô mơ hay tỉnh, như choáng. Và cứ thế ngồi bệt xuống đi văng trên trời ngó qua cửa sổ nhìn mưa. Cứ rơi, cứ rơi và cứ mưa lớn nữa đi. Lòng cũng tan nát hết cả đi!

Khuya lác, chàng về, ướt sũng. Chàng la lối mắng mỏ cô, trong giọng đầy hơi rượu. Cô vẫn như mọi khi, cởi quần áo giúp chàng và bảo chàng đi tắm nước nóng. Trong khi chàng vẫn cứ ào ào mắng mỏ thì cô chỉ nói một câu: “Anh khỏi nói gì. Em chẳng nghĩ gì. Có gì đâu”. Chừng thấy vô lối, chàng im, và bảo thôi đi ngủ.

Trời ơi! Ngủ làm sao được. Cô hét thầm nhưng vẫn như một thói quen từ lần nghỉ hè về nước năm ngoái, lên giường đặt mình xuống và nằm yên. Chân tay cô cứng ngắc, miệng khô, cổ đắng. Và cô chịu một cuộc gặp lại hầu như dừng dưng, máy móc, không hưởng ứng, không chống cự. Cô mặc lòng. Cái mà cô biết người ta gọi là “nghĩa vụ”. Sao tình yêu lại có lúc phải sa vào cái hố oái oăm này?

Sau đó, chàng ngủ say, còn cô - một tư thế nằm thẳng, tay bắt chéo lên ngực và mắt trần trần ngược lên trần nhà. Suốt đêm cô không chớp mắt một giây, cuốn phim cứ loang loáng trong đầu. Được quay rất chậm. Một đêm mới hết từ đầu đến cuối. Nó nướng cả cô trên lửa với tất cả các chi tiết hủy diệt, chết chóc của nó.

Từ đó, giữa hai người có một khoảng im lặng không gì lấp đầy. Hôm nào cuốn phim cũng trở về

với cô vào bất kì giờ nào trong ngày, nó nghiêng cô cứ như thể cô là thóc bỏ trong vòng quay đau thương của nó. Cho nổi đau bật vỏ ra. Nó không biết rằng nổi đau để trần không vỏ thì đau hơn. Đến cùng cuối.

Cô chợt tỉnh. Tiếng thằng nhỏ bồi bàn: “Cháu gấp đá bỏ vào ly bia của cô nhé?”. Cô máy móc: “Thôi khỏi. Cô uống lạnh rồi”.

Ông cụ ngó lom lom: “Uống đi cô. Bia lạnh mát quá”. Và cụ cũng chẳng nói gì hơn. Cụ có ý chờ cô thêm lời.

Công viên bắt đầu đông hơn. Chiều xuống thật thấp và đã ngả tối. Sương hay là khói cứ lảng đảng dưới vòm các cây sao. Các bàn uống bia vẫn ì ầm bạo động. Các lò than lẫu hồng rực. Những tập bánh tráng. Các con tôm hồng lên rồi xém vỏ trên lửa. Và ông cụ cũng chả nói gì hết trơn, lại lui cui lột vỏ tỏi hành và sắp xếp vào bát đủ các thứ gia giảm trên bàn. Cô giật tỉnh. Sao mình ra đây để nói chuyện với cụ già cơ mà, sao cứ ngồi mà “quay phim” lại một mình? Rồi như biết lỗi, cô xởi lởi: “Cụ uống đi và muốn ăn gì em kêu. Máy hôm nay hình như em ốm sao mà nuốt không trôi”.

Cụ già cười hiền lành, uống thêm một ngụm bia và bảo nhẹ: “Cô cứ mặc tôi, mình còn ngồi mà. Mai cô kêu chàng ra đây”. Cô im. Tội nghiệp. Cụ không biết, chúng tôi vừa mới chia tay nhau mấy ngày. Tôi đã đi ở một chỗ mới thuê tạm, chỗ đó tọa lạc trên một căn lầu cao, lầu 6 và một nơi chỉ đủ cho mình tôi ở tạm thời. Hình như quá đau đớn thì cuộc ra đi bao giờ thường có vẻ ngoài nhẹ thênh. Chàng ngồi

hút thuốc lá vật và ngáp trên đi vắng. Chàng dậy muộn như hôm nào cũng thế: 9h. Hôm nay cũng thế, như thể cô sẽ đi dạy học. Cô lôi kéo chiếc va li quần áo, sách vở của mình ngang qua phòng, ra cửa, bảo người xích lô: “Ông đem xuống buộc cho tôi”, rồi quay lại với chàng:

-Em đi anh nhé...

Chàng nhìn đầu đó không vào cô và buông: “Ừ”.

Và cô đi. Thế là kết thúc. Chẳng bi, chẳng hài. Nghĩa là trong đó có đủ thứ màu. Màu chói nhất là màu của đổ vỡ.

Thế mà cô đã bao đêm ngày ngóng đợi ngày trở về với chỉ một ước muốn - có lẽ thường - ngồi đợi ở bậc thềm, nhà mình, nghe tiếng bước chân chàng lên thang gác, nhấn chuông và chạy xuống mở cửa. Nhưng rốt cuộc đã chẳng có bậc thềm. Và cô đã phải ra đi bỏ lại cả cô với bậc thềm đằng sau lưng.

Bàn bia bên cạnh cười vui như pháo nổ. Cô lại tỉnh khỏi mộng mị bản thân. Thấy một người đàn ông ngồi bên ly bia, trong đám pháo nổ xung quanh, chỉ cười lặng. Mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không, và buông lời, với khuôn mặt đầy mồ hôi, đang rùng rùng trên làn da xám ngoét:

- Tôi sợ sống quá!

Cô thì có lẽ không. Không sợ nhưng quá buồn... Không để đâu cho hết.

N.T.M.T

27 bước chân là lên thiên đường

Y BAN

Em đã run lên khi nghe cú điện thoại của anh. Em nằm úp mặt xuống gối và nghe tiếng tim đập thùm thụp.

Có một tiếng nói từ đâu đó vọng đến. Hãy tắt máy điện thoại đi. Khi tắt máy điện thoại thì sự liên lạc giữa anh và em sẽ không còn nữa. Vậy mà em lại với nó để sát vào người em hơn. Trong khoảng khắc điện thoại chưa đổ chuông, tim em đập rung lên và ngực em co tròn lại, tức ở hai bầu vú. Đầu em toang tuyệt. Em muốn đến với anh và em cũng muốn mình vượt qua sự cám dỗ ngọt ngào này. Chuông điện thoại đổ gắt gao:

- Em đã sắp đi chưa?

- Chưa.

- Sao lại không đi?

- Em sợ?

- Em sợ gì chứ?

- Em chỉ muốn ngồi bên anh trong một quán cà phê nhỏ.

- Ủ thì cứ đến đây đi, mình sẽ đi uống cà phê. Đi đi em. Anh đang chờ em đấy.

Em bật dậy ra khỏi giường và trang điểm cẩn thận. Em kẻ viền mắt thâm hơn và thoa thêm phấn hồng lên má. Tim em vẫn đập gấp gấp.

Em dừng taxi ở phía bên kia đường và mua một thỏi singum. Em chợt nhớ ra chưa kịp đánh răng. Em có thói quen chỉ đánh răng vào buổi sáng và chiều nay là một ngoại lệ. Vì thế mà em quên.

Anh ra cửa đón em. Anh bảo:

- Em mặc đồ hiện đại đẹp hơn.

Em mặc quần bò và chiếc áo thun đen. Em hiểu anh đã so sánh với những lần anh đã gặp em khi thì em mặc áo dài khi thì mặc lụa.

Em theo anh vào khách sạn với những bước đi run rẩy. Chiếc sắc em cầm trong tay cũng rung lên. Anh bảo em ngồi xuống ghế. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh em. Anh nhìn vào mắt em và nắm lấy tay em. Tay em đang rất lạnh. Tay anh ấm và khô. Em cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh truyền sang. Anh cười. Em ấp úng và tránh cái nhìn của anh:

- Mình đi một quán cà phê nào đi anh.

- Ủ ở đây cũng có cà phê. Nhưng có lẽ mình vào

một phòng nào đó để nói chuyện và uống cà phê.

Người em đông cứng lại. Em biết điều gì sẽ chờ em trong căn phòng đó.

Anh ra khuấy lễ tân lấy chìa khoá.

- Đi em.

Em theo anh như một chiếc bóng vô hồn.

Trong phòng có hai chiếc ghế. Anh ngồi xuống một chiếc và em ngồi xuống chiếc đối diện. Anh lại nhìn vào mắt em.

- Em sợ gì thế? Nói gì đi em. Em sợ gì nào?

Em không nhìn vào mắt anh mà quay cái nhìn ra cửa. Dưới tay nắm cánh cửa có một tờ giấy ghi dòng chữ: quý khách nhớ chốt cửa. Cửa anh chưa đóng chặt vẫn mở hé hé. Em cảm thấy yên tâm hơn.

- Em sợ ngày mai.

- Sao lại sợ ngày mai?

- Ngày mai em phải đối diện với những sự thật. Em sẽ nhìn mọi thứ đúng với tên gọi của nó. Và điều đó làm em khốn khổ.

- Hàng ngày thiên hạ đang sống với nhau một cách giả dối. Mình không sống được thật lòng với nhau hay sao? Em cũng thích anh chứ?

Em gật đầu.

- Anh cũng rất thích em mà.

Anh áp hai tay lên tay em. Tay anh vẫn rất ấm. Tay em đã bớt lạnh.

- Nào đã hết sợ chưa em?

Em ngược nhìn anh cái nhìn bối rối. Anh đứng lên kéo em áp vào người anh. Cái hôn đầu tiên anh đặt lên má em. Em run rẩy như không thể đứng vững. Em tựa vào người anh. Anh ghì chặt em vào người anh.

Trước khi tan biến em còn cảm nhận được môi anh cũng rất ấm trên ngực em.

Em đã tan biến vào anh rồi. Người em cong cứng. Anh đã làm dịu em lại bằng những cái hôn. Nhưng ngay cả cái hôn cũng không làm dịu em được. Em mút chặt lưỡi anh và một biển nước ào ạt như muốn nhấn chìm em.

Thực ra em đã muốn làm điều này với anh từ lâu rồi. Ngay sau cái lần anh nhìn rất lâu vào em trong cái đám đông người ấy và nói em đẹp. Nhưng em lại muốn cả tình yêu nữa.

Sự cảm nhận của em đã truyền sang anh. Anh nói trong hơi thở gấp gáp:

- Em thế này làm sao anh quên em được.

Nước mắt em tràn trề vì hạnh phúc.

Em nằm duỗi người, hai tay để lên đầu. Em thả lỏng người thoải mái. Anh lại hôn em. Môi anh vẫn nồng ấm. Anh đã kết thúc và rất thoả mãn. Một tay anh để lên ngực em xoa nhẹ. Em muốn khóc nức nở. Em đã cố gắng để không khóc. Em bất ý nghĩ quay về một điều gì đó. Em chợt nhớ ra cửa anh vẫn để hé hé. Và em bỗng sợ. Em nhồm người dậy để nhìn. Cửa đã được đóng chặt và cài kín từ bên trong. Em cố nghĩ xem anh đã cài kín cửa từ khi nào? Em đã không nhớ.

Anh vào nhà tắm. Tiếng nước xối ào ào. Em buồn ngủ. Muốn ngủ một giấc thật ngon. Nhưng em lại nhớ câu nói của anh:

- Em thế này anh làm sao mà quên em được.

Em đã cưỡng lại cơn buồn ngủ, cố thức để tận hưởng cảm giác.

Em nghĩ về anh. Anh là người đàn ông đang trên bệ phóng của danh vọng. Hằng đêm trong chương trình thời sự luôn thấy hình ảnh của anh. Nhưng tất cả những thứ đó không quan trọng với em. Cái dẫn đến giây phút em đang tận hưởng là vì em yêu và ngưỡng mộ anh. Em đã rất ngưỡng mộ anh và khao khát một tình yêu.

Em, một người đàn bà bình thường nhưng thông minh. Cái thông minh nhất của em là em nhận chân được mình là ai? Chỗ đứng của em ở chỗ nào trên trái đất này? Em cũng rất nhạy cảm. Em cảm nhận được ánh mắt đang chĩa về em nặng nề thế nào?

Em biết trong một người đàn ông dẫu có quyền lực và địa vị thế nào thì vẫn có một phần của con người bình thường. Em đã yêu cái phần người bình thường đó trong anh.

Em đã không nhầm. Cái giây phút như tan biến trong nhau ấy. Em đã bừng tỉnh để nhận ra sự nức nở của anh trên ngực em. Trong cơn vọt trào của cảm xúc anh đã rên rỉ bằng tiếng của chú mèo chứ không phải tiếng gầm của sư tử. Em tự hào vì đã làm cho anh sung sướng.

Anh ra khỏi nhà tắm, quần chặt mình trong chiếc khăn bông trắng. Nhìn thấy em vẫn nằm ngao

nghe trên giường anh lấy chiếc chăn mỏng phủ lên người em. Em muốn đùa với anh. Em hất tung chăn và duỗi dài chân tay. Anh lại lấy chăn phủ lên người em. Em lại hất tung chăn ra. Lần thứ 3 em đã nhìn thấy ánh mắt bức bối của anh. Em bật dậy vào nhà tắm. Em soi mình vào gương. Da thịt em sáng loáng. Môi em đỏ mọng và hơi trề xuống. Mắt em sáng long lanh.

Em ra khỏi nhà tắm và quần mình trong chiếc khăn bông trắng. Anh đã mặc quần áo chỉnh tề. Em nhìn vào mắt anh, không còn ánh mắt bức bối nữa. Cái nhìn của anh đầm thắm và bao dung. Anh đến phía sau em cầm chiếc khăn lau vai cho em và nói:

- Vai em còn đọng nhiều nước quá.

Người em lại mềm ra để đón nhận một chiếc hôn vào vai. Và em còn xoay người để đón một cái hôn nữa vào môi. Nhưng anh chỉ hôn vào má em.

Đã xong. Quần áo em đã gọn gàng. Đầu tóc cũng gọn gàng. Môi em không trề tràng nữa. Em ngồi như một tội đồ trên ghế. Anh cũng không nhìn em. Thời gian như đông cứng lại. Em sợ những khoảng khắc như thế này. Em bảo anh:

- Mình về đi.

- Ừ.

Em đứng lên và anh vẫn ngồi

- Anh không còn nhớ mấy câu thơ này là của ai nữa? Lemontop hay Puskin. Nhưng anh rất thích nó. Tạm biệt nhé nếu là lần cuối...

Người em như có hào quang tỏa ra. Em klu lo hát

những bài hát từ trái tim. Mắt em cười và má em ửng đỏ. Em đã không kiểm soát được các hành vi của mình. Em đã hăm hở bước 26 bước gần đến thiên đường.

24 giờ sau. Đúng cái khoảnh khắc ấy, tim em lại đập loạn lên. Em chờ điện thoại của anh. Em chờ đúng cái khoảnh khắc ấy. Cái khoảng khắc vào xế chiều, khi công việc đã vãn. Em đếm từng phút 5, 10, 15... 45. Đã sắp hết giờ làm việc. Tim em muốn nổ tung ra. Em không thể chờ được nữa. Em run rẩy bấm số điện thoại của anh.

- Alô, tôi nghe đây.

Em nghi ngại không biết có phải giọng nói của anh không?

- Cho tôi hỏi thăm, đây có phải là...

- Vâng tôi đây.

- ... là em, anh quên em rồi phải không?

- Em đấy à. Anh làm sao mà quên em được.

Đúng là giọng nói của anh hay nói với em rồi. Nhưng là giọng của công việc chứ không phải là giọng của nông nân.

- Em khoẻ không? Anh cũng đang định gọi cho em đây.

- Vâng.

Em không biết nói gì thêm nữa.

- Tớ nữa anh còn có một cuộc hẹn. Chúc em trẻ, khoẻ, thành đạt và hạnh phúc.

- Và giữ vững lập trường, tư tưởng nữa phải

không anh.

- Đúng thế. Vào một thời gian thích hợp nào đó chúng mình sẽ gặp nhau nữa nhé. À này em, khi tình cờ gặp nhau ở đám đông chúng mình nên tế nhị nhé.

- Vâng, em hiểu rồi.

Chân tay em run lấy bầy như mới ốm dậy.

Nỗi buồn làm em đổ sụp xuống. khi em đến chỗ hẹn cùng anh, em cũng đã nghĩ đến điều này như là một sự rủi ro. Nhưng em đã gạt nó đi bằng niềm tin và hy vọng.

Trong nỗi buồn em vẫn còn hy vọng. 48 giờ, 72 giờ... Em vẫn chờ và hy vọng và sợ hãi. Nỗi sợ hãi bị tổn thương lần nữa đã làm em không thể nhấc điện thoại để gọi cho anh.

Những ý nghĩ khốn khổ đã bủa vây em và nhấn chìm em xuống. Em là người đàn bà như thế nào đây, trong suy nghĩ của anh? Em hám danh vọng và hám tiền tài ư? Không, em đã có một cuộc sống đầy đủ về vật chất và danh vọng cần có của một người đàn bà bình thường. Em còn có cả lòng tự trọng. Bây giờ thì em biết chắc anh đã rất hiểu điều này khi chọn em phải không anh? Còn trong suy nghĩ của em, em là một người đàn bà dễ dãi hư hỏng ư? Không, em đã mê đắm anh để từ bỏ một người đàn ông đã yêu em thực lòng.

Em sống không lụy người khác. Thiên đường và địa ngục của em cũng không giống của người khác. Thiên đường cách cuộc sống của em 27 bước chân. Em đã bước được 26 bước rồi. Chỉ cần một bước

chân nữa thôi em sẽ được lên thiên đường. Sau cái khoảnh khắc tan biến vào anh, bước chân cuối cùng ấy em tưởng tượng ra đó chính là lời anh thổ lộ rằng anh yêu em. Sau 48 giờ, 72 giờ... thì chỉ cần những cú điện thoại hỏi thăm em dịu dàng.

Kỳ lạ thay cái thiên đường. Adam và Eva vì yêu nhau mà phải đẩy xuống hạ giới. Còn em chỉ vì thiếu tình yêu em không được lên thiên đường. Còn anh, anh đang ở đâu? Anh có ở thiên đường của anh không? Mỗi buổi tối em vẫn thích xem chương trình thời sự. Em vẫn không thể dời mắt khỏi anh.

Em nhớ anh nói với em rằng, một thời gian thích hợp nào đó mình sẽ gặp nhau. Và em cũng nhớ câu thơ cuối anh đọc cho em, anh không phải là anh bây giờ. Em biết. Và em cũng không phải là em bây giờ. Trong khi những ý nghĩ quay cuồng làm khổ em, em đã tìm cho mình một lối thoát. Em đã lấy câu chuyện của một cô gái bán hoa để làm bài học răn mình. Câu chuyện rằng, một đêm cô đi bán hoa bị khách chơi trả cho một tờ bạc giả. Thay vì sự rên rỉ cô đã tự an ủi mình: Mình bị hiếp rồi.

Thực chất, thiếu một bước chân em đã bị sa xuống địa ngục rồi. Dưới địa ngục con người vô cảm, không còn cảm giác buồn đau và sung sướng nữa.

Y.B

Một mình ở Tokyo

TRẦN THÙY MAI

T
rời ửng sáng. Đúng như lời hứa hẹn của hãng hàng không Jal, tôi bước xuống mặt đất Tokyo vào giữa ban mai hồng. Sân bay Narita rộng mênh mông với vô số đường ngang rẽ ngoặt - không biết một tiếng Nhật nào nhưng tôi đi xuyên qua tất cả thật nhanh- Tyoko đang chờ tôi ngoài kia, tôi vừa đi vừa hình dung đôi mắt đen của nàng đang đắm đắm chờ.

Bây giờ là cuối tháng ba - Kyoko muốn tôi đến vào đúng thời điểm này. Tôi cầm cúi viết nhanh trên tờ khai nhập cảnh, ở dòng mục đích đến Nhật: "Ngắm hoa anh đào".

Xe buýt từ sân bay Narita vào trung tâm thành

phố mất tới hai giờ đồng hồ. Trên xe, tôi cầm tay Kyoko: bàn tay mềm và trắng nổi bật trên nền áo đen. Trông nàng nghiêm trang với khuôn mặt trắng như tuyết và đôi môi mỏng hồng hồng. Tôi nhớ đến những lần gặp nàng tại Việt Nam - Lúc ở Việt Nam, Kyoko thường mặc áo lụa tằm màu cánh sen, trông nàng thoải mái và nghịch ngợm - tất nhiên, trừ cái lần gặp tôi lần đầu ở khách sạn Làng Hành Hương.

Nhắc lại chuyện đó, Kyoko cười, đôi mắt đen lấp lánh. Đôi mắt một mí này bao giờ cũng gợi cho tôi cái cảm giác có một thế giới sâu kín ẩn sau những đường nét dễ thương và đáng vẻ lễ phép của nàng. Lúc gặp nàng lần đầu. Đôi mắt ấy nhắm kín, thêm thiếp, trong lúc hai má đỏ au vì sốt... Nghe tôi nhắc lại, Kyoko cười:

- Từ đó em không sốt, không bao giờ sốt như thế nữa...

Vẻ mặt nàng sáng lên, hạnh phúc. Tim tôi chợt đập mạnh, tôi rất muốn ôm lấy nàng. Như lúc ấy. Nhưng bây giờ - chỉ trong tưởng tượng mà thôi.

Bạn tôi là người quản lý khách sạn Làng Hành Hương, mỗi lần khách có chuyện đau ốm bất thường, hấn vẫn gọi điện mời một vị bác sĩ già đến khám. Khách thích một bác sĩ có tuổi, người ta tin rằng thầy thuốc lớn tuổi thì nhiều kinh nghiệm hơn. Nhưng lúc ấy trời đã tối mà đường từ trung tâm thành phố đến Làng Hành Hương thì khá xa, ông bác sĩ già có lẽ rất ngại đi...

Phòng 19, nằm ở cuối lối đi, hoa ngũ sắc ẩn hiện dưới ánh đèn lồng. Cô gái nằm trong lồng chăn gối, bất động, thở rất mạnh và khó khăn, trông như con

chim nhỏ vừa sa xuống đồng tuyết, chơi với đập cánh cầu cứu.

Tôi lật chăn, mở nút áo để đặt ống nghe. Ngực cô gái phập phồng một nhọc dưới chiếc áo màu cánh sen. Khoảng da lộ ra trắng như men sứ. Tôi kiểm tra một lượt thật kỹ. Không có triệu chứng của bệnh gì cả. Thân nhiệt cũng không tăng. Vậy mà cô gái đang cảm thấy rữ liệt, khó thở, tưởng chừng không chịu nổi.

Tôi nhớ lại những y văn mình đã đọc, và nhận ra căn bệnh: Hystérie.

Thấy tôi loay hoay mãi với cái cặp nhiệt, cái ống nghe, chưa phán một câu nào về bệnh tình của mình, cô gái có vẻ thất vọng. Trông nét mặt đỏ bừng và đôi mắt long lanh sáng khác thường, tôi đoán chừng cô sắp bật khóc. Nhưng không, cô chỉ lẳng lặng quay mình hướng vào vách.

Tôi nhẹ nhàng gọi tên Kyoko. Tôi đã biết tên nàng khi đến quầy lễ tân hỏi số phòng người bệnh. Nàng quay ra, tôi cố nhìn nàng với vẻ mặt hiền từ và đáng dựa cậy nhất mà một người đàn ông có thể có.

Như vậy là tôi đang bắt đầu chữa bệnh cho nàng. Hình như sự thử nghiệm của anh bác sĩ trẻ không đến nỗi tồi. Nhìn vẻ mặt tôi, bỗng nhiên Kyoko nấc lên một tiếng rồi òa khóc. Thế là tôi đã mở được cửa đập cho dòng sông.

Sau này ông bạn quản lý khách sạn cứ tò mò không hiểu tôi đã làm gì trong căn phòng khép cửa với người đẹp xứ Phù Tang. Tôi chỉ cười. Chắc ông

bạn sẽ không chịu tin nếu tôi bảo đã ngồi nói chuyện với Kyoko suốt đêm trước khung cửa sổ. Hôm ấy là rằm, cửa sau căn phòng nhìn ra một mé đồi toàn thông xanh. Đẹp và lạnh buốt dưới trăng. Kyoko đã bớt cảm giác khó thở, nàng chưa khỏe hẳn, nhìn dáng nàng ngồi dựa vào bệ cửa trông yếu ớt và mềm mại; tiếng Anh từ miệng nàng cũng đượm vẻ dịu dàng rất Á Đông:

- Em rất sợ căn bệnh kỳ cục này... Thỉnh thoảng nó lại bùng phát, em chẳng yên tâm đi đâu được.

Tôi mỉm cười. Thế mà, theo lời nàng kể, năm nào nàng cũng đi du lịch. Như hiểu ý tôi, nàng bảo: "Em phải đi chứ. Ở công ty em, khoảng bốn mươi phần trăm sống độc thân, không gia đình, không con cái, hình như cũng không cả tình yêu. Ngoài công việc, họ chỉ sống với lobby - đi du lịch chẳng hạn". Tôi định hỏi Kyoko có thuộc vào bốn mươi phần trăm đó không. Kyoko còn trẻ, xinh và rất dễ thương. Nhưng trực cảm của tôi có vẻ không nhầm. Dường như dưới vẻ đẹp thanh tú và dáng dấp cao quý, nàng có vẻ như đang mang vác một cái gì rất nặng.

*

* *

Bây giờ nàng ở bên tôi. Bốn năm qua, năm nào Kyoko cũng về khách sạn Làng Hành Hương. Chỉ trừ năm nay...

"Em phải từ chối lobby, vì năm nay bận quá. Một ngày mười hai giờ, mà vẫn còn muốn làm thêm". Kyoko bảo. "Bắt buộc phải thế sao?" tôi hỏi. Kyoko lắc đầu: "Không, hoàn toàn tự nguyện".

Quán nhỏ thật ấm, dịu dịu mùi cà phê quyến rũ. Không khí ngoài trời Tokyo lạnh buôn buốt, hai ống quần của tôi bám sát vào da thịt do ảnh hưởng thay đổi khí hậu. Bây giờ, trong quán ấm, thứ vải duỗi ra, thật dễ chịu.

Quán cà phê nằm ngay dưới tầng sâu dành cho tàu điện ngầm, nhưng được thiết kế trong một góc khuất.

Ngoài kia, sau một khúc quanh là những chuyến tàu miệt mài hối hả nối đuôi nhau chạy qua.

Nhưng ở đây, chúng tôi có một góc yên tĩnh bé nhỏ, có cả hoa và nhạc.

Kyoko ngửa bàn tay cho tôi xem: "Anh xem lại cho em đi, có gì thay đổi trên đường may mắn không?".

Tôi nắm tay nàng. Trên màu hồng của lòng tay vẫn là những đường chỉ rất mảnh. Làm sao tôi có thể nói rằng cái đêm ấy tôi chỉ bịa chuyện để được cầm tay nàng thôi.

- Em thường cảm thấy mệt phải không?

- Dạ. Anh thấy không, em đang cần có anh.

Nàng thích được xoa trán, cằm và mũi như lúc ấy - day ấn các huyệt minh đường, thái dương, nhân trung - những ngõ ngách cảm giác dẫn vào tận trong tâm hồn.

- "Vậy anh sẽ đến thăm chỗ em?" tôi hỏi. Kyoko ngần ngừ: "Chỗ em xa lắm".

Tôi đưa nàng về khách sạn. Khép cửa phòng, tôi nhận ra vẻ bối rối trong mắt Kyoko. Nàng mỉm cười, vẻ như muốn xin lỗi tôi: "Em hơi áy náy khi đi ngang qua gian réception", "Sao vậy? Các cô gái ấy nhìn em sao?", "Không đời nào. Ở đây nếu làm khách hàng khó chịu thì sẽ bị thôi việc ngay", "Vậy em có gì không vui?" Kyoko lúng túng một lúc. "Có lẽ là... Em tự hỏi mình đang làm gì".

Tôi cởi áo vét cài lên móc và quay lại cởi áo vét cho nàng. Kyoko đứng yên mặc cho tôi gỡ chiếc áo - tôi nhẹ tay như đang bóc lớp giấy xộp bọc quanh một nụ hồng. Chiếc áo sơ mi nàng mặc mỏng mảnh với những nếp ren ở cổ, một cái cúc làm nếp vải ôm chặt vào cái cổ thon thon. Tôi mở cái cúc, mở thêm cái nữa, khoảng da thịt từ cổ đến chân vú nàng một lần nữa làm tôi nhớ đến màu mèn sứ.

"Được rồi anh ạ, em thấy dễ chịu rồi". Kyoko đưa tay lên nắm lấy tay tôi, cũng là chặn bàn tay tôi lại.

Nàng ngả mình nằm xuống nệm. Tôi nhấc hai chân nàng đặt lên giường, để chúng nằm song song dưới lớp váy mềm.

Tôi vuốt hết tóc nàng ra sau, tôi xoa trán nàng, thái dương nàng.

"Dễ chịu quá" Kyoko mở mắt thì thầm, rồi cầm tay tôi áp vào má nàng. "Em không biết mùa hè này em sẽ sống ra sao nếu hôm nay không gặp anh".

Tôi bảo "Anh cũng vậy" và cúi xuống ôm nàng. Nàng để yên không đáp ứng cũng không khước từ.

Nhưng khi tôi cúi xuống hôn lên khoảng da mịn trên ngực nàng, tôi cảm thấy nàng đang co người lại.

Tôi dừng lại. Dường như tôi chưa hiểu hết Kyoko. Mà có thể chính nàng cũng không hiểu hết nàng. Vừa muốn tôi giúp nàng thả lỏng những cánh cửa dày trong cơ thể, nàng vừa muốn cố thủ tâm hồn sau những thành trì không tên nào đó.

Tôi bỗng cảm thấy hết sức phát lòng. Lẽ nào tôi đi từ Huế đến Tokyo chỉ để xoa trán cho nàng. "Anh nghe nói ở Nhật này các spa rất tốt... Nếu em cần thư giãn, sao không đến spa".

- Anh nói khùng điên gì thế, anh biết là em bệnh mà, em cần một điều gì khác hơn ở spa!

- Thì ở Tokyo này cũng đâu thiếu bác sĩ.

Kyoko nhận ra vẻ u uất trong giọng nói tôi. Nàng nhồm dậy, cầm lấy tay tôi:

- Thôi đi anh. Anh biết mà, anh đối với em quan trọng như thế nào.

- Anh không biết. Anh không thể hiểu được.

Kyoko ngồi dậy, gài cúc áo, vuốt lại tóc, cầm lấy hai tay tôi:

- Em biết anh thương em, anh đừng nghĩ ngợi gì hết. Em rất biết ơn anh.

Thấy tôi ngồi yên bất động, Kyoko đứng dậy, bỗng nàng ôm choàng lấy tôi - cảm giác chạm vào thân thể mềm mại của nàng thật êm đềm. Tôi vòng tay áp chặt nàng vào mình hơn nữa, nhưng nàng đã vùng ra, khoác vội áo vét rồi chạy biến ra khỏi phòng.

Điện thoại trong túi tôi giật lên nhè nhẹ. Tin nhắn. Chắc Kyoko đang ở trên tay, nàng đang nghĩ đến tôi. "Em vội quá, rất áy náy vì làm anh buồn. Chiều thứ hai em sẽ đến đưa anh đi chèo thuyền, ngắm hoa anh đào ở Edo".

Chiều chủ nhật.

Tôi một mình ngang qua công viên, hoa anh đào đã nở lác đác đây đó, những bông hoa trắng hồng mềm mại. Tiếng quạ kêu chốc chốc vang trên mặt hồ. Sau Kyoko không hẹn chiều chủ nhật?

Tôi đã tìm cho bằng được nơi nàng ở, vì nhớ Kyoko vô cùng trong một chiều quá trống trải ở Tokyo, hay vì nỗi tò mò về cuộc sống riêng của nàng?

Con ngõ dẫn vào nhà Kyoko hẹp nhưng rất sạch sẽ với những vạch vôi chỉ dẫn trên nền nhựa đường đen thẫm. Cuối ngõ, một cây anh đào đang nở hoa: tôi nhận ra nhà nàng giữa những ngôi nhà khác.

Nhà Kyoko cũng như những nhà khác trong ngõ, căn nhà nào cũng đẹp, cũng tĩnh lặng và đóng kín, với những cây tùng và trà mi nở hoa trước cửa. Trà mi ở đây cao vượt đầu người với những bông hoa đỏ nở lớn bằng bàn tay - Những chấm đỏ ấm áp rực rỡ trong buổi chiều buồn buốt lạnh.

Kyoko mở cửa, nàng nhìn tôi như người đến từ một hành tinh lạ. Tôi bước vào phòng khách nhà nàng, phòng khách bóng lộn với bàn ghế thật đẹp. Một đứa bé trai chừng lên bốn đang đùa nghịch, ném những món đồ chơi bằng cao su vào vách tường, nghe bình bịch, bình bịch. Kyoko kêu mấy câu

bằng tiếng Nhật, tôi đoán rằng nàng bảo đứa bé đừng nghịch, nhưng nó vẫn tiếp tục ném, dường như không nghe nàng nói gì. Kyoko bảo:

- Con em đấy.

- Anh không nghĩ là em đã có con.

- Em xin lỗi. Phòng khách bữa bọn quá. Đã lâu lắm mới tiếp khách ở đây. Anh biết đó, ở Tokyo này chẳng ai tiếp bạn bè ở nhà cả.

Vâng, tôi hiểu, tất cả đều rất vội. Mặt Kyoko tái xanh mệt mỏi. Nỗi mệt mỏi nhiều ngày tích tụ, ngày nào cũng vậy, vội vã sáng đi, chiều về, đón con, đi chợ, nấu ăn, đêm đến ngồi ủi từng chiếc áo, từng cái cà vạt cho chồng, đêm khuya chờ chồng về trong cơn buồn ngủ trĩu nặng trên mi mắt, nỗi mệt mỏi làm nàng ngủ không yên giấc, nhưng sáng mai nhất định sẽ phải cười rất tươi ở văn phòng Japan Airline.

"Không cười là mất việc ngay. Chỉ cần sơ suất một lần là hết, không có lần thứ hai để sửa chữa đâu".

Nàng muốn tôi ở lại ăn cơm với gia đình. Tôi vào bếp, căn bếp rộng, tôi muốn xem nàng đang làm gì. Tôi giúp nàng thái cà rốt, dưa leo và bảo nàng tôi làm bếp khá giỏi, Kyoko cười:

- Đàn ông Việt Nam ai cũng giỏi như anh sao?

Có tiếng bấm chuông. Kyoko nhìn tôi:

- Suichi đã về.

Suichi là một người đàn ông to lớn, hồng hào, trông rất khỏe và đẹp trai. Kyoko giới thiệu:

- Đây là bác sĩ chữa bệnh cho em lúc ở Việt Nam, mới sang Tokyo hai hôm nay.

Suichi bắt tay tôi rất lịch sự, cười vô tư. Anh ta vào sau một góc cởi áo khoác, cởi áo vét. Dù đứng bên cái móc áo nhưng anh vẫn ném các thứ vừa thay ra xuống đất trước khi vào phòng tắm. Kyoko đến bên, cúi xuống nhặt các thứ và treo ngay ngắn lên móc.

Khi nàng quay lại, tôi nói như trách móc:

- Vậy mà em bảo em chỉ có một mình.

Kyoko nhìn tôi:

- Em nói thật đấy. Lúc nào em cũng chỉ có một mình. Cả chuyện vợ chồng, hầu như cả năm cũng chỉ chung đụng có vài lần... Sau mỗi ngày ai cũng mệt và chỉ muốn ngủ thôi!

Tôi ngậm miệng. Không nỡ trách nàng thêm gì nữa. Tôi nhìn quanh: căn nhà ấm cúng, tiện nghi, hai vợ chồng đều xinh đẹp, con cái mạnh khỏe, công việc tốt, tất cả điều kiện đều đầy đủ, vậy mà sao họ không thể nào hạnh phúc?

Trong phòng cách ly của phi cảng Narita, tôi ngồi đợi giờ rời khỏi nước Nhật. Chuông điện thoại rung. Kyoko. Tôi hình dung đôi mắt đen của nàng với cái nhìn thăm thẳm ở ngoài kia. "Kyoko, về sống với anh đi!", tôi bỗng thốt lên, không sao kìm lại được.

Ngay lập tức tôi biết, đó là câu nói ngây ngốc nhất đời. Giọng Kyoko nhỏ nhẹ như giải bày: "Anh à, gia đình em sắp mua nhà lớn hơn ở khu

Zempukuti".

Chẳng có gì để nói nhiều hơn. Máy bay sắp cất cánh, tôi lấy máy ra định bấm tắt, chợt thấy dòng tin nhắn: "Hè sang năm, dù bạn đến đâu em cũng sẽ đến Làng Hành Hương...".

T.T.M

Chuyện tình bên rừng vắng lẻ

SÔNG THAO

Mi đã có linh cảm rất xấu cho chuyến đi lên miền ngược đầu tiên của mình. Làm báo đã hơn một năm nhưng chỉ quanh quẩn viết tin bài ở thủ đô, đây là lần đầu tiên đích thân Tổng biên tập giao cho Mi đi viết về miền núi, về cuộc sống của bà con dân tộc ở cái bản xa lắc xa lơ nào đó. Giao đề tài đột xuất, lại phải làm ngay mới kịp số báo tới nên Mi chẳng kịp rủ ai, cô vội vàng lên tàu, qua một đêm bị đổ xuống một thung lũng nhỏ được bao bọc bởi những dãy núi cao ngất. Hỏi thăm đường vào bản, rồi một mình lẻo đẻo cuộc bộ, vừa đi Mi vừa rờn rợn, lo lắng. Con đường độc đạo chỉ có người và ngựa đi được. Đề tài này coi như một thử thách nếu Mi vượt qua cô sẽ chính thức được ký hợp đồng dài hạn.

Đang suy nghĩ mông lung thì một con suối trải dài chắn ngang trước mặt. Âm thanh của nó đập vào mọi giác quan khiến Mi tỉnh cả người. Trời cũng bắt đầu nhá nhem, Mi vẫn nghe nói chiều ở miền rừng chỉ một chớp mắt là tối đen như mực. Con suối đổ xuống từ một sườn dốc xa trông gần như thẳng đứng, nước chảy siết. Mi ngược mắt lên thấy đằng trước có bóng người. Cô sấn quần mải miết lội, quên cả nỗi sợ vất, quên cả ngắm cảnh hoàng hôn tím ngắt, kỳ ảo xung quanh. “Cô gì ơi, cầm lấy cái giây thừng này”, Mi mừng ra mặt, lúc này thì đã nhìn thấy dáng người đàn ông cao lớn phía trước. Anh đang nửa đứng nửa ngồi, lom khom giữa dòng, tay cầm một đầu dây thừng còn lại. Đúng là chết đuối vớ phải cọc. Mi vội vàng nắm lấy đầu dây anh vừa quăng đúng người mình. Con đường kỳ lạ, nó bắt người ta phải đi ngược lên dòng nước xiết, sang bên kia bờ mới có đường mòn, nếu thẳng tiến theo hướng vừa tới sẽ đâm vào vách núi. Mi có cảm giác như được nâng bổng lên, chân không kịp chạm vào đá đã được anh kéo tuột lên bên cạnh.

Ngay từ đầu giáp mặt, Hùng đã bị hút hồn vào đôi mắt to tròn và bờ mi cong dài của Mi. Một vẻ đẹp mơ màng, thánh thiện. Nào đi nhanh thôi cô bé. Bàn tay bé nhỏ của Mi nằm gọn trong tay Hùng. Mi quên phất nỗi sợ suốt cả ngày đeo bám dù dòng nước suối như càng chảy xiết.

- Em ở Hà Nội lên à? Sao liệu thế, chẳng có cô bé nào lại đi một mình vào cái bản sâu hun hút sau con suối tử thần này cả.

- Tổng biên tập giao đề tài bất ngờ quá, em chẳng kịp tìm hiểu, vội vàng đi ngay. Không ngờ

đường xá lại trắc trở thế này.

- Em tên gì?

- Mi ạ. Thế còn anh?

- Anh là Hùng, Mi gặp may rồi đó.

Vừa nhắc Mi đặt chân lên những tảng đá vững chãi, Hùng vừa liếc nhìn cô, nghĩ ngay đến cảnh thông thả sẽ cho cô bé ngồi bên dòng suối dữ làm mẫu. Thiên thần sẽ cảm hóa được hung thần chăng? Ý tưởng này chắc chưa có thằng họa sỹ nào nghĩ tới. Con suối này đã nuốt vào lòng nó, cuốn phăng ra đại dương không biết bao nhiêu mạng người nhỏ nhoi của cái bản làng khuất nẻo. Những người xấu số dù có trí tưởng tượng cao siêu tới đâu cũng không ngờ rằng thân xác mình sẽ có chuyến chu du, bồng bênh tới một miền đất xa lắc nào đó.

Với Mi thì Hùng là thần may mắn. Đúng là không có Hùng thì Mi chỉ có nước đứng khóc dưới chân suối mà thôi. Rất tự nhiên, qua cơn hiểm nguy Mi coi Hùng như một người thân dù cô mới chỉ biết Hùng là họa sỹ. Anh đã cùng một số bạn lặn lội lên đây từ tuần trước. Họ là những người thành phố thạo đi rừng, lang thang, lãng du như một nhóm dân du cư. Không hiểu trời sui đất khiến thế nào mà buổi chiều nay Hùng lại ra ngồi một mình bên bờ suối. Đã nhắc trông thấy bóng người con gái từ xa, anh chủ động nhảy ra giữa dòng chờ đợi, giúp đỡ. Ai ở trong hoàn cảnh này mà không làm như Hùng, hơn nữa anh lại là người có trái tim đa cảm. Một cô gái đẹp như thiên thần là Mi chứ một người cùi hủi thì mức độ nhiệt tình của anh cũng vẫn thế.

*

* *

Tối hôm đó, Mi được Hùng dẫn vào một gia đình người Thái, tắm rửa qua loa, lừa vội bát cơm, chủ nhà dẫn vào chỗ nằm là Mi thiếp đi ngay. Chưa bao giờ cô thấy mình có một giấc ngủ sâu như thế. Khoảng 6 giờ sáng, Mi tỉnh giấc, tiếng chim rừng lạnh lớt, một bầu không khí trong lành ủa vào nhà. Mi thấy trong người thật khỏe khoắn, cô ngồi bật dậy, nhà chẳng còn ai, chắc đã vào rừng hết. Áo ra sân, phía xa kia là cả một rừng cây sừng sững. Mi chạy xuống sườn dốc, tầm nhìn đã gần hơn. Đúng rồi, rừng vắng vẻ. Đã có lần Mi mê mẩn trước tấm ảnh được phóng to treo ở phòng Sáng, người bạn đồng nghiệp rất thân của mình. Những thân cây to đều hơn cả một vòng tay người ôm, thẳng tắp vút lên trời xanh hàng hai ba chục mét. Sáng đã chớp được cái thần của rừng vắng vẻ khi những vệt nắng xuyên qua kẽ lá, tia nắng tóe ra như vụn vì sao sa. Lang thang trong rừng vắng vẻ, bất chợt Mi lại nhìn thấy Hùng đang hoay loay đặt giá vẽ. Mừng quá, vừa chạy cô vừa reo lên:

- Anh Hùng, anh Hùng ơi!

- Chào người đẹp! Đêm qua em ngủ thế nào? Đã hết mệt chưa?

- Em ngủ ngon, anh lãng mạn thế, đã vẽ vắng vẻ từ bao giờ mà được nhiều bức vậy?

- Anh nghĩ rừng vắng vẻ này là tác phẩm tài hoa của họa sỹ vô hình nào đó đã kỳ công phác họa,

điểm tô cho bức tranh khổng lồ mỗi lúc càng thêm có hồn. Anh vẽ không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa hài lòng, càng vẽ càng cảm thấy bất lực trước vẻ đẹp rợn ngợp của nó. Em biết không sáng lẽ có họ với loài bằng lăng đấy. Nếu đến vào mùa hè em sẽ thấy khu rừng xanh này bạt ngàn một màu tím, tím nhưng nhức, tím đến thất lòng người em ạ...

Mi tròn mắt nghe Hùng nói về sáng lẽ, trong lòng cô dâng lên một tình cảm khó tả, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Cô có cảm giác đây là chuyến đi có sự sắp đặt của một thế lực siêu nhiên nào đó. Cứ như ông Trời đã tạo ra cuộc hội ngộ nên thơ này. Bốn năm đại học rồi đến khi ra trường chưa bao giờ Mi có cảm giác lúng túng, run rẩy trước một người con trai, ngay cả với Sáng- người đã theo đuổi Mi bao năm nay. Mi chỉ quý mến, hâm mộ Sáng mà thôi. Còn Hùng, anh đã mê Mi ngay từ cái nhìn đầu tiên giữa dòng nước xiết. Cả đêm anh bị ám ảnh bởi người con gái mới quen. Anh mê mãi ngắm Mi, một vẻ đẹp trong sáng, mong manh mà anh chưa từng thấy ở người con gái nào khác. Trong khoảnh khắc, Hùng quên hết mọi thứ, anh nắm tay Mi dạo bước trong rừng sáng lẽ. Bàn tay Mi lại ngoan ngoãn trong tay anh...

*

* *

Đêm. Miền rừng trở nên huyền bí, màn đêm đen kịt bao trùm khắp vạn vật với những tiếng âm âm u u. Hùng vốn rất sợ ma nhưng chẳng hiểu sao anh lại

có ý định phải nhảy xuống suối tắm. Ngày nhỏ, sống ở chân núi Ba Vì bên dòng Đà giang, sau bao lần tắm sông chết hụt anh đã thành con rái cá. Mọi người sợ đuối tử thần chứ riêng Hùng thì không. Dòng nước lạnh khiến Hùng như bừng tỉnh cơn mơ. Ngày hôm nay Hùng đã đưa Mi đi tìm hiểu về tín ngưỡng thờ thần rừng của người bản địa. Câu chuyện của những người già trong bản đã cho Mi nhiều tư liệu quý. Nhìn Mi hân hoan, Hùng cũng tràn ngập niềm vui. Anh biết, tình cảm Mi dành cho anh hết sức trong sáng, thanh tao. Ban chiều, trong rừng vắng vẻ, không kìm lòng được Hùng đã ôm Mi hôn đắm đuối. Giờ trong lòng Hùng lại ngân lên ca bài ca tự vấn lương tâm. Hùng không thể nhớ nổi bao nhiêu bóng hồng đã làm mình mê muội. Anh không có ý định làm bộ sưu tập người đẹp như một số thằng bạn. Anh yêu theo bản năng, theo hứng. Có cô người mẫu đẹp như một tòa thiên nhiên, có nàng sơn nữ thô mộc, da cháy nắng, bắp chân to như cột đình nhưng cũng có thể là một em gái xấu xí, người gầy như con mắm... Phần nhiều là họ soán sít lấy anh trước, anh đáp lại tình cảm có khi cũng chỉ vì thương. Những cuộc tình chớp nhoáng, si mê và cũng tan nhanh như bóng. Có người con gái quyến rũ với anh cả tuần trời ở một xứ sở nào đó, vậy mà về đến thủ đô là anh có thể gạt bỏ ra khỏi đầu, quên như chưa từng gặp gỡ trên đời. Chỉ có các cô nàng là nặng tình với Hùng. Công việc ngập đầu, ngập cổ, vừa đi lang thang vẽ anh vừa là chủ nhiệm dự án về mỹ thuật của một tổ chức quốc tế. Anh dễ quên những cuộc vui cũng là chuyện thường, mà công việc là đam mê số một của Hùng. Chỉ biết rằng thỉnh thoảng khi Hùng đang nô đùa với con thì lại

có một cô nàng nhắn tin bày tỏ nỗi nhớ nhung. Có lần Hùng hồi âm, có lần thì thẳng tay cancel mà chưa kịp biết đó là ai. Mà là ai đi nữa thì cũng không cho phép phá vỡ bầu không khí đầm ấm, sum họp hiếm có của gia đình. Ngay lúc này đây, lí trí thôi thúc anh phải ngăn dòng thác yêu đương đang cuộn cuộn chảy. Anh tự nhủ mình có thể với ai chứ riêng Mi thì dứt khoát không. Rồi anh lại nghĩ đến vợ- người phụ nữ yêu anh với mối tình đầu từ thời sinh viên. Anh cũng chưa hết yêu vợ, rất sợ sự đổ vỡ nhưng trái tim của thằng đàn ông đa tình trong anh luôn làm khổ những người thân. Lần đầu tiên sau khi lấy nhau được 3 năm vợ Hùng đã phát hiện ra một cuộc ngoại tình của anh. Ngày đó, anh đang chán vợ, mỗi chuyến đi về y như rằng lại nghe vợ trách móc. Với vợ anh là người chồng... vô tích sự. Khổ nỗi những điều vợ nói lại là đúng. Anh ham đi làm sao có thể làm tròn bổn phận của người chủ gia đình. Vợ anh mệt mỏi, chán nản sinh ra cáu bẳn cũng là bình thường. Nhưng anh không chịu được những cơn tam bành của vợ. Anh đã quen với những lời lẽ tán tụng, yêu đương mất rồi. Mà anh đã chán thì buông xuôi tất cả, sẵn sàng lên xe phóng ra khỏi nhà, bỏ mặc vợ ôm nỗi buồn sau lưng. Trong khi đó, có cô bé hâm mộ lại suốt ngày nhắn tin vỗ về, an ủi. Anh như tìm được tri âm. Để rồi một lần sau khi say bí tỉ về nhà, anh quảng điện thoại ở bàn lăn ra giường ngủ, vợ anh khi đó còn chưa biết dùng di động, ma xui quỷ khiến thế nào lại cầm điện thoại của anh lên xem. Chợt màn hình hiện ra dòng tin nhắn: *Anh yêu em, anh chỉ muốn ở bên em. Vợ anh là người vô tình...* Bấm tiếp thì lại hiện lên dòng tin hồi âm: *Em đang ngồi ôm con bé và nghĩ đến anh.*

Chúng mình đến với nhau quá muộn rồi phải không anh?... Thế là anh bị vợ gọi dậy, dí dòng tin nhắn vào mặt và ném thẳng chiếc điện thoại vào tường. Chẳng còn đường chối cãi. Vợ anh nằm úp mặt vào gối khóc, tuyệt không một lời chất vấn. Anh nhìn vợ khóc suốt từ chiều đến đêm, vừa khóc vừa kể lể với đứa con trai mới hai tuổi đầu của anh. Rằng bố con như thế, như thế... Anh cay đắng, nước mắt dòng dòng, quỳ xuống xin vợ tha thứ. Lần đó, anh bị ám ảnh nhưng chẳng được bao lâu anh lại tiếp tục vướng vào cuộc tình khác. Oái oăm thay, lần này vợ anh cũng biết. Anh hối cải, anh suy nghĩ gầy rộc người, anh ở tịt ở nhà, nấu cơm, chăm con... Vợ anh lại mở đường cho anh quay về.

Hùng thấu hiểu nỗi khổ của vợ, tự xỉ vả mình, biết rằng mình ích kỷ nhưng rồi vẫn trượt dài trong những cuộc tình. Có lúc Hùng nghĩ nếu mình là phụ nữ thì không thể biết đã chữa hoang bao nhiêu lần???

*

* *

Mi đã rơi vào cuộc tình sét đánh. Cô chưa bao giờ có nhiều trạng thái cảm xúc với người con trai nào như với Hùng. Suốt những ngày sau đó, cô với anh như hình với bóng. Chính Hùng cũng không thể nào thoát ra được miền từ trường yêu đương có ma lực mạnh mẽ của Mi. Đã bao lần anh định nói toạc ra tất cả, rằng anh là thằng đàn ông đều cáng, đang lợi dụng tình cảm của Mi, rằng anh đã có vợ từ 8

năm nay, vợ anh thủy chung, chờ đợi anh từng ngày với hai thằng con trai anh kháu khỉnh, đẹp trai... Thế nhưng cứ trực nói ra thì Mi ngáy thơ lại nhìn anh đắm đuối, tràn trề yêu đương.

Mi chia tay anh để về Hà Nội đúng hẹn nộp bài cho tổng biên tập. Đưa cô qua con suối tử thần, Hùng đã dìu Mi đi thêm một quãng đường dài rồi dừng lại nhìn sâu vào đôi mắt biết nói:

- Cô bé à, nghe anh bảo đây, dù cho có chuyện gì xảy ra thì em cũng đừng khóc nhè đấy, không được để đôi mắt đẹp rơi lệ. Hãy nhìn anh đi để anh ghi nhớ khoảnh khắc này, nào...

Mi ôm chầm lấy Hùng, cô nức nở không muốn rời xa nhưng Hùng đã dứt khoát gỡ tay cô ra và quay người.

Nhóm của Hùng quyết định ở lại thêm một tuần, suốt mấy ngày nay anh mãi mê bên Mi chẳng sáng tác được gì, ý tưởng để người đẹp ngồi bên suối tử thần cũng tan thành mây khói. Các bạn anh vượt qua rừng săng lẻ, đi tìm khung cảnh khác cũng trở về với những tác phẩm không mãn nguyện. Họ ngạc nhiên vì một người mê săng lẻ như Hùng lần này lại không có cảm hứng sáng tác?! Nghe họ thắc mắc, Hùng tủm tỉm cười nghĩ về cuộc tình bí mật như mơ vừa qua...

Rồi cả nhóm lục đục chuẩn bị đồ nghề, giá vẽ chia tay rừng săng lẻ. Người già trong làng nhìn trời, nhìn mây bảo rằng sắp có lũ lớn, chúng bay có nhanh qua suối tử thần đi, chứ không là không về được đâu. Hùng giục mọi người nhanh chóng kết thúc màn chia tay để lên đường. Anh hăm hở đi

trước, cuộc dây thừng trong tay, ra đứng giữa suối. Hùng lần lượt kéo các bạn ra giữa dòng. Rồi họ mò mẫm cùng nhau lội xuôi xuống phía con đường mòn bên kia. Bỗng, họ nghe thấy những tiếng ùng ục, ùng ục, rồi ào một cái, chỉ nhanh như một chớp mắt, tất cả đã bị dòng lũ cuốn phăng đi...

*

* *

Trong cuộc họp giao ban sáng nay, Mi chính thức được tổng biên tập công bố nhận vào hợp đồng dài hạn. Mấy bài báo Mi viết trong chuyến đi đây gian truân và cực kỳ lãng mạn (điều này chỉ có Mi biết) đã giúp cô có được vị trí công tác tốt trong làng báo. Nếu sau này có Hùng - kẻ lãng du, người hùng của cô bên cạnh thì Mi sẽ được khám phá nhiều miền đất mới nữa, sẽ có những bài báo hấp dẫn hơn nữa. Đang miên man trong dòng suy nghĩ và cồn cào nỗi nhớ người yêu, Mi thấy Sáng ào vào tòa soạn:

- May cho Mi quá, tin mới đây, có một nhóm họa sỹ đã bị lũ cuốn mất hết xác ở dòng suối tử thần đấy. Hú hồn nhé. Ở nhà Sáng đã cầu trời khẩn Phật cho Mi mà, lần sau đi đâu phải nói một câu với Sáng đấy, chứ không như họ thì...

Mi không tin vào tai mình, cô phải hỏi đi hỏi lại rằng Sáng lấy đâu ra nguồn tin ấy. Không thể sai được, Mi biết Sáng có người bạn thân làm ở báo địa phương, có tin gì mà chẳng phone cho Sáng ngay. Mi chết lặng, chân như muốn khụy xuống, cổ họng cô

ngheñ cùng. Hùg ơi, anh ở đâu. Anh không thể đến và đi nhanh như một tia chớp như vậy. Nhất định anh còn sống, anh là con rái cá của dòng Đà giang cơ mà.

Đêm đó Mi lên tàu. Không ai biết cô đi đâu, mọi người nháo nhào tìm nhưng bắt vô âm tín. Chỉ biết rằng hàng tháng sau trở về, không ai nhận ra Mi cả. Người gầy rộc, mắt ngơ ngác, Mi nói cười vô thức.

Hùng ra đi mang theo điều bí mật chưa kịp nói và Mi mãi không biết anh là người đàn ông đã có vợ. Còn làng báo đồn thổi Mi lên miền núi đánh phải bùa ngải của người dân tộc.

S.T

Mục lục

Cơm bụi.com	5
TRẦN NHƯƠng	
Không có chứng minh thư	15
NGUYỄN QUANG THIẾU	
Bến khách	25
DƯƠNG HƯỚNG	
Người đàn bà mà tôi ruồng bỏ	43
ĐẶNG THIẾU QUANG	
I am... đàn bà	59
Y BAN	
Bấy giờ là mùa xuân	85
ĐẶNG THIẾU QUANG	
Chuyện lãng mạn cuối cùng	93
ĐOÀN LÊ	

Cánh cò trắng muốt	111
PHẠM DUY NGHĨA	
Ma bò, ma bay và những truyện khó nói	134
PHẠM HẢI ANH	
Rồi cũng tới nơi thôi	145
NGUYỄN THỊ THU HUỆ	
Cát bụi	156
LƯƠNG ĐÌNH KHOA	
Một tháng hai tám ngày	165
HỒ HUY SƠN	
Cuộc chia tay bất thành	174
VƯƠNG TÂM	
Lỡ	197
NGUYỄN THANH LOAN	
Chuyện tình thời internet	206
VŨ MINH NGUYỆT	
Tình thể lỏng	216
PHAN CUNG VIỆT	
Nước cờ tình	224
PHAN CAO TOẠI	

Tình... chat

238

PHAN ĐÌNH MINH

Tiếng dế trong đêm

248

LÊ MỸ Ý

Nến hoa hồng

256

TRẦN THÙY MAI

Con một

269

LÊ MỸ Ý

Đêm vô

284

LƯƠNG ĐÌNH KHOA

Ngôi đời ở bậc thềm

297

NGUYỄN THỊ MINH THÁI

27 bước chân là lên thiên đường

307

Y BAN

Một mình ở Tokyo

316

TRẦN THÙY MAI

Chuyện tình bên rừng sáng lẻ

327

SÔNG THAO

Truyện tình
.com

Nguyễn Quang **Thiều**

Y **Ban**

Nguyễn Thị **Thu Huệ**

Dương **Hương**

Trần **Nhương**

Trần Thùy **Mai**

Đặng **Thiều Quang**

Lê Mỹ **Ý**

Sông **Thao**

Phan **Cung Việt**

Vương **Tâm**

Nguyễn **Thị Minh Thái**

Phạm Hải **Anh**

Đoàn **Lê**

Phan Đình **Minh**

Vũ **Minh Nguyệt**

Phạm **Duy Nghĩa**

Lương Đình **Khoa**

Hồ **Huy Sơn**

Nguyễn Thanh **Loan**

Truyện tình @m

26 truyện ngắn **tình yêu**

PHUONGDONG

CÔNG TY CỔ PHẦN VĂN HÓA
VÀ TRUYỀN THÔNG PHƯƠNG ĐÔNG
53/209 Đội Cấn, Ba Đình, Hà Nội
ĐT: 04. 9334654 Fax: 04. 9335331
Email: nhasachphuongdong@yahoo.com

Truyện tình.com

GIÁ: 65.000